

CADRAN POLITIC

Ultimul trimestru al acestui an este un trimestru decisiv pentru realizarea cu succes a planului pe 1980 și pe întregul cincinal. Puternic mobilizați de îndemnul adresat de către tovarășul Nicolae Ceaușescu atât în cuvântarea rostită la recentul Congres al consiliilor populare, cât și cu prilejul vizitelor de lucru efectuate în județele Bacău și Neamț, oamenii muncii din toate sectoarele economiei naționale depun eforturi și mai susținute, își concentrează forțele și posibilitățile pentru a traduce exemplar în viață prețioasele indicații ale secretarului general al partidului, pentru îndeplinirea și depășirea prevederilor actualului cincinal, conștienți că numai în felul acesta pot crea platforma solidă de pe care se va putea pași cu succes în viitorul cincinal ce va începe cu prima zi a anului 1981. În industrie, forțele și posibilitățile sînt concentrate în aceste zile pe direcții majore precum realizarea integrală a planului la producția fizică și producția netă, asigurarea fondului de marfă și realizarea integrală a planului la export, limitarea la strictul necesar a importului și asigurarea necesarului de materii prime din țară, valorificarea superioară a materiilor prime, punerea în valoare a noi surse de materii prime și materiale, recuperarea și valorificarea tuturor resurselor materiale refolosibile, modernizarea producției și sporirea pe toate căile a calității produselor, sporirea mai accentuată a productivității muncii. În agricultură, bătaia de pe ogoare se dă pentru strîngerea, livrarea și depozitarea la timp și în bune condiții a întregii recolte și a întregii cantități de furaje necesare pentru perioada de iarnă, precum și pentru intensificarea arăturilor și însămînțărilor de toamnă, pentru încheierea acestor lucrări în timp optim. Succesele obținute în această grandioasă și necontenită luptă pentru construcția socialismului pe pămîntul patriei noastre sînt edificatoare pentru înalta conștiință a tuturor oamenilor muncii, a întregului nostru popor. Iată un singur exemplu în acest sens: recent, harnicii muncitori și specialiști sibieni au raportat cu mîndrie conducerii partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, realizarea prevederilor planului cincinal la producția globală industrială cu 96 zile mai devreme, ceea ce le va permite ca pînă la sfîrșitul anului să realizeze suplimentar o producție industrială în valoare de 8,8 miliarde lei.

Știți cu toții, dragi cititori, că aceste mari eforturi pe care le fac părinții și frații voștri mai mari, aceste realizări care ridică România pe noi culmi de civilizație și progres și la care vă aduceți și voi contribuția după forțele și posibilitățile voastre, ajutînd la strîngerea recoltei și colectînd materiale recuperabile, urmăresc un singur scop, un țel nobil — țelul suprem al politicii partidului și statului nostru: continuarea ridicării a nivelului de trai al oamenilor muncii. O dovadă în acest sens, printre multe altele, ne-o oferă și faptul că, alături de milioane de lucrători din diverse sectoare ale economiei naționale, începînd cu data de 1 octombrie beneficiază de retribuții majorate și cei 800 000 de oameni ai muncii din construcții.

Notele bune pe care ați și început să le primiți în noul an școlar, ajutorul entuziast pe care îl dați la recoltare dovedesc că luînd exemplul de la cei mai buni și mai harnici oameni ai muncii din toate domeniile de activitate, vă faceți pe deplin datoria de pionieri.

CUTEZĂTORII

Pionierpres transmite

PIONIERI ÎN AMFITEATRELE HĂRNICIEI

Aproape 20 000 de pionieri și școlari din județul Buzău se află în aceste zile pe ogoare, culegînd rodul bogat al toamnei. Din vii, livezi și grădini, ei au cules pînă în prezent peste 900 tone de struguri, 600 tone de fructe (mere, pere și prune), 600 tone de legume. De asemenea ei au depănușat porumb de pe o suprafață de 225 ha și au recoltat sfecla de zahăr de pe 10 ha.

Printre frunțași se numără pionierii din localitățile Padina, Gherăseni, Pogoanele, C.A. Rosetti, Brăilești, Merei, Cătina, Cislău, Viperești și altele.

URIAȘA

...nu este din poveste, ci din Radna, județul Arad. Cei care au găsit-o — detașamentul clasei a VI-a — alături de ceilalți colegi ai lor de la Școala generală, au recoltat pînă acum 150 tone de sfeclă de zahăr.

La închiderea ediției... ne-a sosit o corespondență de la Doina Șerban din Costești, județul Argeș. Prietena noastră ne transmite cu bucurie că trofeul «Paleta de aur» acordat celei mai bune patrulare școlare de circulație s-a reîntors la Costești, la Școala generală nr. 1. Este pentru a patra oară cînd acest trofeu revine pionierilor de aici.

Fotografia realizată de Boris Tușcă vă aduce în prim plan trofeul «Paleta de aur» și pe fericii ei cîștigători. Semnata corespondenței, cîștigătoare a locului I la proba de bicicletă, se află printre ei (în stînga imaginii).

Galeria CUTEZĂTORILOR

De 12 ori felicitări

Din India, de la New Delhi, ne-a sosit vestea că pe lista premiilor la ediția din 1979 a tradiționalului concurs internațional de desene «Shankar» se află numele a 12 copii din România, pionieri și șoimi ai patriei cărora juriul le-a atribuit medalii de argint și de bronz.

Au primit medalii de argint: Alina Grigore, Casa pionierilor și șoimilor patriei, sector 1, București; Dan Ghimbășan, Școala generală nr. 24, Brașov; Viorica David, Casa pionierilor și șoimilor patriei Buftea, județul Ilfov; Dragomir Gheorghiuța, Școala generală Tunari, județul Ilfov; Ligia Podoreanu, Școala generală nr. 11, Buzău; Magdalena Petcu, Școala generală nr. 197, București; Elena Mărgescu și Maria Micu, Școala generală Vulturești, județul Argeș; Ernest Mate, Școala generală nr. 6, Timișoara.

Medalii de bronz au primit: Ana Liliana, Școala generală Vulturești, județul Argeș; Monica Rusu și Judith Marin, Școala generală nr. 6, Timișoara.

Tuturor, calde felicitări!

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

ECOENERG 03

ÎN LABORATORUL DE AUTOMATIZARE DE LA CASA PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI DIN TULCEA, ÎN URMA MAI MULȚOR ÎNCERCĂRI DE A SE FOLOSII CORPURI DE ILUMINAT CARE SĂ CONSUME PUTINĂ ENERGIE ELECTRICĂ, APAR UNELE REZULTATE ÎMBUCURĂTOARE. CU TOATE ACESTE...

AM REUȘIT! PRIMITI! AM REUȘIT! ÎNLOCUIREA DIODELULUI CU CONDENSATOARE ESTE O IDEE EXCELENTĂ.

DA, DAR NUMAI ÎN PARTE. ESTE PRIMUL PAS. TREBUIE SĂ MAI ÎNCERCĂM. SE CONSUMĂ ÎNCĂ MULȚĂ ENERGIE ELECTRICĂ.

EI, ACUM CU DISPOZITIVUL ACESTA SE VA RIDICĂ TENSIUNEA PESTE 220 V...

STAȚI, NU VĂ GRĂBIȚI. SĂ VEDEM CE VA ZICE ACUM AMPERMETRULUI!

URA! ÎNCERCAREA A REUȘIT PE DEPLIN.

CU NOUL NOSTRU DISPOZITIV CONSUMUL A SĂZUT LA JUMĂTATE.

ȘI INTENSITATEA A RĂMĂS ACEEAȘI.

ÎNGENIERII PIONIERI DE LA CASA PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI, CONDUSI DE PROFESORUL PETRU FLOR, ȘI-AU ÎNȚELES NOUA LOR ÎNȘALĂTURI «ECOENERG 03» (ECONOMIE DE ENERGIE) DE CURÎND AD TRECUT LA PRODUCEREA EI CA BUN DE LARG CONSUM PENTRU NECESITĂȚI LOCALE.

DRAGI CITITORI, AȘTEPTĂM SĂ NE RELATAȚI ȘI DESPRE ALTE FAPTE DE CUTEZĂTORII AI CĂROR EROI SÎNTEȚI VOI SAU COLEGII VOȘTRI.
DESENE: VALENTIN TÂNASE • TEXT: ELENA MĂNESCU

DIALOGURILE COPILĂRIEI COPILĂRIA- UN MARE LABO- RATOR UMAN (VI)

Conf. univ. dr. Aculin Cazacu

Gîndind la eseurile apărute pînă acum și, mai ales, la acest ultim episod despre laboratorul uman al copilăriei, mi s-au înviorat, aproape instantaneu, în memorie, cîteva subtile cuvinte ale poetului nostru, Alexandru Vlahuță: «Noi, cei mari, uităm adesea c-am fost copii. Și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales cînd ne găsim în fața copiilor». Firește, m-am străduit să nu uit. Dar cuvintele poetului mi-au dezvăluit și o altă față a lucrurilor. Aceea a nevoii permanente pe care omul matur o resimte de a se ocroti pe sine, ocrotind copilăria sa (închisă în coperti de amintire) și copilăria voastră (vie, dinamică, fermecată de bucurie și ideal).

Privind faptele invers, copilăria voastră este, practic, fundamentul de experiență pe care se înalță deschiderile vieții ulterioare. Am vrut să arăt că și voi puteți construi această experiență, cu precocitate chibzuință și înțelegere. Că vă stați în putere să faceți astfel încît vorbele unui moralist din vechime să-și păstreze actualitatea: «spiritul copiilor nu este un vas, pe care să-l umplem; este o vatră pe care trebuie s-o încălzim». Și aș putea adăuga: o vatră pe care se formează omul cu «O» mare, omul împlinit și frumos al societății noastre.

Trăiți, așadar, o copilărie ardentă și viguroasă, vă hrăniți gîndul și fapta din continua descoperire a imperiului valorilor superioare, vă făuriți matca acumulărilor de știință și de elan. Și va veni, desigur, și vremea — pe care n-o puteți întrevădea în toate nuanțele ei, de pe acum — cînd despărțirea de copilărie va coincide cu primul fior nostalgic al înțelegerii ireversibilității timpului. Vreau să spun însă că, așa cum se îngrijește societatea noastră de voi, există toate garanțiile făuririi spațiului de vis al anilor voștri ca superioară deschidere către împlinire umană. Aceste rînduri s-au vrut și se vor deci o pledoarie pentru conștiința valorii de neprețuit a copilăriei în dezvoltarea omului. O conștiință care se dobîndește de la vîrste fragede, pentru că se înalță pe cînte și sinceritate, pe omenie și exigență, pe învățură și disciplină, pe cultivarea deopotrivă a trupului și a spiritului. Adică pe valori ce vă sînt familiare și se întrupează în voi datorită efortului comun al școlii, organizației de pionieri, familiei. Datorită și propriului vostru efort de înțelegere și autocunoaștere, de cizelare a atitudinii și de încredere în cultul muncii.

Dacă aș fi întrebat, cumva, unde se încheie copilăria, aș răspunde că, într-un fel, ea nu se încheie niciodată. În copilărie descoperiți lumea și pe voi înșivă. Și această poartă a descoperirii rămîne o constantă a vieții în întregul

(continuare în pag. 11)

COMORILE PATRIEI MONUMENTUL INDEPENDENȚEI DIN IASI

Localitățile țării devin tot mai frumoase nu numai prin noile construcții, dar și prin monumentele care le împodobesc, opere de artă care le adaugă un plus de strălucire. Închinatelor unor mari evenimente din istoria țării — cuceririi Independenței de stat, Unirii, ca și unor mari domnitori sau victoriei socialismului — aceste monumente stau ca mărturie ale luptei poporului nostru pentru libertate, pentru o viață demnă.

Recent, în prezența secretarului general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, a fost inaugurat, la Iași, Monumentul Independenței. Înălțat în mijlocul pieții care poartă același nume, monumentul constituie un omagiu adus luptei ostașilor români care în 1877 au semnat cu sîngele lor actul dobîndirii Independenței de stat a României.

Autorii — sculptorii **Gabriele Manole Adoc** și **Gheorghe Adoc** — au întruchipat această idee cu o excepțională forță artistică, monumentul impunîndu-se prin expresivitatea și prin armonia formelor plastice, prin sobrietate. Pe soclul înalt de 6 metri se află personajul central — 11 m înălțime —, un personaj feminin, care parcă zvicnește spre înaltul văzduhului într-un zbor viguros, în timp ce vestmîntul i se involbură ușor în jurul trupului, iar din mîini se desprinde largă fluturare a unei flamuri. Privitorul se oprește de-a dreptul fascinat de frumusețea acestui personaj — simbol al victoriei.

În perfect echilibru cu elementul central se prezintă basorelieful de pe părțile laterale ale soclului, care se întinde pe o suprafață de 100 mp, oglindind momente din luptele purtate de armata noastră în 1877

pentru cucerirea Independenței. Chipurile ostașilor români, care au înscris în istoria noastră glorioase pagini impresionează printr-o frumusețe plină de gravitate.

Cea mai tînără generație a țării, pionierii și șoimii patriei, oprindu-se cu respect și dra-

goste în fața acestui monument și depunînd cu solemnitate o floare, va înțelege încă o dată că poporul nostru a purtat și va purta întotdeauna cu tezător, neînfricat, steagul de luptă pentru o viață demnă și liberă.

DESEN DE *Valentina Lăotic*
ȘCOALA GENERALĂ • COMUNA SATU-MARE • JUDEȚUL SUCEAVA

PIONIERPRES TRANSMITE

TOȚI PENTRU UNUL, UNUL PENTRU TOȚI

REPERE ALE SUCCESULUI ÎN MUNCĂ

Au trecut câteva săptămîni de la începutul anului școlar. Prin forța lucrurilor am devenit tot mai preocupați și mai pretențioși. Am intrat, cum s-ar zice, în ritm, eforturile noastre trebuie să capete precizie, să reflecte priceperea și tenacitatea. Cu toții dorim ca rezultatele muncii noastre în acest an să marcheze un nou salt, să mergem tot înainte.

Aflîndu-ne zilele trecute printre pionierii brașoveni, am aflat câteva fapte semnificative din viața lor, pe care le oferim cititorilor ca puncte de reper.

Un leac eficient...

Într-una din imaginile foto ale acestui reportaj, cititorii pot vedea un grup de pionieri vesele, împreună cu comandanta lor instructoare, la Școala generală nr. 22. Numărul mare de

detașamente fruntașe din școală confirmă o victorie și acesta este motivul mării bucurii împărtășite. Acești copii au mun-

cit și au știut cum să muncească. Au gândit, au avut idei și au acționat. Iată două dintre inițiativele lor de succes: acțiunea «**Între-te cu tine însuși!**», pasionantă, antrenînd toate detașamentele pentru a obține izbinzi pe toate fronturile și, în-deosebi, pe cel al învățaturii. A doua inițiativă, simultană: «**Brigada mobilă a comandamentului**», din care făceau parte și un reporter și un fotoreporter de la «Semaforul» școlii. Brigada îi vizita, pe neașteptate, pe colegi, acasă, în timp ce părinții erau plecați la muncă. Pe mulți dintre copii îi găsea învățînd, ori trebăluind în gospodărie, ori îngrijindu-și frații mai mici (în funcție de cum își organizau timpul, astfel ca toate să meargă bine) și acești copii erau felicitați. Pe unii însă îi găsea la orele 10 în pat, ascultînd muzică, în vreme ce odaia era întoarsă pe dos, într-o dezordine ridicolă. Cum puteau fi felicitați astfel de copii? «S-au lecut, ne spune Mirela Brădău. Vizita noastră a fost ca un medicament».

Octavian și-a revizuit concepția...

Priviți în imagine un băiat care zîmbește, ținînd în mînă o carte, în vreme ce colegii i se adresează cu prietenie. Băiatul se numește Octavian Rîmnicănu și este elev în clasa a VII-a D. Anul trecut, își lăsa

servieta la școală și dispărea, fără explicații, pînă cînd, într-o bună zi, traversînd nereglementar strada a fost lovit de o mașină. Cu piciorul fracturat, imobilizat acasă, absentă de-acum motivat de la școală... Dar în urma lui, atîtea note slabe, reproșuri, nelinește și tristețe!... Hupca Mihai, care locuia în același bloc, l-a vizitat în fiecare zi, i-a explicat lecțiile, apoi Viorel și Roxana, și Gabriela, și Mirela, și Ioan... Aproape toți

colegii i-au sărit în ajutor. Octavian a fost foarte impresionat. După ce s-a făcut bine, nu a mai lipsit nici o zi de la școală. A reușit să promoveze. Pionierii obișnuiesc să declare cu mîndrie: «Colectivul detașamentului nostru nu a pierdut pe nimeni pe drum...»

Voioșie și mîndrie

«Tata a primit, an de an, insigna de muncitor fruntaș» — ne mărturisește Biro Arpad, de la Școala generală nr. 10. La rîndul său, fiul a primit an de an, premiul I. În cartier (cartierul «Steagul Roșu») mulți părinți sînt mîndri de copiii lor, copii mîndri de părinții lor. Imaginea foto i-a surprins pe acești copii voioși și vrednici, care știu să lucreze cu dragă inimă, iar carnetul de reporter a adăpostit o bogată listă de nume:

Anca Mercea, Gabi Popa, Mihai Munteanu, Adrian Buca, Dorin Nicolae, Sorin Brutaru și mulți alții.

Fetița cu ceașca

«Fetița cu ceașca» din imaginea foto se numește Sultana Claudia și învață la Școala generală nr. 24. Am aflat în școală și o «poveste cu tilc». Pînă

acum doi-trei ani, erau destui neastîmpărați, care dădeau de furcă în orele de clasă. Fiind invitați și ei să se înscrie la cercul de ceramică și pictură, au descoperit că pot fi copii de treabă, ba încă și talentați! Reușitele i-au îmbărbătat. Hărnicia i-a răsplătit cu bucurii și satisfacții, pe care și cataloagele, după cum și expoziția lor de ceramică ce se va deschide cîrînd în municipiu, promit să le confirme.

Cea mai tinăra din municipiu

În pragul plecării noastre am surprins un eveniment în cartierul «Tractorul». Aici și-a deschis porțile cea mai nouă școală din municipiu: Școala generală nr. 30. Întocmai cum se întîmplă cînd te muți în casă nouă, s-a muncit într-un ritm extraordinar, (o imagine foto a surprins, în acest sens, un moment). Umăr la umăr, comandanți-instructori, părinți, pionieri și uteciști au fost zilnic la datorie.

Iată doar cîteva fapte pionierești, care sînt familiare nenumăraților cutezători din țară; fapte datorită cărora prietenii noștri sînt copii veseli, mulțumiți și puternici, capabili să prețuiască bunurile asigurate prin grija părintească în familie, la școală, în societate, să depășească obstacolele, să știe să ridice tot mai mult și mai mult valoarea bucuriilor copilăriei lor.

Marga Micu

COPIII ȘI... TOAMNA

Un om tinăr, cu fața arsă de soare, privește preocupat pînă departe, spre orizont. Sute de hectare de pămînt stau încărcate de rod bogat. Parcă în nici un an roșiile nu rodiseră atît de mult. De aceea, Vasile Totolici, șeful Fermei nr. 6 a Întreprinderii de sere din Galați, se frămîntă la gîndul că nu vor putea, cu forțele pe care le aveau acum, să culeagă la timp și în cele mai bune condiții legumele atît de sensibile.

— Bună ziua, tovarășe ingi-

ner, auzi dinsul un glas subtil, în apropiere. Se întoarse și-o zări pe Daniela, cu sora sa, Irina. În urma lor mai veneau cîteva băieți.

— Ce-i cu voi? se miră inginerul. Nu mă așteptam la mușafiri.

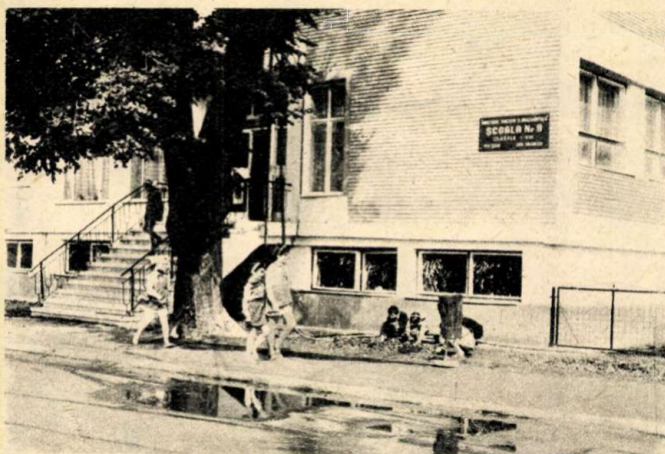
— Am venit să vedem ce fac roșiile. S-au copt? Nu le-am mai văzut de cînd cu copilul...

— Sînt gata. Numai bune de cules, le răspunse inginerul, bănuind de acum și rostul vizitei.

— Atunci, pe mine? întrebă copiii.

— Pe mine! veni răspunsul.

Dialogul scurt, purtat ca între specialiștii care știu ce au de făcut i-a plăcut mult inginerului. Știa că are de-aface cu copii serioși, care se țin de cuvînt, așa că s-a gîndit să le facă și el o surpriză. A dat cîteva telefoane și, în cele din urmă a rezolvat: vor avea un camion — numai al copiilor — care îi va transporta în fiecare zi de la școală la cîmp, care va fi încărcat tot de copii și care, în fine, va sta la dispoziția lor pentru ca lucrurile să meargă «șnur», cum îi auzise adesea că spuneau între ei. Surpriza cu transportul și «autogestiunea» încredințată lor de către tovarășul inginer a avut rezultate uimitoare. Pe dată s-au organizat brigăzi și echipe, s-au întocmit grafice, s-au im-

SEMNALE DE LA CITITORI

Dragă redacție,

Sîntem un grup de pionieri de la Școala generală nr. 9 din municipiul Focșani, care îți scriem cu emoția și cu bucuria de a-ți transmite o veste importantă.

Începînd din acest an școlar, învățăm într-o nouă clădire, pe măsura viselor pe care le-am înfățișat deseori în desenele noastre. Sîntem peste o mie de copii. Alături de părinții și de frații noștri mai mari, în zilele premergătoare deschiderii anului școlar am lucrat la curățenia școlii, dovedind că și noi putem fi de folos atunci cînd este nevoie.

Te rugăm, dragă redacție, să publici aceste rînduri alături de fotografia ce reprezintă pentru noi locul în care învățăm să devenim oameni adevărați — școala.

AICI ÎNVĂȚĂM SĂ DEVENIM OAMENI ADEVĂRAȚI

Pionierii **Udrea Alexandru**
Ionescu Nicolae
Covaci Ana-Lucia
Moisei Gabriel

NOTA REDACȚIEI

ÎNDEPLININD DORINȚA PIONIERILOR DIN FOCȘANI, ADRESĂM TUTUROR CITITORILOR NOSTRI INVITAȚIA CA PRIN CORESPONDENȚE ȘI FOTOGRAFII SĂ NE SEMNALEZE ÎNITIAȚIVELE CĂRORA LE-AU DAT VIAȚĂ PRIN FAȚE, ASPECTE PRIVIND PARTICIPAREA LA VIAȚA DETAȘAMENTULUI ȘI A UNITĂȚII, PRECUM ȘI SUCESELE OBTINUTE, PREZENȚA ÎN AMFITEATRELE MUNCII ȘI ALE HĂRNICIEI PIONIEREȘTI.

părțit sarcini precise, s-a lansat întrecerea... Și iată, numai cîteva zile au fost necesare pentru harnicii pionieri de la Școlile generale nr. 31 și 32 spre a putea trimite spre piețele municipiului și la fabricile de conserve sute de tone de tomate.

Care dintre ei au fost cei mai harnici? Greu de dat răspuns. Iată cîteva nume ale pionierilor care se văd și în imaginea noastră: Silvia Sălceanu, Marcel Frîncu, Viorel Rascarache, Claudiu Hagiu, Lenuta Gheor-

ghiu, Daniela și Irina Manolache...

N.R. De la Consiliul județean Galați al Organizației Pionierilor aflăm că pretendenți în județ, purtătorii cravatei roșii cu tricolor și-au dovedit hărnicia și dragostea de muncă, venind cu inițiative asemănătoare celeia a pionierilor din reportajul de față. Acestora, ca de altfel tuturor pionierilor din țară, de la care primim vești la fel de îmbucurătoare, le spunem **«BRAVO, CUTEZĂTORII!»**

E. Mănescu

Febră mare în culise, fiecare pe unde se găsea își repeta rolul: Dimache, cu hîrtia în mînă închidea ochii, îi îndrepta spre tavan și repeta concentrat: «Leontina balerina» se necăjea cu rochia ei de lebdă, care îi sta pieziș pe poale, iar «Săvica-mititica» dondănea singură un cîntecel în colțul ei și făcea pi-ruete caraghioase, gîfîind ritmic. Cu toții anticipau astfel:

iată intrarea în sală, iată publicul nerăbdător să asculte, iată aplauzele și, în sfîrșit, întoarcerea îmbujorată în culise «Eh!» — oftă Mihăiță aducîndu-și aminte — cum ar fi putut să uite? — recenta lui întîlnire acum, cînd venea spre sala de festivități, cu cei doi: Guță și Stănilă. Își imagina că filmul anticipării ar putea rula, pentru el, în felul acesta: «Iată intrarea în sală» (picioare muiate, suflul de ie-pure), «Iată publicul nerăbdător să...» (uite-i pe Guță și pe Stănilă stînd tolnăniți pe scaune și arătîndu-i, gangstereste, pumnul), «Iată aplauzele» (dar cine mai are urechi să le audă?) iar cît despre întoarcerea în culise, ea ar fi fost «îmbujorată» de-a binelea abia cînd ar fi dat cu ochii de cei doi care sigur ar fi venit să se țină de promisiune. Brr! — și ce promisiune... «Auzi, picuile!» — îi zisese șuierînd Stănilă — «am aflat că te-au cooptat în brigadă, mare semaforist, și că ai pregătit un cuplet bombă. Fii atent, să nu dai în bară. Nu-i așa, Guță?» «Așa e!» — întărise Guță, stînd drept și impasibil ca un aprod. «Și dacă în cupletul acela te ie de niște fapte nevinovate, care cică poartă numele nostru... Nu-i așa, Guță?» «Așa e!» — răspunsese Guță sec și amenințător — «și care mai au cîte-un necaz cu catalogul, atunci» — și Stănilă se întorsese brusc spre coechipierul său: «Guță, scoate obiectul!» — și Guță scosese tacticos un metru din buzunar, îl măsurase pe Mihăiță din creștet pînă în tălpi și decretase: «un metru și treizeci și cinci!» «Vezi că ești mic? E periculos să te compari cu noi!» O, cum să nu-i

înțelegi pe doi bătași vestiți ca Guță și Stănilă? — mai ales Stănilă, pe care toată școala îl botezase «Trosnîlă» și pe care numai bicepsii net superiori ai lui Guță — amicul său de tandem — l-ar fi putut ține la respect.

Brr! — se scutură Mihăiță încercînd să uite și își căută refugiu în hîrtia cu cupletul din fața sa. Deci: «Într-o după-amiază, pe-ncetul și hai-hui! Veneau două ghiozdane, copii ai nimănu! Ticsite de absențe, de patru și de doi! Pocnite unul cu-altul de bravii lor eroi». «Auzi, picuile?» — îi reapăru lui imaginea celor doi bătași și iar îl luă cu tremurături aducîndu-și aminte de sarcasmul lui Stănilă și de bicepsii lui Guță. «Auzi picuile?» — încercă imaginea să stăruie și deodată simți cum cei 1,35 m ai săi se răzvrătesc deodată și refuză să accepte amenințarea. «Ei, da, fie ce-o fi: spectatorii care așteaptă vor fi aliații mei și nu ai lui». «Ce faci, Mihăiță!» se trezi el strigat într-un tîrziu de Dimache. Uitase. «Ce-i, mi-a venit rîndul?» «Exact! Urmezi tu... dar vād că ai tăiat cupletul și?» — dădu el să citească

peste umărul lui Mihăiță — dar nu apucă să înțeleagă mare lucru și gongul sună.

Asudat și zgribulit, Mihăiță se aciuse pe-un scaun; ceilalți membri ai brigăzii, nedumeriți de schimbarea cupletului, tăceau încă. Din sală se auzea furtuna de aplauze, dar el nu auzea decît furtuna apropierei lui Guță și Stănilă. Și zdronc, ușa! Surpriză însă: numai Guță! Se apropiu cu pași apăsați de scaunul lui Mihăiță în timp ce curajosul cupletist își pipăia înfrigurat cei 1,35 metri. Îi întinse brațul deasupra căruia vibrau amețitor impunătorii săi biceps și zise cu veselie — ei da: cu veselie! «Bravo, picuile! Ha, ha! Asta mi-a plăcut», și recită zgotos: «Într-o după-amiază, pe-ncetul și hai-hui! Veneau pis-pis Stănilă cu mina la cucui!» Ha, ha! Asta mi-a plăcut. E o rimă pe cînte. Ha, ha! Cu mina la cucui! — și spatele lui masiv se zguduia de ris îndreptîndu-se spre ieșire.

Auzi: ce rimă norocoasă!

Ilie Traian

Mihai Albu, gata pentru o nouă decolare.

Cei rămași la sol privesc, învață și trăiesc odată cu cei din văzduh. bucuriile și emoțiile zborului.

ROMÂNIA
DE-A LUNGUL
TIMPULUI

● Primul nostru mare as al acrobației aeriene cu avionul a fost Aurel Vlaicu, «mai storsul din Bințiș». La concursul internațional de la Aspern — Viena, din iunie 1912, el s-a clasat pe locul I dintre 43 de piloți în proba de viraje strinse, în jurul unui pilon. Urmărindu-i evoluțiile alături de mii de spectatori, un alt as al aviației, francezul Roland Garros, exclama cu admirație: «Este o muscă nebunatică!»

● Printre aviatorii care au înscris pagini de eroism în luptele din primul război mondial pentru apărarea pământului scump al patriei, s-a numărat și neîntrecutul zburător Mircea Zorileanu. În noaptea de 12-13 iunie 1917 el a trecut bombardind prin surprindere importante poziții inamice. Numai un mare as al pilotajului putea pe vremea aceea săvârși o asemenea bravură.

● În 1920 este deschisă prima linie aeriană internațională Paris-Istanbul, cu escală la București, exploatată de Compania Franco-Română. Așadar, în 1980, aviația civilă românească aniversază 60 de ani de existență. Piloții noștri și-au câștigat, încă de la început, o deosebită stimă prin măiestria lor în arta zborului.

● În anul 1923 s-a înființat Aeroclubul României, afiliat la Federația Aeronautică Internațională, a organizat, în 1931, la București și la Sinaia, unul din Congresele F.A.I., iar în 1935, primul mare miting internațional pe Băneasa.

● Primul aviator din lume, care a zburat cu proteze la ambele picioare (în urma unui accident aviatic) a fost un român, Gheorghe Bănculescu, un mare as al pilotajului. Ultimul din seria marilor sale raiduri aviatice a însumat 13 000 km (în Africa și Asia Mică), efectuat în 72 de ore de zbor.

● Un record de mare răsunet a realizat în 1935 Alexandru Papană, care a urcat cu un avion românesc IAR-15 la 11 631 m. Papană a fost unul dintre cei mai mari piloți acrobați care, prin demonstrațiile făcute în America și-a câștigat un bine meritat titlu de «cavaler al văzduhului».

● Primele recorduri mondiale românești au fost realizate de piloți care au fost și mari acrobați ai văzduhului: la 2 iulie 1932, Ion Cociasu a stabilit recordul mondial de durată pentru avioane ușoare (8 ore, 16 min. 42 sec.), iar la 2 octombrie același an, Mihai Pantazi și Gheorghe Grozea, pe un hidroavion ușor, au realizat 12 ore, 2 min. 5 sec. de zbor.

● Și mari ași ai zborului au săvârșit în August 1944, fapte de eroism. Un singur exemplu: într-o singură zi, locotenentul aviator Vasile Gavrilu a doborât un avion fascist JU-52 și a incendiat la sol alte trei avioane inamice.

● În galeria așilor aviației care s-au distins în luptele pentru eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei se numără și pilotul sportiv Traian Rotaru, distins, pentru faptele sale de eroism, cu înalte ordine și medalii, printre care «Virtutea Aeronautică clasa I».

● La cea de a 58-a Conferință generală a I.A.I., din 1966, la München, piloților acrobați români Constantin Manolache și Octavian Băcanu li s-au acordat Diploma «Paul Tissandier», prestigios trofeu pentru contribuții deosebite la dezvoltarea aeronauticii.

● Recordul mondial de distanță în circuit închis, fără escală, la categoria avioanelor semiușoare, aparține pilotului Octavian Băcanu cu 4 462,870 km. Acest renumit pilot a zburat pe mai mult de 50 de tipuri de avioane, fiind cunoscut pentru acrobațiile executate la diferite mitinguri aviatice în țară și peste hotare.

● Primul titlu de campion balcanic absolut la acrobație aeriană este deținut de un român, Mihai Albu, instructor de zbor în aeroclubul «Gheorghe Bănculescu» din Ploiești. El este campion republican în aceste dificile probe de zbor.

ACEȘTI CUTEZĂTORI CAVALERI AI VĂZDUHULUI

— Sunt «Rindunica 05!» — Rindunica 05, cer permisiunea pentru începerea programului.

În microfonul stației de radio, vocea venită din eter pare a unui copil.

— Aici «Fraga!» Pentru «Rindunica 05!» Totul e în ordine la bord?

— Da! În ordine!

Sintem alături de antrenorul lotului național de acrobație aeriană cu avionul, maestrul emerit al sportului Constantin Manolache, pe aerodromul Strejnic al Aeroclubului «Gheorghe Bănculescu» din Ploiești. Privirile acestui om, care a pilotat peste 50 de tipuri de avioane, care a umit publicul la mitingul aviatic de la Moscova din 1956 prin acrobațiile sale, privirile care au în ele ceva din limpezimile văzduhului sint ațintite acum pe bolidul argintiu care «pică» la verticala aerodromului. Asistăm la confruntarea republicană a celor mai buni piloți pentru desemnarea campionului. Pilot și mașină — o singură ființă parcă —, se înșurubează în aer paralel cu solul într-o cascadă de tonouri rapide, apoi urcă «luminare» spre cer. Mii de spectatori urmăresc uimiți evoluția. Inima acelei păsări măiestre să fie un om? Bolidul urcă, se face tot mai mic dar, iată, se oprește o clipă ca și cum ar fi agățat într-o ancoră nevăzută, motorul tace și pasărea măiastră «cade» spre pământ ca o frunză purtată de vânt. Spectatorii își opresc respirația. Privim chipul lui Constantin Manolache. Nici un mușchi nu i se mișcă pe față, nu clipește din ochi. În văzduh, motorul avionului se trezește brusc și «frunza» prinde din nou viață, pasărea argintie țighește iar spre slăvi. «Bine, Mitule, Bine, băiatule!» — exclamă antrenorul Manolache. Răsufilăm ușurați. «Ce-a fost cu frunza, tovarășe antrenor?»

«Ce să fie — zîmbește Manolache — figură acrobatică de virtuozitate».

O ușoară legănare din aripi — ceea ce înseamnă «Am încheiat programul!» — și avionul vine la aterizare. Pe cerul Strejnicului, aici, unde au zburat alții piloți celebri, o nouă «pasăre de argint» își începe dansul măiestru. O fată? Ana Nina Ioniță. O fată? Da! Arabescurile pe care le înscris

pe cer uimesc publicul. Și cum să nu. Ana Nina Ioniță este campioană balcanică la acrobație aeriană.

Ne apropiem de avionul care a aterizat și s-a aliniat la punctul de așteptare. Din carlingă sare vesel un tinerel, cu părul numai cîrlionți. «Felicitări, Marcel Mitu!» Ride. Închide ochii o clipă. Poate privește cu imaginația în urmă. Se vede copil, pe dealurile Scăienilor, urmărind aeroplanele care zburau spre munți, se vede elev la cercul de aeromodel, meșterind mașini de zburat și visind să ajungă pilot, sau se vede poate în haină ostășească la Școala de aviație «Aurel Vlaicu». «Cum ai ajuns aviator, Mitule?» «Dorind să zbor, iubind aviația și învățind cu perseverență. Orice copil din țara noastră poate ajunge ca mine. Da! Oricărui copil îi este deschis drumul spre afirmare».

Sus, Ana Nina Ioniță și-a încheiat și ea programul cu o vrie plată, temuta vrie plată din care, altădată, pilotul odată intrat, nu mai avea salvare. Un alt bolid argintiu intră la verticala aerodromului, brodind parcă cerul cu figurile lui acrobatic. Aerul vibrează în șuieratul motorului. Avionul pare îmbătat de vraja spațiului și se zben-guie ca un copil într-un bazin de înot. Acesta-i pilotul Albu.

«Aceștia sint cutezători cavaleri ai văzduhului» — spune inginerul Nicolae Conțu, comandantul aeroclubului, și el un as al acrobației — «cavalerii văzduhului», cutezători oameni-păsări, sportivi de înaltă performanță, cei mai mulți dintre ei instructori ai tinerilor în uniforme albastre din formațiunile de pregătire pentru apărarea patriei. Învățind pe alții să zboare, își desăvîrșesc mereu măiestria pentru a duce mai departe glorioasele tradiții ale aviației românești. Notăm numele celor care la această întrecere au urcat pe podiumul învingătorilor: **Mihai Albu** — campion republican, **Marcel Mitu** — vicecampion republican, **Ana Nina Ioniță** — campioană republicană la fete.

Viorel Tonceanu

Înainte de zbor, harta e studiată cu atenție.

Instructorul e la sol, elevul în văzduh, dar lecția continuă pe calea undelor.

Aeromodeliștii de azi, piloții și constructorii de avioane de mine.

EXTREME

MAMIFERE: Cel mai mult trăiește omul, care poate depăși vârsta de 100 de ani. Elefantul asiatic Elephans maxim atinge vârsta de 70 de ani. În același timp micul rozător Clethrionomys glareolus, un șoarece de cîmp, trăiește rareori mai mult de un an.

REPTILE: Cea mai mare longevitate o are broasca țestoasă. Un exemplar de Testudo gigantea, care a fost transportată, în 1766, de pe insulele Seychelles pe insula Mauriciu, a murit în 1918, la 152 de ani. Alte broaște țestoase, ca Testudi imbricata, nu trăiesc decît șapte-opt ani.

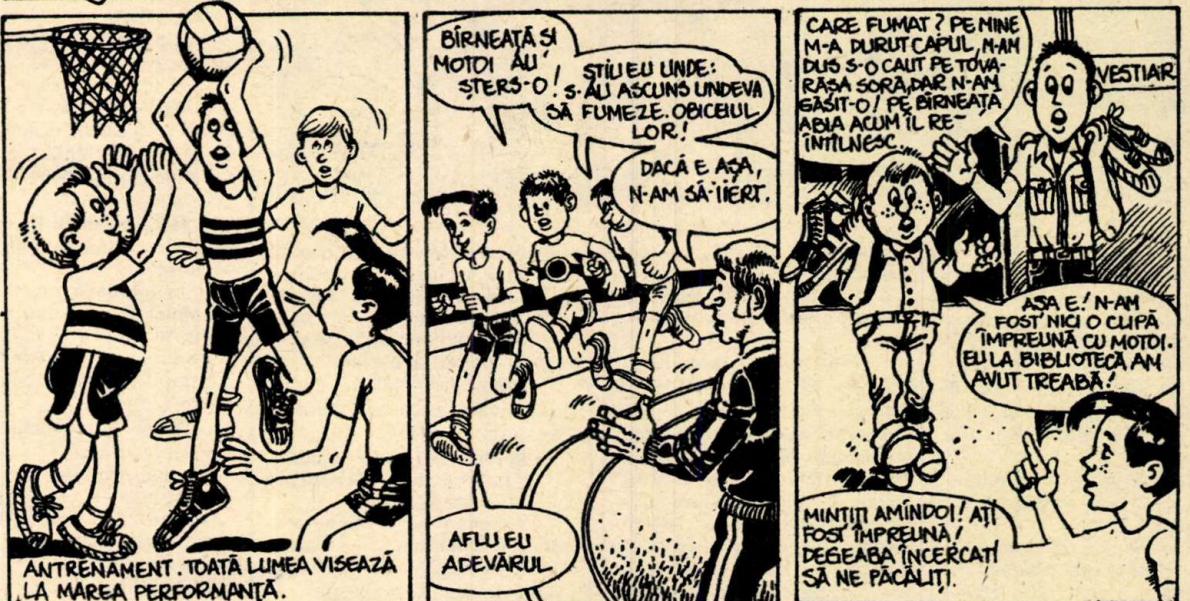
PĂSĂRI: Printre recordurile verificate de longevitate este citat cel al unei bufnițe Bubô-bubo, care a trăit 68 de ani. Dimpotrivă, micile Nectarinide din Malaysia nu au o viață mai lungă de doi ani. În condiții de captivitate longevitatea lor se modifică.

INSECTE: Recordul îl deține o regină a termitelor din Africa de sud — Bellicositermes natalensis. Unul dintre cuiburile de termite a fost datat la 80 de ani. Asupra reginei cuibului au fost găsite caractere morfologice care indicau că ea provenea dintr-o roire exterioară și că era fondatoarea acestui cuib și nu o descendentă, născută acolo, mai târziu. În schimb, insecte ca Macrosiphum rosae, un parazit al copacilor, nu trăiește decît cîteva săptămîni.

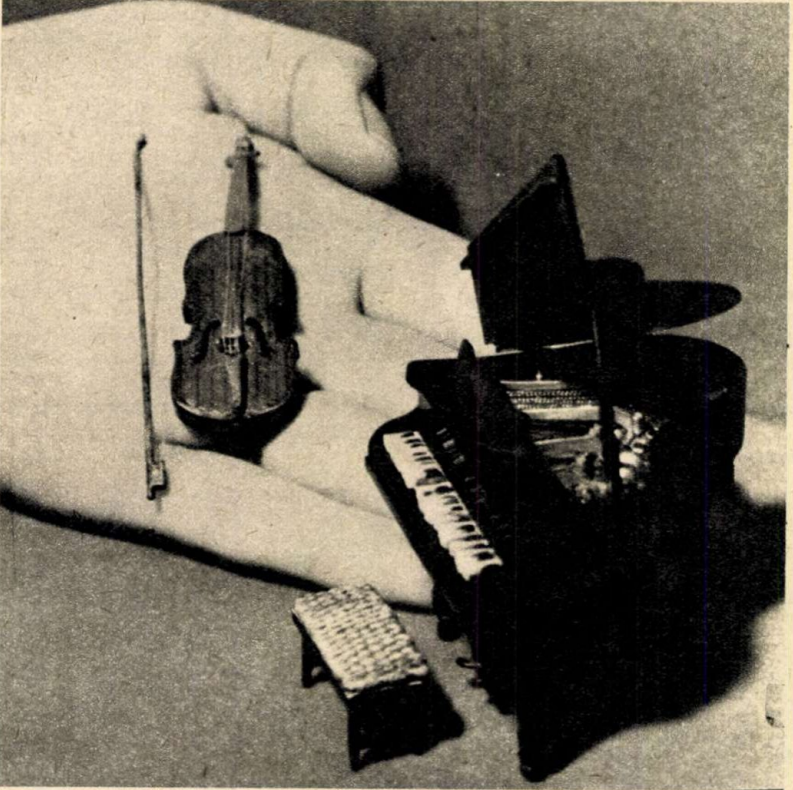
Pavel Constantin

ENIGMELE LUI DOREL DE SANDU ALEXANDRU ȘI VALENTIN TÂNASE

DE CE ESTE DOREL ATÎT DE SIGUR? RĂSPUNS: S-AU ÎNCALZIT ÎNTR-UN MOMENT DE SPORT. ÎNTR-UN MOMENT DE SPORT, ÎNTR-UN MOMENT DE SPORT, ÎNTR-UN MOMENT DE SPORT.

PRINTRE CELE MAI MICI OBIECTE DIN LUME SE NUMĂRĂ ȘI CELE DIN IMAGINE. PIANUL ARE 8, IAR VIOARA 6 CENTIMETRI LUNGIME. ACESTE OBIECTE AU FOST PREZENTATE, ÎMPREUNĂ CU ALTE 250, LA O EXPOZIȚIE DESCHISĂ ÎN CAPITALA JAPONIEI. ELE ATESTĂ ÎNCĂ O DATĂ MINUȚIA ȘI RĂBDAREA PROVERBIALĂ A HARNICULUI POPOR NIPON.

Epigrame

D.C. Mazilu

MULTILATERALITATE INSTANTANEU LA TABLĂ

La geometrie-i cel mai bun!
Dar e și-n rest excepțional...
Încît de dînsul pot să spun
Că-i pregătît... poligonal!

Un moment deloc solemn:
Clasa-n liniște deplină...
Numai un elev suspină
Și ca tabla stă: de... lemn!

BUNICULE!! BUNICULE!!
N-AI AVUT DREPTATE...
ASTAZI N-AM LUAT 3...
AM LUAT 4!!!

REȚETA

SCHITA DE
Lilian Făides

Pe masă ceasul își torcea firul timpului din caierul vremii. Un minut, încă un minut, un altul... Dar lui Dromichete — poreclă, vezi bine, primită încă printr-a V-a — puțin îi păsa: reușise minunea de a trăi în afara Timpului și a Spațiului. Viața lui era, acum, numai Artă!

— «Întoarce-te, mișelule, și...» — nu mai reținea defel întreaga replică.

Ceva, la etajul de deasupra, bufni înfundat pe planșeu și zgometul avu darul să-i amintească lui Dromichete că, totuși, se află încă pe pământ. Ochii îi căzură pe ceas; sesiză că e aproape 12 — vremea când tot omul își ia prânzul, își face ghiozdanul și... Începu să se agite, brusc. Cine l-ar fi privit ar fi crezut că, gata, Arta lasă timp prielnic Școlii.

Păși rapid în bucătărie, trecu pe lângă aragazul — rece încă — în fugă, deschise fereastra și mîna dreaptă atît i se lungi, cotrobăind afară, după ceva anume, pînă ce rictusul feței fu luat de străluminarea unui zîmbet, iar mîna care dovedise atîta elasticitate retrase o colivie destul de mare, acoperită cu o năframă neagră; vezi dumneata, să faci întinerire păsărilor, s-o îndemne la odihnă.

Întors în sufragerie descoperi colivia și printre gratii răz-

bātu imediat, destul de necăjit pronunțate, citeva cuvinte:

— Ai bolnizit?! Ai bolnizit?!

Dromichete se prăpădi de rîs:

— Rățoi bălțat, te-ai trezit? îl alintă el, cu simpatie, pe papagal. Apoi îl lăsă în pace și începu să răsfoiască grăbit un manual. Găsind fila căutată, se-ntoarse iar la «Rățoiul bălțat» și, încercînd să-i prindă căutătura ochilor, băiatul începu: «America centrală!...»

Papagalul se foi o vreme, pe stîngia pe care se cocoșase. Apoi, calm și docil, repetă pe cît îl putea ajuta pe el limba:

— «America centrală!...»

— Very-very nice! îl laudă Dromichete. Ia, zi-i după mine: «Guatemala, Salvador, Honduras...»

Papagalul își plimbă cuminte ochisorii ca două bobite de rouă în care soarele se ascundea în șagă, apoi repetă la fel de docil ca mai înainte:

— «Guatemala, Salvador, Honduras...»

— Very-very well! îl laudă iar Dromichete.

Dresura mergea atît de bine, încît, deși ceasul arăta de mult 12 și jumătate, băiatul nu se îndură s-o întrerupă: prea mergea pe roate! Și-apoi, un sfert de oră în plus sau în minus...

Ce rost mai avea să repete: «Rățoiul bălțat» în servietă și

n-avea de ce să se mai teamă!

— Încă o leacă la istorie... își spuse Dromichete. Am de reținut două nume pe care special le-a inventat careva să vină de hac memoriei elevilor!

Îl îmbie pe «bălțat» cu citeva grăunțioare, apoi cu manualul de istorie în mînă începu:

— Ia zi-i tu, «rățoi bălțat», zi-i după băiatu': «Amenemhat... A-men-em-hat!...»

— Amenemhat... Amenemhat... Amenemhat... — repetă, silitor, papagalul.

De uimire Dromichete nu numai că rămase cu gura căscată, dar uită să mai vorbească englezește.

— Ei, bravo! spuse el neaș, românește. Mai bine decît mine. Și acum — nu se lăsă — ia zi-i pe acesta: «Amenhotep... A-men-ho-tep!...»

— Amenhotep... Amenhotep... — se porni papagalul.

*

Cînd păși pe coridoarele școlii animația obișnuită îi dădu ghes să se abată și pe la a VII-a C, pe la Dăncilă. Oricum, tot trebuia să-l întrebe ce se aude cu «provocarea» lor, de nu o mai aduc odată.

Îl găsi la Dăncilă și pe Vasilescu, colegul său de bancă. Acesta chiar se miră:

— Și-tu tot pentru «provocare», ai?!

— Evident, se zborși Dromichete. Era vorba că o trimiteți joi, și azi e vineri...

Dăncilă rîse:

— Ei, și ce-i graba asta?! Tot o să vă batem, așa că...

Dromichete se supără:

— S-o credeți voi! A VII-a D nu se dă bătută de o echipă molie ca a voastră.

— Oho-ho! rîse Dăncilă. Dacă pe centrul nostru înaintaș îl cheamă Moliu, crezi că...

Vasilescu intervine împăciuitoare:

— Hai, lăsați! Și lui Dăncilă: Cînd zici că ne transmiteți «provocarea»?

— În recreația mare. Vin eu cu Moliu și v-o aduc.

Plecără.

Pe drum, spre clasa lor, Vasilescu îl întreabă pe Dromichete:

— Te-ai descurcat, mă, cu aminoptecii ăia?!

Dromichete rîse:

— M-am!

— Zău? Păi mie mi-au luat două ceasuri bune toți faronii ăștia!...

Dromichete rîse iar:

— Dacă ești fleț! Băiatu' are o rețetă că-n cinci-zece minute învață tot. Tot și orice!!

Abia avură timp să se așeze în bancă și profesorul de istorie păși pragul clasei.

Dromichete își tot făcea de lucru pe sub bancă, și-aranja servieta în fel și chip... cînd profesorul îl invită pe Dumitrache I. Ionel la lecție, trebui să-l facă atent Vasilescu:

— Ridică-te, mă, bezmeticule!

— Ăă... se ridică Dromichete buimac.

Profesorul surîse abia perceptibil:

— Ce spui mata că am avut noi pentru astăzi? întrebă el, ca de obicei.

Dromichete se redresă sigur pe sine, într-o poziție rigidă de drept și, dintr-o dată, declamă:

— Noi, pentru azi, am avut «Egiptul antic; sec. XX-XIV î.e.n.». Egiptul antic se întindea de-a lungul văii Nilului, vale rodnică, dat fiind că milul purtat de ape avea în el... avea în el...

— «Hidrați sulfuroși!» suflă careva.

— ...Hidrați sulfuroși — declamă Dromichete.

Profesorul își zburli mustața:

— Cum ai spus, mata?

— Hi... hidrați...

Clasa izbucni în rîs. Dromichete se roși tot. Strecură, încet, printre dinți.

— Suflă, mă, Vasil!... Ce dracul!...

— N-am manualul, l-am uitat acasă!

— Ia-l pe-al meu... În servietă! mai spuse Dromichete.

Vasilescu ridică clapetele servietei tocmai cînd Dromichete, amintindu-și, totuși, ceva, termina de spus:

— ...El se-mpărțea în mai multe regiuni: Egiptul de Sus... de Sus... și... și...

— «Guatemala, Salvador, Honduras...» se auzi, deodată, în clasă.

— Poftim, poftim? făcu uimit profesorul și se apropie de cel ascultat.

— Guatemala... repetă sigur de sine Dromichete, Salvador și Honduras... și...

— «Nicalagua, Costa Rica...» se-auzi iar vocea aceea înăbușită, izbucnind de undeva și de niciunde.

— Nicaragua, Costa Rica și... și... — repetă băiatul.

Profesorului nu-i venea să-i creadă urechilor; clasa se prăpădea de rîs. Numai Vasilescu, incremenit, cu manualul de istorie pe jumătate scos din servietă, părea întruchiparea desăvirșită a Uimirii. Dromichete realiză că pe undeva a greșit abia cînd zări la o palmă de el mustața zburlită a profesorului.

— Eu... să știți... Am învățat, dar să vedeți...

Profesorul îl privi o clipă, descumpănit, apoi se întoarse scurt și o porni spre catedră.

— Mata tratezi cu neseriozitate lecția. Mata ai să primești pentru astăzi un doi frumos, rotund, pe care să ți-l amintești tot anul.

Cînd sună de recreație, înainte ca ceilalți să se adune în jurul lor, Vasilescu, încă nedumerit de cele petrecute, întrebă sumbru:

— Și rețeta? Ziceai că...

Dromichete îi smulse servieta din brațe, se repezi la fereastra larg deschisă și aruncă ceva afară; ceva colorat, care scoase un strigăt parcă de victorie:

— «Amenhotep! Amenhotep!...» și dispăru în slava siniliei a cerului de octombrie.

— Iată «rețeta»! mai blîgui băiatul. Apoi parcă răzbunîndu-se: Minca-te-ar pisicile, «rățoi bălțat»! mai strigă el.

Dar de ascultat nu-l mai asculta nimeni. Nici măcar Vasilescu: în clasă sosiseră «provocarea», Dăncilă și Moliu.

COPILĂRIA- UN MARE LABORATOR UMAN (VI)

(urmăre din pag. 3)

ei, o perpetuă luptă cu răul, cu vechiul. Dacă veți înțelege, cu o clipă mai de vreme, că în această luptă a descoperirii dispuneți și voi de multe din armele asigurării victoriei, atunci victoria va fi cu atât mai frumoasă și mai clară.

Acesta este mesajul de fond pe care au vrut să-l cuprindă și să-l transmită rindurile pe care vi le-am propus până acum.

Dacă am subliniat mereu că propriile voastre forțe au un rol deosebit în cristalizarea experienței, învățării, personalității, curajului, învingerii greutăților, plămădirii visurilor și aspirațiilor, n-am subapreciat nici o clipă cealaltă latură. În fața porților deschise ale adolescenței și tinereții, ale marilor răspunderi, nu vă aflați singuri, ci înconjurați protector și stimulator de oamenii societății noastre. Întii și întâi de comunisti, de partidul comunistilor, pentru care grija față de copii, față de viitorul națiunii noastre, reprezintă o linie de forță a întregii lor activități. Să înțelegem lucrurile ca atare și vom putea face din laboratorul uman al copilăriei o treaptă solidă a trecerii continue peste hotarele de vis pe care ni le deschide societatea noastră socialistă.

Contraste DIN LUMEA CAPITALULUI

● Într-un cartier newyorkez — copii fără copilărie și viitor ● În scurta lor viață n-au văzut decât suferințe și mizerie ● Ziua de mîine — o necunoscută atât pentru părinți, cît și pentru copii ● Jocul de-a «hoții și vardiștii» nu mai este joc, ci realitate cotidiană.

după mai multe zile de suferință. Edward Brown n-a putut fi egal nici după moarte cu clienții și pisicile bogătaşilor. În timp ce copilul Brown a fost înmormintat în cimitirul săracilor, pe cheltuiala municipalității, «odraslele» patrupeze ale familiilor avute au cimitirul «lor» select, cu cavouri sumptuoase.

cît de modest. Pe maidan, copiii sînt martori la veritabile jocuri de-a «hoții și vardiștii», în care unii din actorii principali sînt cei cu cîțiva ani mai mari decît ei. Adesea, în plină stradă, copiii sînt martorii unor adevărate bătălii, în urma cărora rămîn victime, bătălii date între diversele bande de traficanți.

În capitala S.U.A. — Washington, tineri veniți din diferite localități ale țării, pentru a demonstra împotriva creșterii somajului.

Huston. Și în acest oraș, copiii celor mulți duc o viață grea, lipsită de bucurii și de perspectivă.

Odată cu apropierea sezonului rece, la magazinul newyorkez «Macy's» — pe al cărui frontispiciu scrie că este «cel mai mare magazin universal din lume» — au apărut hăinuțe pentru clienți, confecționate din blană de vizon. Cea mai scumpă îmbrăcăminte canină de acest gen depășește 500 de dolari.

De pe strada 34, din cartierul Manhattan, unde este situat magazinul respectiv, nu trebuie să străbați mai mult de o jumătate de oră cu autobuzul pînă în Bronx, un alt cartier al orașului New York. Aici, pe o mică străduță situată în apropiere de Yankee Stadium, familia lui Michael Brown (soț, soție și trei copii) a fost aruncată în stradă de către proprietarul casei, deoarece nu aveau 500 de dolari datorați drept chirie pentru sărăcăcioasa încăpăre pe care o ocupa. Siliți astfel să doarmă sub cerul liber, membrii familiei Brown au fost supuși la tot felul de lipsuri și privațiuni, iar cel mai mic dintre copii — Edward, în vîrstă de 9 ani, a contractat o pneumonie. Șomer de peste șase luni, tatăl său n-a găsit de unde să ia bani pentru medicamente și doctori, astfel încît copilul a murit

Descriind faptele relatate mai sus, publicația americană «Daily World» prezintă astfel destinul tinerei generații din cartierul newyorkez Bronx, care nu se deosebește prea mult de soarta copiilor și tinerilor din alte mari orașe ale S.U.A. «Daily World» scrie:

«Nu au mai mult de 12-14 ani acești copii ai Bronx-ului, pe care-i vezi, ici și colo, hoinărind pe stradă, printre locuințe lăsate în paragină, bătînd mingea sau, în lipsa ei, o cutie de conserve. Ei s-au născut și cresc sub spectrul decăderii, sărăciei și violenței. În scurta lor viață, petrecută printre ruinele cartierului, strada și căminul le-a oferit tot atîta mizerie și promiscuitate cît n-au văzut alții într-o viață întreagă de decenii. Și aceasta într-o țară în care există atîta bogăție. Dar ea nu aparține celor mulți, ci cîtorva, puțini la număr, care duc o viață de lux, lipsită de orice griji. Mizerie și bogăție — iată cei doi poli ai societății americane. Bogății sînt prea bogați, pentru că bogăția lor se ia de la gura săracilor.

Acasă, acești copii, desmoșteniți ai soartei, își văd părinții mereu abătuți, mereu fără lucru, zilnic alergînd după un ciștig

Violența este «la ea acasă» în Bronx».

Sînt doar cîteva aspecte din viața copiilor oamenilor simpli din marea metropolă americană — viață grea, lipsită de bucurii și, mai ales, lipsită de orice perspectivă.

P. Nicolae

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică
ION MIHĂESCU

Redacția: Piața Școlii nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura
«Știința». TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTE: prin oficiile
și agențiile P.T.T.R. Cititorii
din străinătate se pot abona
adresîndu-se la ILEXIM — de-
partamentul export-import pre-
să P.O.B. 136 — 137, telex: 11226,
București.

Index 41633

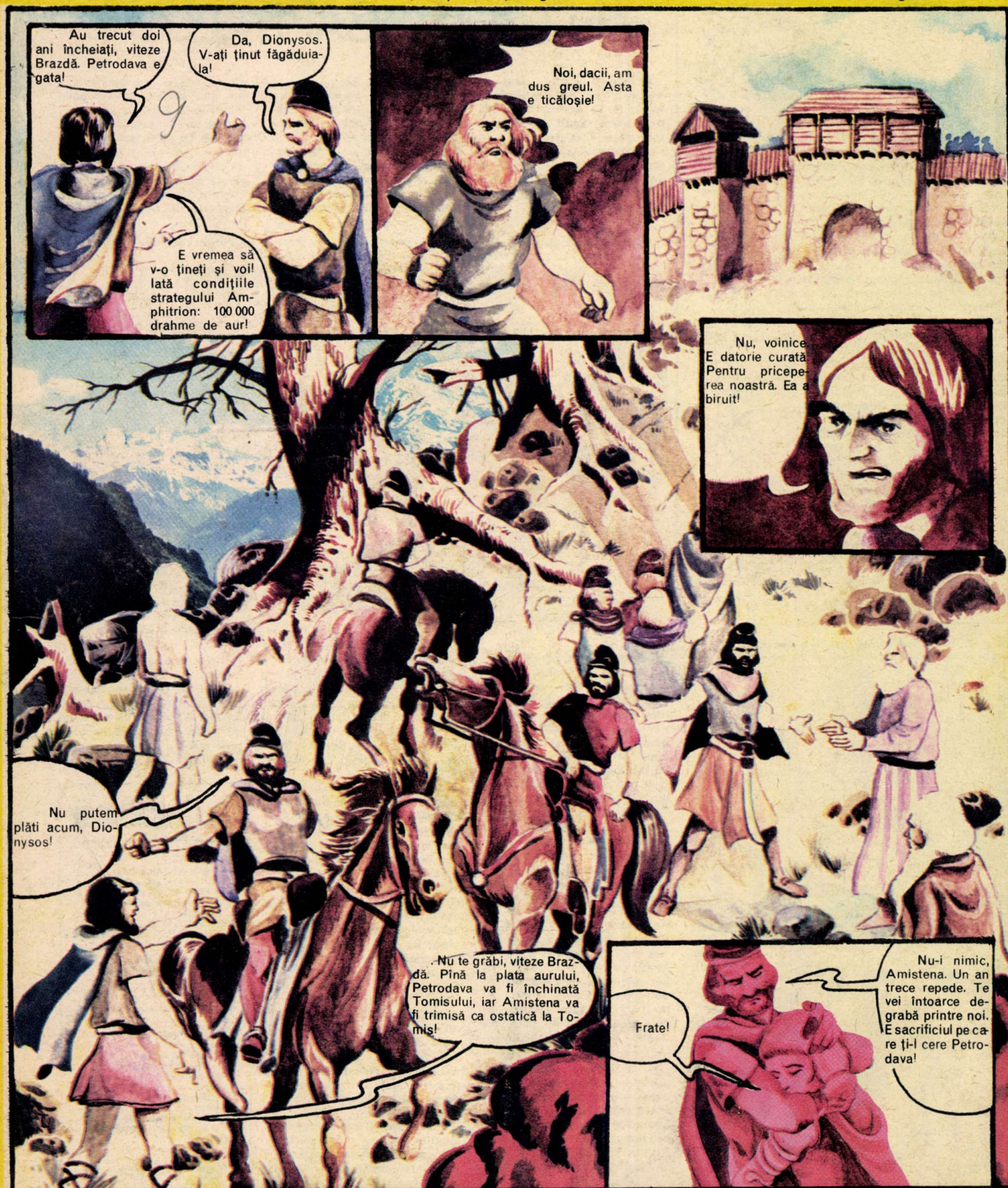
12 PAGINI, 1 LEU

VITEJII PETRODAVEI

(Episodul 4)

Murcenu se întoarce cu meșterii greci de la Tomis. Căpetenia meșterilor, Dionysos, îi promite lui Brazdă că în doi ani cetatea va fi gata. După care vor fi roșite și condițiile grecilor.

Scenariu: Petru Demetru Popescu
Desene: Sorin Anghel

**Țara muncii –
țara învățaturii!**

*În acest număr,
redacția noastră
lansează o nouă
acțiune:*

**„BANCA DE ONOARE”
CUTEZĂTORII –
START SPRE VIITOR!**

**citiți cu atenție
și aplicați de îndată!
regulamentul publicat
în pagina 7!**

Cutezătorii
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

42
JOI, 16 OCTOMBRIE 1980,
ANUL XIV (NR. 681)

BIBLIOTECĂ ȘTIAȘĂ
ȘTIINȚĂ
ȘI LITERATURĂ
SECTIA ȘTIINȚĂ

În prezența conducerii de partid și de stat, a reprezentanților firmelor participante din țară și de peste hotare, a unui mare număr de oameni ai muncii, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a inaugurat joi, 9 octombrie, Târgul internațional București.

În deceniul care a trecut de la înființarea lui, târgul acesta și-a câștigat un bun renume internațional, înscriindu-se printre prestigioasele competiții economice de acest fel. Actuala ediție confirmă pe deplin acest lucru, la ea participând, alături de România, 25 de țări din Europa, Asia și America, totalizând peste 1000 de firme.

Având ca deviză «Comerț, cooperare — dezvoltare», noua ediție a târgului oferă o imagine elocventă a înfăptuirilor remarcabile ale poporului nostru

pe calea dezvoltării și modernizării industriei, a ridicării nivelului tehnic și de competitivitate ale producției industriale românești. Astfel, pe o suprafață de 27 000 mp sînt prezentate exponatele a 180 de centrale industriale, întreprinderi producătoare și institute de cercetări și de învățămînt din România, mii de produse fiind noi sau re-proiectate, caracterizate de un înalt nivel tehnic: mașini-unelte, produse ale industriei electronice și electrotehnice, autovehicule, tractoare și mașini agricole, instalații de foraj și multe altele.

Reunind produse românești și străine de ridicat nivel tehnic și într-o gamă diversificată și prilejuind întâlniri și contacte directe între specialiști și oameni de afaceri, Târgul internațional București contribuie la o mai bună cunoaștere reciprocă, la amplificarea conlucrării tehnice și comerciale între participanți, la cauză generală a înțelegerii

și cooperării internaționale.

*

Ați remarcat, desigur, dragi cititori, că de fiecare dată în ultimele cadrane politice am consemnat succese deosebite obținute de către oamenii muncii de pe întreg cuprinsul țării, în acest ultim și hotărîtor trimestru al anului, în bătaia pentru realizarea în cele mai bune condiții a obiectivelor actualului cincinal.

Și de data aceasta ni se oferă prilejul să vă prezentăm încă două asemenea succese remarcabile: este vorba despre îndeplinirea, înainte de termen, de către oamenii muncii din industria județelor **Bihor** și **Alba**, a sarcinilor cincinalului. Astfel, în industria bihoreană, actualul cincinal a fost îndeplinit pe data de 4 octombrie — ceea ce le

va permite oamenilor muncii de pe aceste meleaguri să obțină pînă la sfîrșitul anului o producție industrială suplimentară în valoare de 5,8 miliarde lei — iar în Alba, pe data de 8 octombrie, în cele 84 de zile care au mai rămas pînă la sfîrșitul anului, oamenii muncii din industria acestui județ angajîndu-se să realizeze o producție suplimentară în valoare de aproape 4 miliarde lei. Sînt succese deosebite, care ne umplu inimile de bucurie și de mîndrie patriotică, îndemnîndu-ne în același timp pe toți, indiferent de vîrstă, de profesie și de preocupări, să ne mobilizăm și mai mult forțele și posibilitățile, în așa fel încît fiecare dintre noi să participăm cu și mai multă eficiență la această grandioasă bătaie menită să ridice țara noastră pe noi trepte de civilizație și progres.

PIONIERI ÎN AMFITEATRELE HÂRNICIEI

CUTEZĂTORII DIN LIVADA CU MERE DE AUR

Basmele își poartă adesea eroii prin livezi cu mere de aur. Dar fantezia creatorilor este întrecută, copios, de frumusețea și miresmele livezilor noastre, în aceste zile de toamnă aurie, de rodul bogat ce le apleacă crengile pînă aproape în brațele culegătorilor.

Așa mi se înfățișa livada de meri din ferma horticolă a I.A.S.-Băicoi, aflată pe teritoriul comunei Filipeștii de Pădure, județul Prahova, cînd, alături de primarul comunei, tovarășul Ion Duțu, am mers acolo, spre a vedea cum își desfășoară orele de practică pionierii de la Școala generală. Erau sumedenie de fete și băieți, elevi din clasele a VIII-a A și B. Merele roșii, Ionanți și Parmen aurii, erau culese unul cîte unul direct din pom, puse cu grijă în găleți de plastic și apoi, cu aceeași grijă, așezate în lădițe. Nevătămate de loviturile, merele erau gata pentru a înfrunta iarna, pînă aproape de recolta anului viitor.

— Cum lucrează copiii? I-am întrebat pe inginerul Ion Ioniță, șeful fermei.

— De 12 ani de cînd sîntem ajutați de pionieri, în anotimpul culesului, nu am avut o echipă atît de bună. Lucrează rapid, cu mare randament și cu multă atenție. Sînt copii care au cules, numai într-o dimineață, cîte 180—200 de kilograme de mere. Ce aș mai putea adăuga în plus despre hărnicia lor?

Primarul își notează aceste bune impresii. Pornim mai departe, spre o altă livadă, aceea de pruni, a cooperativei agricole Filipeștii de Pădure. După glasurile ce ne ajung la urechi, ne

dăm seama că și acolo se află copii. Sînt pionieri din clasele a V-a și a VI-a ai aceleiași școli generale. Cadrele didactice care-i însoțesc și membrii cooperatori scutură zdărnîv prunii care și coboară în iarbă povara. Iar copiii ca niște furnici agere le adună și le pun în lădițe. Se strigă unii pe alții, se îndeamnă la luțarea ritmului.

Sînt în întrecere între detașamente, ne lămurește directorul școlii. Și în ciuda faptului că fac atîta gălăgie, nu se joacă cu munca. Rezultatele sînt, pe zi ce trece, mai bune. Este a patra zi cînd venim la cules de prune. În prima zi s-au cules 81 de lăzi a 40 de kilograme fiecare. În a doua zi — 107 lăzi, iar în a treia — 120 de lăzi. Astăzi și acest record va fi depășit. Am plecat de acolo urmăriți de zvonul de glasuri vesele. Ceva mai sus, colegii ai lor, uteciști de la Liceul industrial minier, adunau finul și-l ridicau în căpițe pentru ca la iarnă vitele cooperativei să aibă hrană îndesulată.

Buni copiii spune primarul. Știu să învețe, dar știu să și muncească. Așa cum văd și la părinții lor. Sînt fii de mineri, căci în comuna noastră se extrage cărbune, sînt fii de constructori de utilaje pentru mină, sînt fii și fice de țărani cooperatori, de ingineri și medici, de oameni care, la-

laltă, muncesc pentru a transforma cît mai repede comuna noastră în oraș. Și nu e departe vremea cînd acești copii, deveniți maturi, vor spune: «Și

eu am muncit pentru ca satul nostru să devină oraș»

S. Rodica

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

ÎNTR-O DUPĂ AMIAZĂ DE TOAMNĂ RECE, DOI PIONIERI DIN BOTOSANI, RADU ȘI DANUȚ SE ÎNDEREPTAU SPRE CĂMARA TEHNICĂ A CAR-
TIERULUI UNDE LUCRA TĂTAL LOR. LA UN MOMENT DAT AU AUZIT UN ZGONOT CIUDAT DINSPRE SALA CAZANELOR
APROPINDU-SE ȘI-AU DAT SEAMA CĂ ESTE VORBA DESPRE O DEFECTIUNE.

ÎN SALĂ, VIZIBILITATEA ERA REDUSĂ.

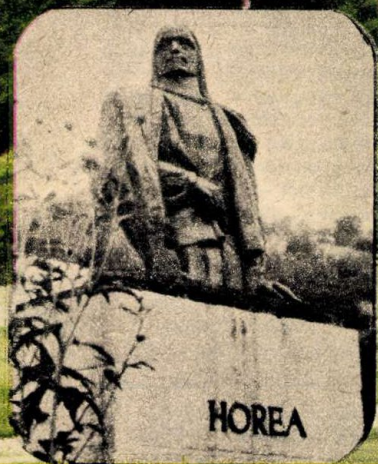
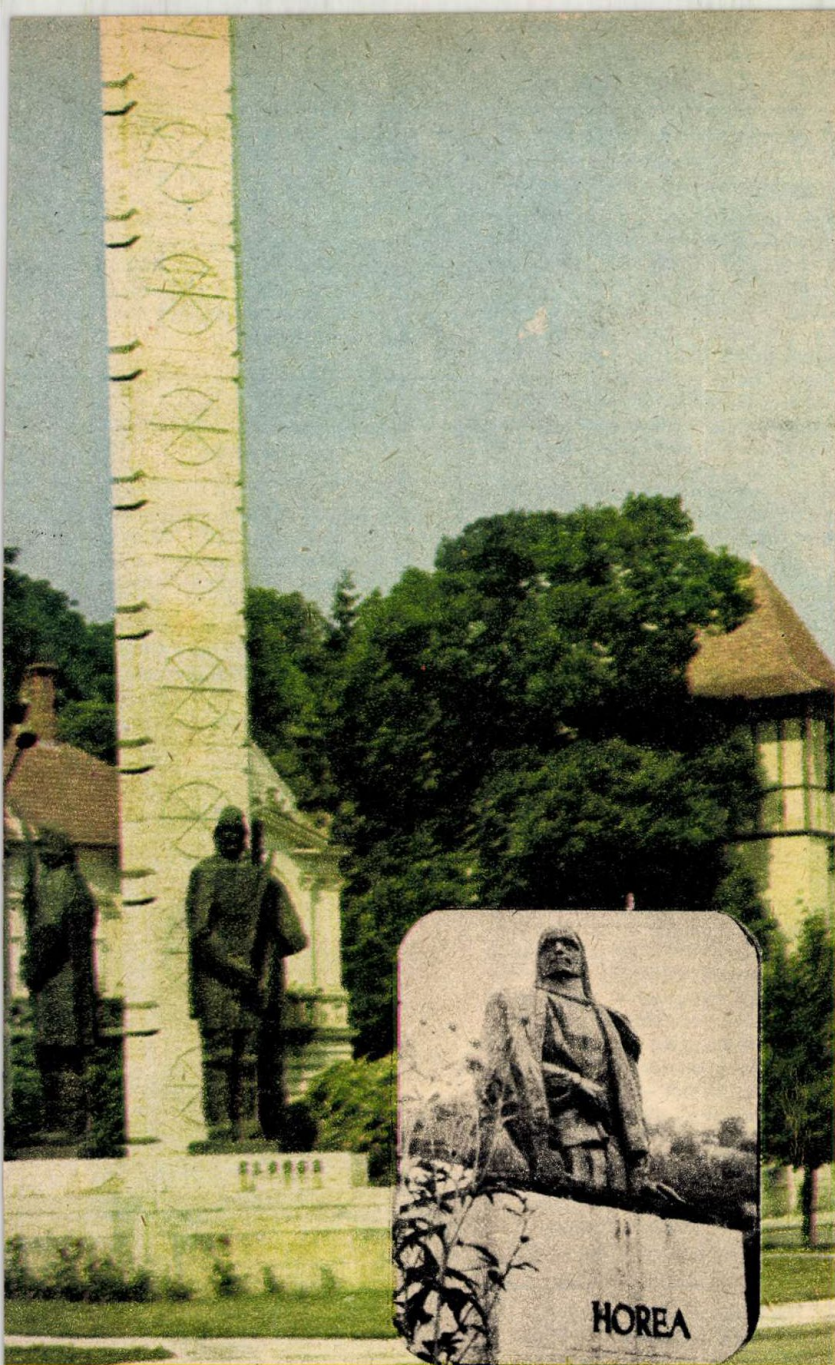
PUNETI-VĂ REPEDE
CĂȘTILE DE PROTECȚIE
AM NEVOIE DE
AJUTOR.

MĂ VETI AJUTA LA ROBINETE.
TREBUIE SĂ FACEM SĂ SCADĂ
PREGĂUNEA DIN CAZAN.

AM FĂCUT O TREABĂ BUNĂ.
IAR VOI MI-ATI FOST DE
MARE FOLOS.

VĂ FELICITĂM! V-ATI PURTAT CA NIȘTE ADEVĂRAȚI
PIONIERI.

ÎNȚIMPLARE ADEVĂRATĂ

HOREA

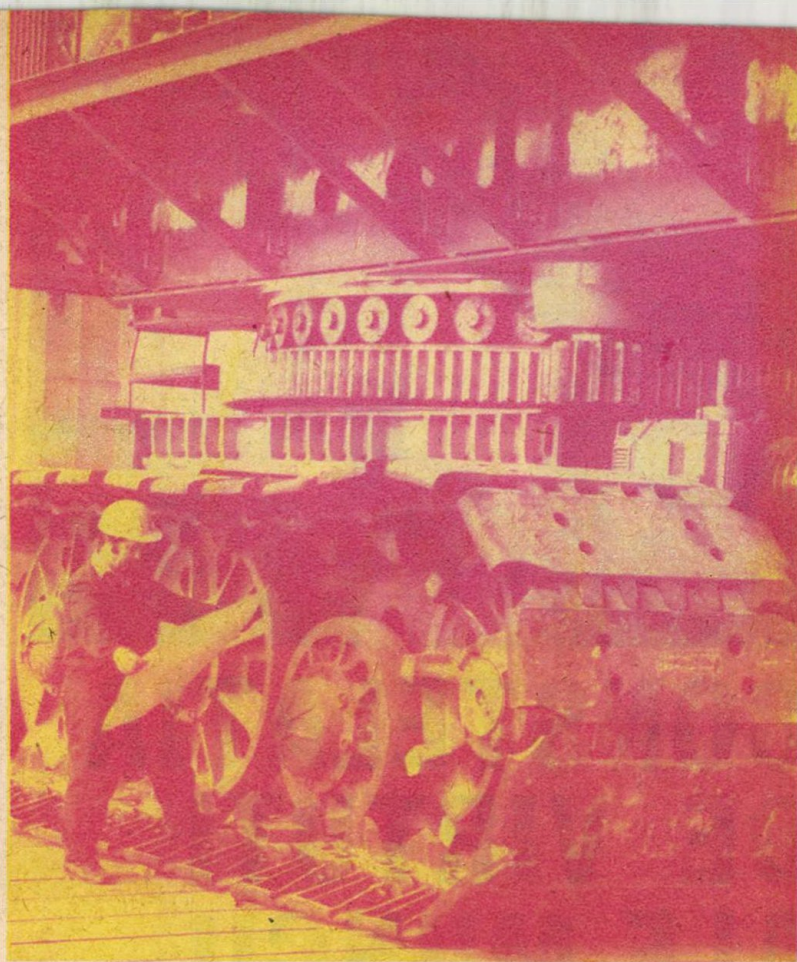
MONUMENTELE PATRIEI

În luna octombrie se împlinesc 250 de ani de la nașterea lui Horea, care, alături de Cloșca și Crișan a condus marea răscoală a țărănilor din Transilvania (1784), una dintre cele mai puternice manifestări de luptă împotriva exploatarei nobilimii. Voința de libertate a poporului a fost atunci înecată în sînge, iar cei trei conducători au plătit dirzenia, bărbăția luptei cu prețul vieții. În dealul numit al Furcilor din Alba-Iulia, astăzi Cîmpul lui Horea, într-o dimineață de februarie, au fost trași pe roată, în fața a peste 2500 de țărani aduși cu sila, Horea și Cloșca, în timp ce Crișan, prins mai tîrziu, și-a pus capăt zilelor. Drepturile cîștigate cu prețul vieții în urma acestei puternice mișcări au fost puține, dar a însemnat încă o victorie în lupta milenară pentru dreptate și demnitate pe care a dus-o, de milenii,

poporul nostru. Chipurile acestor trei luptători și martiri au rămas de-a pururi sădite în inimile noastre și s-au răsfrînt în creația unor mari artiști plastici, scriitori, compozitori.

La Cluj-Napoca, datorită artistului complex — scriitor, pictor și sculptor — care este Ion Vlasiu, se află un monument de o puternică expresivitate dedicat lui Horea, Cloșca și Crișan. Cum sînt cioplite obeliscul și chipurile celor trei pare, așa cum spunea criticul de artă Ion Frunzetti, «îfșnit parcă din barda moțească».

La Albac se află un portret al lui Horea, săpat în piatră, datorat unui alt mare sculptor. Romulus Ladea. Așa cum mărturisește autorul, chipul lui Nicolae Ursu din Albac — Horea — la fel ca și chipurile altor mari înaintași sînt pentru ei «comori scumpe și exemple mari de devotament și demnitate». Sculptorul a realizat în această lucrare chipul unui bărbat puternic, cutezător, cu fruntea brăzdată de suferință, un erou care a înfruntat moartea pentru cauza nobilă a libertății poporului.

OMUL CREEAZĂ GIGANȚI

UTEGIȘTII DE AZI- STATORNICI FII

AI UZINEI

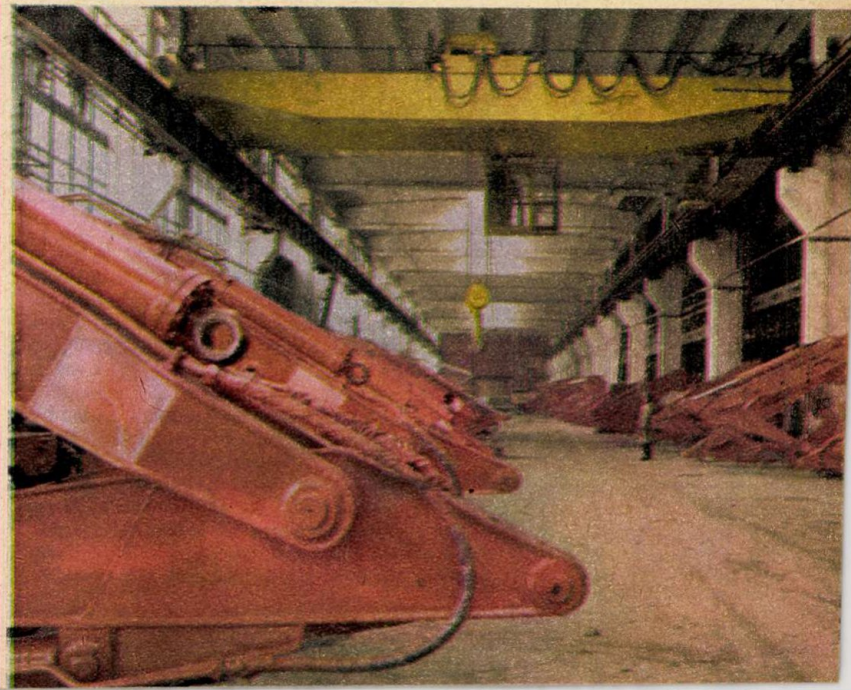
de GEORGE CHIRILĂ

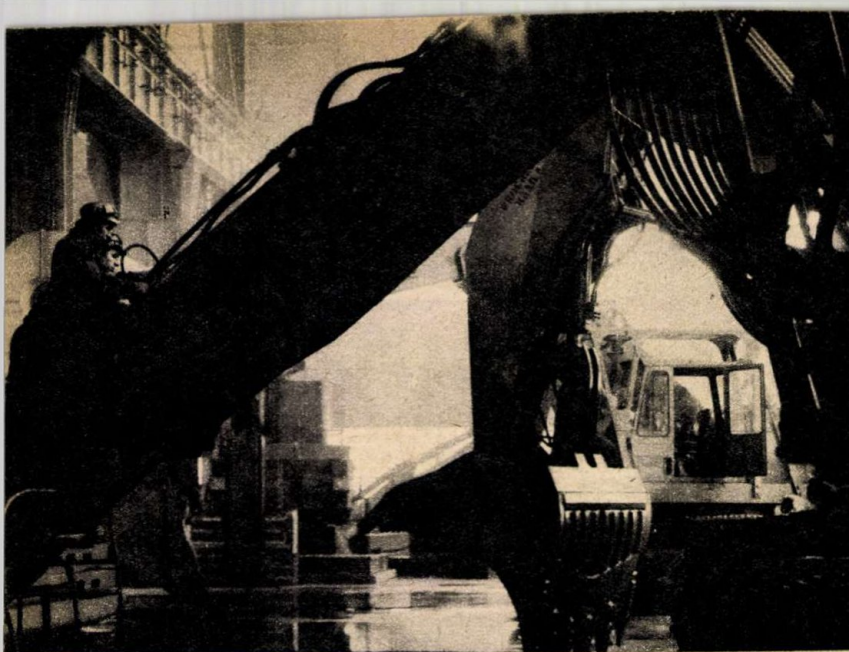
Dunărea răsfrîngea pe zare imense corăbii de purpură. În lumina de septembrie, cu mireasmă de grădină în pîrg, Brăila îmi destăinaia întîmplări

deosebite. O imensă uzină a uzinelor — Întreprinderea de utilaj greu «Progresul» ma chema. Veneam cuprins de dorința de a-i cunoaște la ei acasă pe unii dintre tinerii care trăiesc și muncesc aici. Miracolul anotimpului efervescent, de faptă și de creație durabile, avea să-mi releve, în inima bătrînului și mereu tînărului oraș dunărean, sensurile și luminile exacte, fizionomiile unor existențe autentice, fascinante.

Așadar, să facem cunoștință cu Ionel Ion. Are 26 de ani. Este secretar U.T.C. la secția mecano-energetică,

(Continuare în pag. 6)

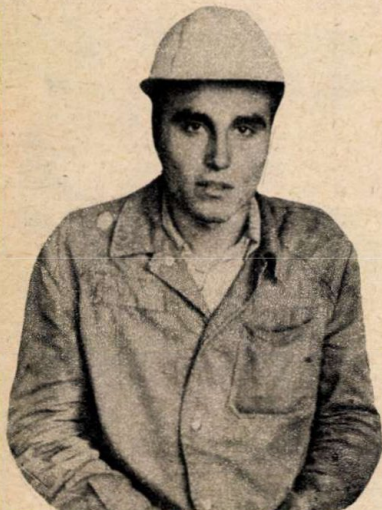

CONSTELATIA DE VIRTUȚI ALE MUNCII

Nimic mai simplu de înțeles decât propoziția «Nu se poate trăi fără muncă». Dar dacă prin «a trăi» înțelegem doar satisfacerea unor nevoi de hrană, îmbrăcăminte, adăpost și altele asemenea — atunci nu trebuie să ne surprindă psihologia leneșului, a chiulangiului, a parazitului care trîndăvește crezînd că nevoile de acest gen și le poate satisface prin munca... altuia! Lenea, chiulul, parazitismul sînt nu numai vicii de caracter cît, poate, mai ales stimpomele unor deficiențe de gândire: a nu înțelege că se poate trăi la o altitudine PESTE satisfacerea necesităților curente; a nu înțelege că aceste nevoi de altitudine nu pot fi satisfăcute decît prin munca proprie.

CÎT DE IMPORTANT POATE FI UN TÎNĂR?

Nu sînt puțini cei cărora li se întîmplă ca la vîrsta de 19—20 de ani nimeni să nu le ceară un sfat, nimeni să nu-

întrebe «Cum să fac cutare lucru?» Sînt însă și mulți, foarte mulți tineri cărora li se cer asemenea sfaturi! Oțelarul Vasile Ulmeanu, băiat harnic și serios, era un om demn de stimă și înainte de 17 noiembrie 1979. Adică înainte de ziua cînd, o dată memorabilă din istoria Călărașului — prima șară la Combinatul siderurgic — marca în biografia sa un eveniment plin de o mare importanță: numirea sa în postul de șef de echipă.

Ce putea face un tînăr de 19 ani în Călărași de acum vreo patru decenii? Calfă la vreun patron, lucrător pe-o moșie... Călărășan din tată-n fiu, tînărul Ulmeanu, specializat ca oțelar la vestita școală a Reșiței, a trăit bucuria ca din prima zi de lucru a noii cetăți a oțelului românesc să i se încredințeze o sarcină importantă: aceea de a conduce munca a aproape 20 de oameni; oțelari, macaragii, mecanici. «Pînă și tatăl meu, vechi muncitor constructor, cînd a auzit a clătînat din cap a temere: sigur, el se bucura, dar se temea să nu-mi fie greu. Așa e, mi-a fost greu, dar numai pînă m-am convins că pot să o fac! Descoperirea aceasta nu numai că m-a desovărat, dar mi-a produs și o mare bucurie lăuntrică.»

O PĂRERE SE POATE SCHIMBA

Asemeni multora dintre voi i se întîmplă — și nu rar — și Ofeliei Nițescu de la a VII C să audă din partea alor săi dojeni în legătură cu faptul că n-ar fi destul de harnică. Cel mai sever critic era bunicul, a cărui neîncredere în seriozitatea celor doi frați școlari, Ofelia și Sorin, devenise aproape incurabilă. Și prin aceasta, deranjantă: cui îi place să i se dea a înțelege că, la o adică, mai nimeni nu ar pune bază pe el?

Pînă cînd neînduplecatul bunic s-a îmbolnăvit, tocmai cînd trebuia să se ocupe mai virtos de cei peste 40 de stupi cu albine pe care îi avea contractați cu statul, la aproape 10 km de oraș, lîngă satul Ceacu. Trebuiau îngrijiți zilnic, apoi extrasă mierea, apoi înlocuite ramele, apoi... ce mai, treabă serioasă, calificată și care nu suporta întîrziere. Au început planurile de ieșire din impas — dar nici unul nu se dovedea satisfăcător. Și tocmai cînd nimeni nu se aștepta, Ofelia și Sorin spun: «Mergem noi». Rezervat la început, bunicul acceptă: dar numai prima operație; să le dea apă, să curețe stupii în exterior etc. Mai apoi curajul copiilor a crescut și odată cu el și încrederea bătrînului, care le-a încredințat în cele din urmă toate operațiile. Acasă îi învăța, iar ei puneau în aplicare «acolo». Zilnic, cu bicicletele, cei doi frați mergeau la cîmp și se comportau ca doi apicultori încercați. «La sfîrșit bunicul a fost așa de bucuros că s-a făcut bine.» — spune Ofelia.

Dar — credem noi — laolaltă cu satisfacția de a-și și albinele îngrijite și treaba făcută, severul bunic trăise o bucurie mai mare: aceea de a-și schimba părerea nu prea strălucită despre nepoții săi într-una foarte bună. Și cînd un astfel de lucru formidabil se petrece, cum să nu «te faci bine»?

PATRU COPII CRESC ADMIRÎNDU-ȘI TATĂL

Frații Cristian, Teofila, Nicoleta și Cerasela Mihalache duc o viață lipsită de griji într-o căsuță de pe strada Mihail Sadoveanu din Călărași, căsuță pe care a construit-o acum zece ani tatăl, împreună cu bunicul lor. La cei peste 13 ani ai săi, Cristian Mihalache, fiul lăcătușului mecanic Ștefan Mihalache, știe mai multe despre tatăl său decît ceilalți frați. De asemenea, știe mai bine decît ei ce înseamnă pentru niște părinți a-și crește copiii: mîncare, îmbrăcăminte, jucării, cărți și multe preocupări care sînt izvorite mai cu seamă din dragostea față de copii, din dorința de a le asigura condițiile cele mai bune pentru a crește oameni de nădejde. Astfel încît faptul că an de an cei doi școlari ai familiei Mihalache, Cristian și Teofila, aduc la fiecare sfîrșit de an în casa părintescă frumoașa coroană de premiant nu poate să nu aibă legătură cu ceea ce Cristian numește «obrazul tatii», de fapt meritele unui tată căruia i se răspunde cu merite. «Omul își crește copiii așa cum muncește el însuși» — spune despre Ștefan Mihalache șeful de secție, inginerul Radu Mircea. Și muncește cu seriozitate, cu dăruire. Cînd a fost nevoie, a stat zile

și nopți întregi la combinat. «Am muncit cum se cuvine de cînd mă știu, dar de cînd am copii simt cum mă leagă de munca mea noi fire. Sînt bucuros că îi pot crește și educa muncind tot mai bine; sînt bucuros că munca mea îmi dă posibilitatea de a-i privi cu sufletul deschis al omului ce știe că își face datoria și că, procedînd astfel, copiii lui au de ce să-l asculte și să-i spună tatăl»

NEÎNCREZĂTORUL DESCOPERISE CEVA IMPORTANT!

Care dintre voi nu cunoaște expresia «elev de 7» sau «de 8»? Adică, acesta ești tu și mai departe n-are rost să te gîndești. Georgică Zaharia se considera și el «un elev de 7—8» la geometrie — și cu sentimentul acesta începuse teza: «Un triunghi... niște unghiuri cu vîrf pe cerc... cu vîrf în centru... cam așa ceva», vorba e că după cîteva zile Georgică își aude numele urmat de «zece»! Mirare și bucurie. Dar și neîncredere: «Învățasem ca un leu, dar tot nu credeam; poate e vorba despre o greșea-

lă. Am întrebat-o de trei ori pe tovarășa profesoară dacă am luat zece, dar era adevărat.» Nu, nu era o greșală de notare: adevărata greșală se produsese în altă parte: era greșala de a nu crede în tine, în ceea ce munca ta serioasă poate face din tine.»

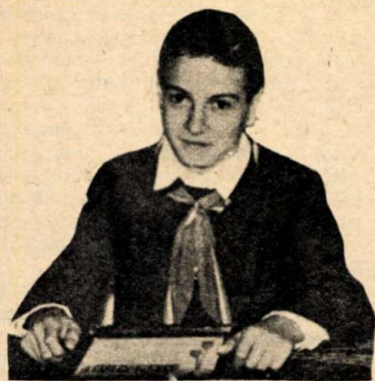
UN ZECE CÎT NICI UN ALTUL!

Stelian Sterea de la Școala generală nr. 2 Călărași a luat în viața lui de școlar mulți de zece. El însă își aduce aminte cu mai mare plăcere de unul din ei. Iată povestea: «Era în 15 iunie anul acesta, ultima zi de școală. Aveam fizica... lecția despre lentile. Știam din recreație că aproape toți colegii mei, simțindu-se ca și în vacanță, nu învățaseră această ultimă lecție, dar eu am învățat-o totuși. Cînd am fost întrebați: «cine iese la ascultare» toată lumea tăcea. Tovarășul profesor nu părea surprins — poate nițel trist, totuși. Atunci am ieșit eu la lecție și m-am străduit foarte mult să răspund bine. Și mi-a dat zece.»

— Aveai nevoie de acest zece pentru medie?

— Nu. Îmi ieșea oricum media zece. Dar m-am simțit foarte bine fiindcă am înțeles că tovarășul profesor s-a uitat la mine cu un sentiment de surpriză, dar și de plăcere... așa zice chiar cu un fel de respect.

— Eu sînt convins că era respect de adevăratele. Munciseși în ziua a-

ceea nu din nevoie (media maximă era oricum asigurată), ci pentru a-ți oferi ție însuși acest dar de preț pe care nimeni altcineva decît propriul efort nu ți-l poate oferi: bucuria de a te oglindi în privirea plină de respect a celor din jurul tău.

PROFESOARA OFELIEI

La prima vedere răspunsurile pot fi foarte multe și foarte lesne de acceptat: pe cei care ne ajută, ne îngrijesc, ne învață, ne... zîmbesc — pă-

rinți, dascăli, rude, cunoscuți. În cazul dascălilor noștri se înțelege că însăși luarea în considerare a faptului că profesorul e profesor, iar elevul, elev, este suficientă pentru a le adresa celor dinții respectul cuvenit. Dar sursele frumoaselor sentimente cu care împodobim imaginea lor sînt, de cele mai multe ori, mai adînci...

...Era oră de literatură română la clasa a VII-a C, Școala generală nr. 2 Călărași. Ofelia, elevă premiantă, care în anii trecuți nu excela la acest obiect de învățămînt, acum era, ca de obicei, numai ochi și urechi. Îi plăcea scriitorul despre care se vorbea: Marin Preda, îi plăcea cum vorbea despre Marin Preda profesoara ei, Stela Anghel. «M-a determinat să învăț din pasiune ceea ce învățam din îndatorire, ca să spun așa. Se pricepe să explice într-un fel anume, știe întotdeauna lucruri interesante... Eu o respect și o iubesc foarte mult.» Sigur: profesoara Ofeliei, ca atîția dintre dascălii voștri, merită aceste sentimente pentru că «au talent» — cum se spune —, că au darul convingerii. Dar cu toții putem înțelege — sigur și Ofelia a înțeles — că acel «se pricepe să ne explice într-un fel anume» se bazează în primul rînd pe: lecturi continue, fișe cu citate, planuri precise ale prelegerii etc.

Adică pe muncă!

Grupaj realizat de
Ilie Traian

DIALOGURILE COPILĂRIEI

AZI, DESPRE VOINȚĂ

de MIRCEA SÂNTIMBREANU

Să ai voință! Acest îndemn nu vine neapărat din partea... altuia. Ți-l ordonă conștiința, partea cea mai trează a ființei tale. Și atîta timp cît ești treaz și conștient nu poți să nu i te supui. Să faci ceea ce trebuie, cu răbdare, perseverență, cu tenacitate, iată semnul adevăratei voințe. Am impresia că disciplina pregătirii temelor este cîmpul de efectuare a acestei importante teme din viață: călirea voinței, auto-perfecționarea ta ca om. E o performanță dobîndită printr-o trîntă dreaptă cu «tăria» slăbiciunilor din tine și tocmai de aceea durabilă. «Musculatura» dobîndită cu acest prilej te va însoți toată viața și, invers, lălaia de acum poate face din tine un rahitic al voinței, un incurcă-lume cronic, o umbră care și-a pierdut omul.

Bine, veți spune, dar cel care conduce mînea pentru a zecea oară pe toată lungimea extremei, care dribleză unul-doi-trei apărători cade sufocat, se ridică, aleargă din nou și mai are putere să șuteze, acesta nu are voință? Indiscutabil. Îi și aplaudăm din toată inima. Dar n-aș vrea să aflu că în acest timp el trebuia să se afle la farmacia din colț, unde l-a trimis mama să aducă de urgență un medicament. Căci în acest caz bilanțul e altul: n-a avut voință să facă... 100 de metri unde trebuia. Și atunci kilometrii alergați pe maidan nu mai sînt o dovadă de tărie a voinței. Dimpotrivă.

Alteori, situația nu e atît de dramatică. Mama nu te trimite nicăieri. Ea îți cere doar să stai acasă, la masa de lucru, să înveți. Ai note, ești sigur că n-o să te asculte a doua zi. «Pe sub fereastra ta» — vorba romanței — e meci de fotbal. Ești așteptat, chemat, fluierat. Ei bine, rămîi pe scaun, neclintit, cu cartea în față și vei dovedi cel puțin atîta voință cît cea mai laborioasă extremă din lume. Va fi o victorie indiscutabil mai valoroasă decît o duzină de goluri. Cred cu tărie că tocmai în focul nespectacular al unor astfel de victorii se făurește cea voință de fier ce caracterizează un om adevărat.

Am asistat adesea la acțiuni pionierești interesante. Nu o dată m-au impresionat cunoștințele pionierilor în cele mai variate domenii: cosmonautică, botanică, istorie. Erau expuneri și luări de cuvînt la care, ca profesor, aș fi dat fără ezitare nota 10 dacă... dacă aș fi plecat înainte de terminarea adunării. Să vorbești, ce-i drept, admirabil, despre respectul față de vîrstnici într-o sală în care nimănui nu-i vine în minte să ofere un scaun vîrstnicului aflat în față, despre igiena de la o masă înecată în praf, despre respec-

tarea cravatei roșii cu tricolor în timp ce propria ta cravată oftează după nețezimea fierului de călcat, asemenea nepotriviri destramă catastrofal zecele de care vorbeam.

Nu e de ajuns, așadar, să știi ce ai de făcut. Există o gimnastică zilnică la spalierele lui «trebuie!», un spalier larg nu numai pe perețele festiv al adunărilor noastre sau în prezența martorilor. Ea se execută în orice clipă, sala de gimnastică a lui «trebuie!» fiind pretutindeni. Prin exerciții se formează cea mai valoroasă și nobilă deprindere: aceea a unei voințe puternice, izvorul permanent al autoperfecționării.

Fiecare tinde să devină fruntaș. N-am fost niciodată de părere că e fruntaș acela care strînge în toate rubricile catalogului, ca în niște pungi dolda, numai note de 9 și 10, în timp ce colegul lui de bancă e «grav rănit», ciuruit de corigențe. Nu m-a impresionat niciodată responsabilul de Cruce Roșie pe rîndul dinspre perete care n-ar aerisi pentru nimic în lume căci geamurile sînt... pe alt rînd. Nici fruntașul din clasă, responsabil cu «darea absențelor», care e în stare să raporteze 10 zile la rînd absența colegului lui, dar care nu știe de ce lipsește, nu l-a vizitat acasă și nici nu-l dă prin gînd s-o facă. Nu-mi spune nimic nici faptul că 10—15 înși au 10 la botanică dacă ghivecele de flori de pe fereastră sînt betonate de uscăciune. Nu pot aplauda pentru nimic în lume pe băiatul pe care l-am auzit recitînd admirabil o poezie despre prietenia cu cei mici, dar care, înainte de a urca pe scenă, enervat nu știe de ce, a urechiat vreo trei puști care îl încurcau.

Adevărații fruntași sînt aceia care au o comportare armonioasă, acea «privire de ansamblu» asupra întregii lor activități.

E bine că tu ești fruntaș la învățătură și la disciplină. E însă și mai bine că în clasa ta nu sînt codași.

A fi fruntaș înseamnă a face exact ceea ce trebuie în orice moment, în cele mai obișnuite și banale activități. Cînd se vor ivi altele, excepționale, vei proceda la fel. Ești pregătît. Chiar să treci prin apă și foc. Deocamdată «kapa și focul» sînt prezente în munca ta de elev, în comportarea ta pionierească. De aceea strîngem mîna cu căldură tuturor celor care înțeleg acest lucru și știm că ne putem bizui pe ei în orice împrejurare.

UTECIȘTII DE AZI- STATORNICI FII AI UZINEI

(Urmare din pag. 3)

unde-și desfășoară activitatea ca lăcătuș-mecanic. A venit din Măcșineni o comună vecină. A urmat școala profesională, apoi Liceul «Nicolae Bălcescu». Un tânăr cu priviri agere, cu o gândire matură, sensibil la pulsațiile noului, ispitit de tehnică și de știință, căutând să le însuflească și colegilor pasiunea sa.

Soția, Maria Ion, lucrează tot aici, ca operator la mașini de calcul. Ei doi, asemenea altora, și altora, alcătuiesc o familie. Sunt mulțumiți de profesiunea pe care o au, de rezultatele tinerilor. Au un copil. Au o casă. Au viitorul deschis frumos în față ca o carte. O carte captivantă și nouă la scrierea căreia, desigur, prin faptele lor, contribuie și ei.

La oficiul de calcul, am întâlnit-o pe Marioara Gherguș. Are 21 de ani, fiind încadrată ca operator-verificare. Absolventă a unui curs de calificare, cit și a liceului, utecista din fața noastră, urmînd exemplul tatălui, lăcătuș, și al fratelui, subinginer, a optat pentru calea uzinei. Convinsă că aici este locul unde-și poate desăvîrși chemarea, împlini idealul. La concursul «Cinstire pămîntului românesc», Marioara Gherguș a ocupat un loc de frunte în cadrul secțiunii privind cunoașterea și aplicarea Documentelor Congresului al XII-lea al P.C.R.

«Îmi place să studiez, să văd, să discern cu ochii mei tîlcul lucrurilor din preajmă. Aceasta este motivația firească a ceea ce fac».

În apropiere se află și Virgil Băjenică, un tânăr de 25 de ani. A venit acum 11 ani în uzină. La început i-a fost cam greu, dar s-a străduit să învingă aceste greutăți. Și a rămas aici. După ce a absolvit școala profesională, a urmat cursurile Liceului «Nicolae Iorga». Virgil este apreciat pentru tot ce realizează ca frezor, alături de colegii săi în secție, dar și pentru prezența activă la serile culturale ale clubului «Progresul». «Important este, ne spunea el, să nu te mulțumești cu puținul. Să vrei mai mult, impunîndu-ți exigență și vigoare în gândire și gest».

Seara la club deschisem o discuție cu unii dintre ei, evident, o discuție care nu-și propunea să dea răspunsuri definitive la întrebările care-i frământă pe tineri în privința vieții culturale pe care ei înșiși o concep. Am spus că nu-și propunea să dea răspunsuri definitive, pentru că i-am văzut schițînd ipoteze de lucru, i-am auzit făcînd sugestii de pornire accentuînd o nuanță sau alta cu ochi critic și, desigur, avînd preferință sau pentru analiza exactă, lucidă, la obiect a ceea ce au reușit, sau a ceea ce vor să facă. Iată, așadar, piesa de teatru, brigada lor artistică, spectacolul de poezie capătă sens și expresie, idee și mesaj contemporan tocmai bizuindu-se pe această perma-

nență confruntare cu lumea reală, cu gîndurile și frământările vîrstei lor.

Și pentru că aminteam de brigada artistică de la Întreprinderea de utilaj greu «Progresul», am dorit, într-un dialog cu Radu Dușu, instructorul ei, să descifrăm rolul și locul acesteia în viața colectivelor de tineri muncitori.

De profesie sculer-matrițer, Radu Dușu are 27 de ani și a poposit acum 12 ani în uzină. Unul dintre animatorii vieții culturale de aici, el recunoaște că brigada artistică «are menirea să îndrepte unele stări de lucruri, să stimuleze inițiative și — de ce nu — să evidențieze noul, fapta remarcabilă de lîngă noi».

— Pe cine vă bizuiți mai mult în spectacolele atît de atractive pe care le concepeți?

— Pe mulți, pe foarte mulți dintre colegii noștri talentați, oameni care știu să cînte, să danseze, să recite frumos. Iată, de pildă, între ei se numără Eugenia Postolache și Ion Ionel, de la secția excavatoare, și Firișoven Cristache și Marcela Zurbagiu, de la mecano-energetică.

— Radu, ai uitat pe cineva, intervine un coleg. Ai uitat-o pe Ștefania.

— E adevărat, zîmbește Radu. Am «uitat-o» pe Ștefania Dușu, unul dintre «stilpii brigăzii». Ne-am cunoscut aici, am realizat spectacole împreună. Și, acum cîțiva ani am căzut de acord să ne căsătorim. Avem și un copil de un an și multe proiecte îndrăznețe.

— Acum ce pregătiți?

— Pregătim împreună cu teatrul «Maria Filotti» un mare spectacol de muzică și poezie, la care vă potesc dacă mai rămîneți la Brăila...

Oameni tineri și pasionați de muzică, de poezie, de știință și tehnică. Oameni care construiesc aici, la Brăila, agregate de mare tonaj, ansambluri pentru mari uzine din țară. Oameni tineri și frumoși, care-și construiesc existența după chipul și asemănarea lor.

În vecinătate, Dunărea răsfîrînge pe zare imense corăbii de purpură...

Fotografiile din paginile 3-4-5-6 ale acestui număr au fost realizate la Uzinele «Progresul» din Brăila.

ANUL SCOLAR 1980-1981

ȚARA MUNCII - ȚARA ÎNVĂȚĂTURII!
«BANCA DE ONOARE»
„ȘTUT” spre viitor
Cutezători -
 CLASA ANUL ȘCOLAR 1980-1981
 LOCALITATEA

NOIEMBRIE 1980	In aceasta luna, s-au autodepășit la invaliditate și com- portare colegii de banca (numele și prenumele)	MARTIE 1981	In aceasta luna, s-au autodepășit la invaliditate și com- portare colegii de banca (numele și prenumele)	APRILIE 1981	In aceasta luna, s-au autodepășit la invaliditate și com- portare colegii de banca (numele și prenumele)	MAI 1981	In aceasta luna, s-au autodepășit la invaliditate și com- portare colegii de banca (numele și prenumele)	Iunie 1981	In aceasta luna, s-au autodepășit la invaliditate și com- portare colegii de banca (numele și prenumele)	FEBRUARIE 1981	In aceasta luna, s-au autodepășit la invaliditate și com- portare colegii de banca (numele și prenumele)
-------------------	---	----------------	---	-----------------	---	-------------	---	---------------	---	-------------------	---

● Cine hotărăște acordarea distincției «BANCA DE ONOARE» Cutezătorii — Start spre viitor, pe care o publicăm alăturat?

● **Cum hotărâsc aceștia?**

În cadrul adunării de detaşament sau, la sfârşitul fiecărei luni, în cadrul unei scurte dezbateri special organizată.

● Cui se acordă această distincție?

Însemnul «Banca de onoare» va fi atribuit acelor colegi de bancă, pionieri sau elevi care, în raport cu propriile rezultate anterioare, se străduiesc și reușesc să realizeze — fie că sînt dea frunți (și se autodepășesc) fie că nu sînt încă frunți (dar se străduiesc să devină, deci se autodepășesc și ei) o nouă calitate a muncii lor de învățătură, avînd o comportare exemplară. Însemnul poate fi atribuit o singură dată într-un trimestru aceluiași colegi de bancă. Prin strădanie, distincția poate fi redobîndită în trimestrele care urmează!

● Cum puteți obține distincția «BANCA DE ONOARE» Cutezătorii — Start spre viitor?

Dobîndind lună de lună, la învățătură și în comportare, rezultate mai bune decât cele obținute tot de voi în cursul lunii precedente, veți fi demni în luna următoare să purtați pe pupitrul vostru

distincția «**BANCA DE ONOARE**» Cutezătorii — Start spre viitor, ca semn că ati făcut din banca voastră o bancă de onoare, care este ocupată de școlari harnici, muncitori, disciplinați!

● Cum veți folosi practic această distincție redacțională?

Distincția transmisibilă, publicată în pagina de față, va fi decupată după indicația din desen, lipită pe un carton și apoi îndoită astfel încât cei merituosi să o poată așeza pe banca lor. Rubricile vor fi completate treptat, pe măsură ce noi și noi colegi de bancă se vor afirma în mod deosebit, în cadrul defășurării, prin autodepășire.

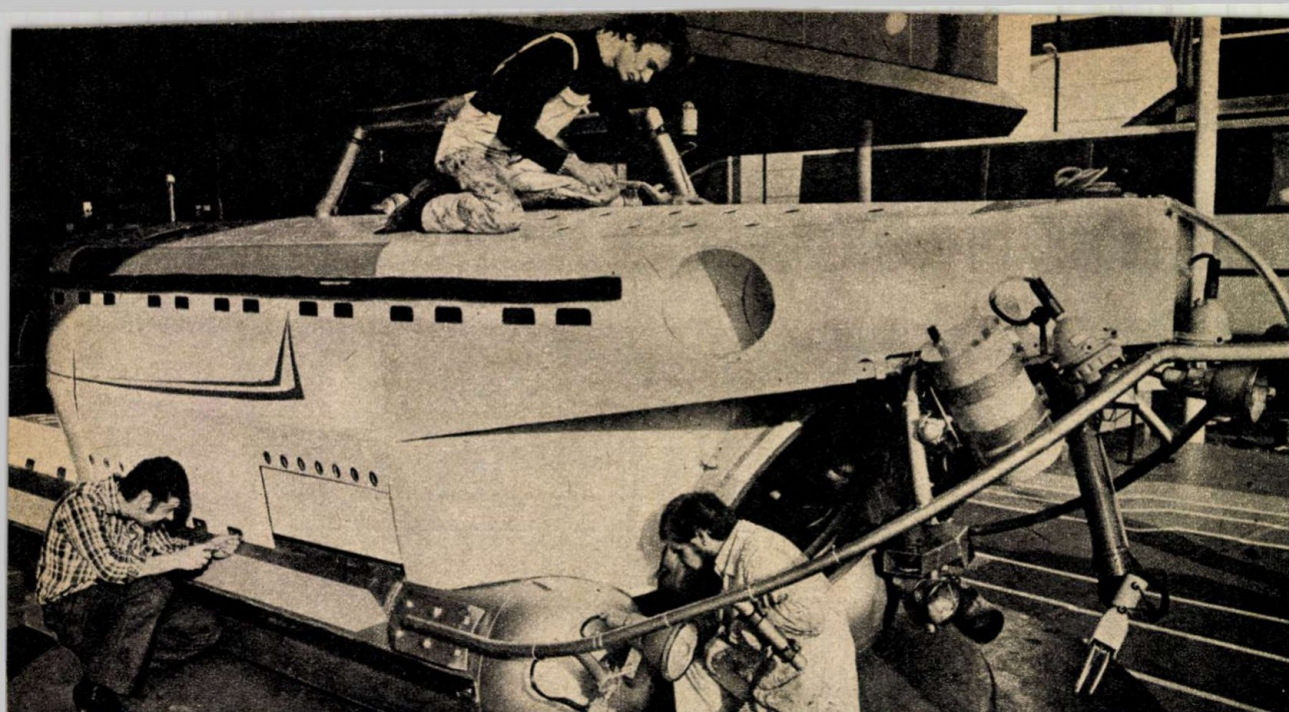
● Ce așteptăm de la corespondenții noștri — pionieri, comandanți-instructori, cadre didactice, părinți?

Revistele «Cutezători» și «Start spre viitor» își deschid paginile spre a găzdui știri și fotografii, reportaje și anchete în care să relațiți drumul succeselor dobândite de colegii voștri în acțiunea «**BANCA DE ONOARE**». Redacția va publica și premia cele mai reușite povestiri, portrete, reportaje inspirate din acțiunea «Banca de onoare». Autorii celor mai reușite lucrări vor fi invitați să și le prezinte în cenacul literar-artistic «Cutezători».

Sîntem convingi că, participînd la noua acțiune organizată de revistele voastre, străduindu-vă să obțineți o nouă calitate în activitatea școlară și pionierească, în pregătirea pentru muncă și viață, pentru viitor, numărul celor recompensați cu insigne, trese și alte distincții pionierești va fi tot mai mare.

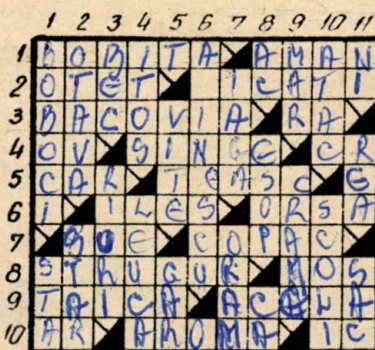
Consiliile pionieresti, la toate nivelurile, sint rugate să vă sprijine pentru ca această acțiune să prindă viață neîntîrziat în fiecare unitate, în fiecare detașament. Sintem siguri că, pe plan local, ele vor găsi cele mai potrivite forme de popularizare și stimulare a acestor minunați copii, a căror pregătire exemplară constituie chezașia unor noi și noi izbînzii ale scumpei noastre patrii, **România — țara muncii, țara învățăturii!**

În numerele viitoare: cuvîntul pedagogilor, al şcolarilor, al părinţilor, în sprijinul înţelegerii ideii de autodepăşire, care stă la baza noii acţiuni «Banca de onoare»!

A SOSIT TOAMNA

ORIZONTAL: 1) O perlă de strugure (pl. dim.). Printre creațiile acestui mare pictor se numără și pinza „Struguri și mere”. 2) Se face înecutul cu înecutul. Mititei. 3) Poet al toamnei, autor al poeziilor „Toamnă”, „Amurg de toamnă” și „Toamna pe țărni”. Soarele felahilor. 4) Ovidiu Vasilescu. Circula prin vase. Cerl 5) Încărcat cu roadele toamnei. Zdrobeste strugurii. 6) Orașul în Columbia. Oraș în Suedia. 7) Scriitor francez (1804—1857), autorul romanului „Misterul Parisului”. Își dezbracă veșmintul de verdeață odată cu venirea toamnei. 8) Fructele mult gustate ale toamnei (sing.). Încărcat de toamnă (fig.). 9) Tata (pop.). Dinsul. 10) Măsură agrară. Par-

fumul boabelor de tămîioasă. În
alambic!

VERTICAL: 1) Statistica lor se face toamna. A şedea. 2) Iarbă trădătoare care creşte în acelaşi an pe cîmpul costei. Stea de cinema. 3) Sursă de lumină. Cresc uneori toamna pînă... nu mai încap în albi. 4) Scămoşat. Accesoriu al carului. 5) Producătoare de struguri. În garanţie. 6) A creat poeziile «Afară-i toamnă» şi «Auzi prin frunze uscate». 7) Sticlă (tr.). Maro închis. 8) Arma harnicele albine. Autorul fabulei «Vulpea şi strugurii». La fel. 9) Arbust de pădure cu fructe comestibile. Aici toamna din struguri se face must. 10) Bătălia... manei. Îşi deschid porţile toamna. 11) Din câini! O zi de toamnă ploioasă Măsură pentru o recoltă bogată.

Dictionar: ILES, ORSA, IAGA, ORAM.
Nicolaie Axioti

● CARUSEL CUTEZĂTOR

MINISUBMARINUL DIN IMAGINE A FOST PROIECTAT LA HANNOVER ÎN VEDEREA CERCETĂRII ADÎNCURILOR OCEANICE ȘI PENTRU A SERVI ACTIVITĂȚILOR INDUSTRIALE DIN MEDIUL MARIN, MEREU MAI AMPLE ÎN VEACUL NOSTRU. ÎN LUNGIME DE 8 METRI ȘI AVÎND O GREUTATE DE 11 TONE, EL ESTE FOARTE MOBIL, PUTÎND ATINGE ADÎNCIMEA DORITĂ ÎNTR-UN TIMP FOARTE SCURT, CEEA CE, DE PILDĂ, ÎN ACTIVITĂȚILE DE SALVARE ESTE DE PRIMĂ IMPORTANTĂ.

UNUI ELEV CARE OBIȘNUIEȘTE SĂ-SI «UITE» CĂRȚILE ACASĂ

Vesel merge către școală
Fără cărți, cu mîna goală.
Dar revine mai apoi
Încărcat de... trei și doi!

UNUI CREDUL...

Verişorul meu Andrei
Ieri s-a întrecut pe sine:
A primit în teză trei
Si-a crezut că e de bine!

UNUI VISĂTOR

Y și-a visat orarul!
Se făcea că peste tot
Se-nvăța, cît ține anul,
Numai cînt. desen și sport!

Gheorghe Zarafu

VĂ RECOMANDĂM...

Dintre noile apariții la Editura «Albatros» atrage atenția volumul «Pilot de linie» de general-maior aviator Aurel Răican. Nu este vorba despre o povestire, ci de o lucrare documentară, alcătuită în termeni exacți ai regulamentelor de zbor.

Analizată astfel, lumea zburătorilor ni se prezintă brusc sub o lumină nouă, în care primul cuvânt îl au temeinicia pregătirii — școlară, fizică și psihică —, precizia calculului, acuratețea execuției, cea mai înaltă disciplină. Sint calități indispensabile oricărui aviator modern, dar și oricărui mînuitor al tehnicii contemporane din orice domeniu de activitate. Analiza trăsăturilor amintite dă lucrării «Pilot de linie» o semnificație foarte largă, vizind pe orice tînr care se pregătește pentru o profesie marcată de progresele tehnologice ale secolului nostru.

Prezentat în linii precise, evitând orice literaturizare facilă, profilul zburătorului nu pierde nimic din romantismul său, câştigînd însă enorm în adevăr şi putere de convingere.

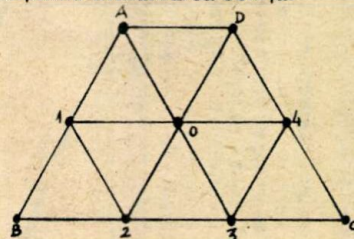
Este un merit de bază al acestei cărți, pe care o recomand călduros tuturor cutozătorilor.

Horia Aramă

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă Edmond Nicolau

Noul cvartal de blocuri era o frumoasă realizare arhitectonică. Drept aplicație a celor învățate la geografie, Vlad își propuse să ridice harta zonei — ceea ce și făcu, obținind următoarea schiță:

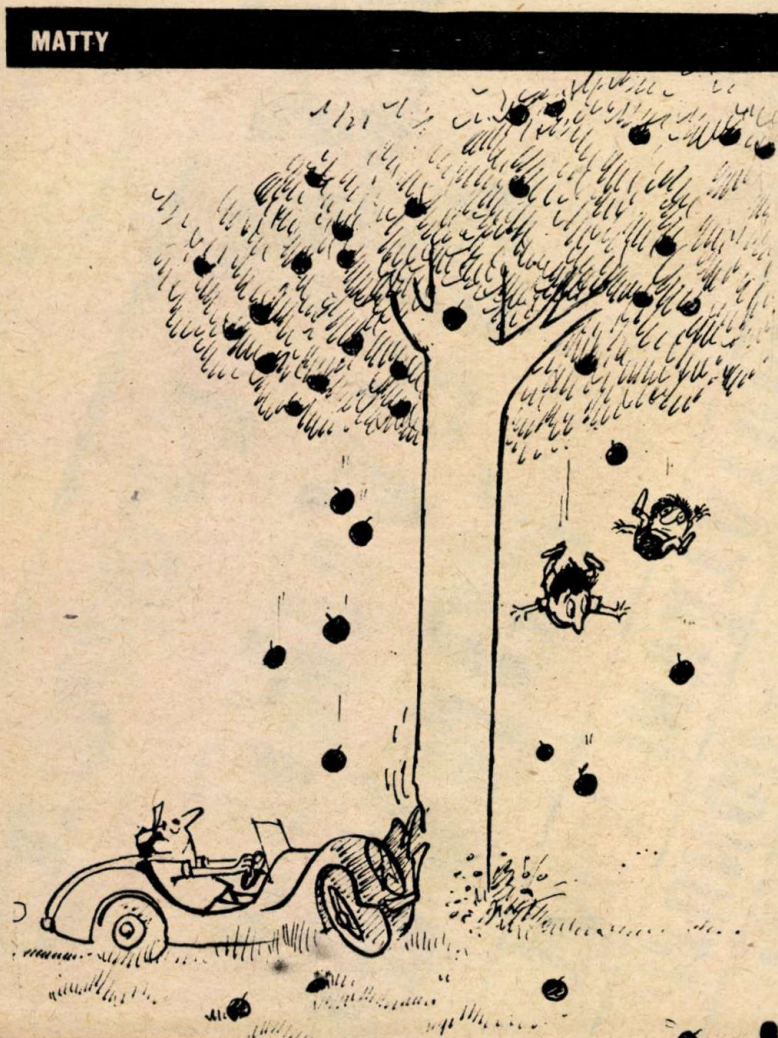
Pe cînd o privea, Ionel veni și, după ce studie și el schita un timp, zise:

— Vlade, poți să parcurgi întregul traseu cu bicicleta?

— Dar ce e greu în asta?

— Dificultatea constă în condițiile pe care ți le pun: ai dreptul să treci prin fiecare nod, adică prin fiecare răscruce, de câte ori vrei, trecînd însă pe fiecare stradă cîte o singură dată. În aceste condiții să parcurgi absolut toate străzile. Te prinzi?

Soluția problemei — în numărul viitor.

TEST

Unora le place să se audă vorbind chiar dacă nu totdeauna au ceva de comunicat. Alții, dimpotrivă. Tu din ce categorii faci parte? Răspunde cu DA sau NU la întrebările noastre și vei afla.

1. Ți place să dai telefon? **DA NU**

2. Știi să păstrezi un secret? **DA NU**

3. Ți se întâmplă să-ți dai seama, deși nu ai luat parte activă la o discuție că, dacă ai fi vorbit, ai fi spus o prostie?

4. Când cineva povestește o întâmplare sau spune o glumă pe care o cunoști, îl lași să vorbească fără să-l întrerupi?

DA **NU**

5. Îi întrerupi pe cei ce vorbesc ca să comunici opinia ta? **DA** **NU**

6. Faci aceasta chiar dacă nimeni nu ți-a cerut părerea?

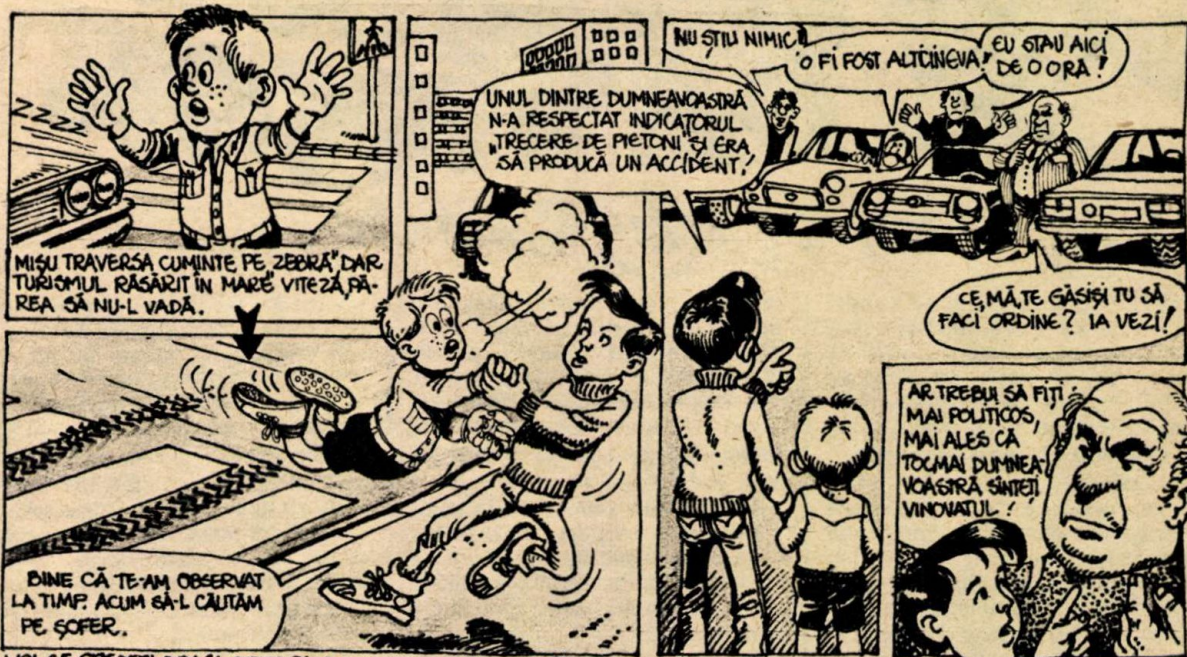
7. Crezi că «tăcerea e de aur»?

8. La școală «sufli» colegului care se află într-o si-

9. Ești deseori admonest-
tat pentru că vorbești în
timpul lecțiilor?

10. Te plîngi primului venit de toate micile tale neazuri?

ȘI ACUM REZULTATUL: Notează câte un punct pentru fiecare DA obținut la întrebările 1, 3, 5, 6, 8, 9, 10 și câte un punct pentru fiecare NU la 2, 4, 7. Fă totalul. Dacă rezultă mai mult de 8 puncte, ești un vorbăreț incorrigibil. Ai evita multe necazuri fiind ceva mai reținut. Între 4 și 8 puncte: uneori vorbești prea mult, dar ceea ce spui are miez. Mai puțin de 4 puncte: ești puțin prea taciturn!

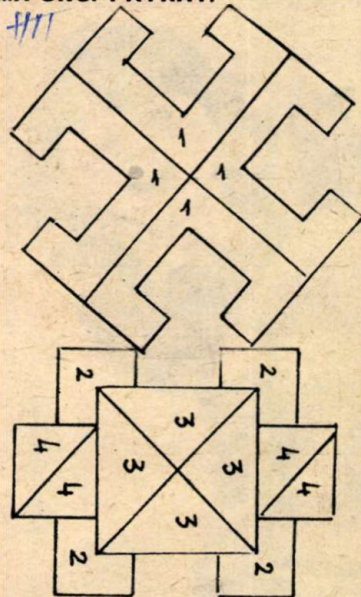

VOI CE CREDEȚI DRAGI CITITORI, DOREL ARE DREPTATE?

RĂSPUNS:

O PROBLEMĂ DE INGENIOZITATE

DECUPAȚI FIGURILE DIN DESENUL DE MAI JOS, APOI ÎNCERCAȚI SĂ CONSTRUIȚI DIN ELE O SINGURĂ FIGURĂ, AVÎND FORMA UNUI PĂTRAT.

UN AUTOGRAF PENTRU „CUTEZĂTORI“

Biografia acestei strălucite formații muzicale, pe care publicul românesc o urmărește cu îndreptățită mîndrie, socotind-o un prestigios mesager al artei noastre pe toate meridianele, este legată de data de 11 aprilie 1963. În acea zi de primăvară, care va rămîne memorabilă în istoria muzicii românești, dirijorul «Madrigalului», Marin Constantin, împreună cu un grup de tineri, a constituit acest ansamblu celebru azi în toată lumea. Încă de la început, tînrul maestru și tot atît de tinerii componenți ai formației și-au impus ca lege severă munca asiduă, disciplina de fier. Plini de încredere în forțele proprii, înaripăți de entuziasm tineresc, ei și-au fixat drept țel ridicarea ansamblului la cel mai înalt nivel artistic.

Ziua primului concert, 7 iulie 1963, i-a găsit perfect pregătiți, dar și cuprinși de marea febră a emoțiilor. Succesul a fost de la început mare. De aici a început drumul triumfal al cântărețului.

«Un cînt extrem de şlefuit», «O remarcabilă delicatete», «O perfectă omogeni-

tate». Aşa a fost caracterizată arta tină-
rului ansamblu de la primele sale con-
certe în țară. Au urmat turnee în cele
mai mari centre muzicale ale lumii.

Neobosit, mereu exigent, preocupat de îmbogățirea repertoriului cu cele mai bune creații ale muzicii românești, dăruindu-se total muncii pentru cunoașterea și impunerea artei românești pretutindeni în lume, Marin Constantin conduce ansamblul pe culmile succesului.

Marele dirijor american Leopold Stokowski a apreciat «Madrigalul» cu un singur și splendid cuvânt: «Perfecțiune». Mulți alți mari muzicieni ai lumii au cuvinte de laudă și respect pentru măiestria la care s-a ridicat «Madrigalul». Anii de muncă, ani de succese continue, înscrisu pentru totdeauna cunoscutul ansamblu românesc și pe Marin Constantin în istoria muzicii.

Bun prieten al revistei «Cutezători», al pionierilor țării, cărora le-a dăruit multe cintețe frumoase pentru formațiile lor corale, dirijorul «Madrigalului» a oferit o dedicație cititorilor noștri:

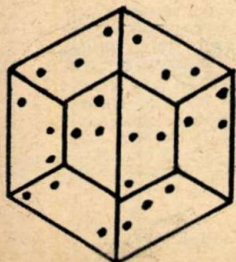
«Spun încă o dată ceea ce am spus adeseori: mă simt mîndru pentru grija cu care sînt înconjurate tinerele talente la noi în țară. Am străbătut lumea în lung și în lat, am văzut și auzit multe, dar năiciai că în țara mea n-am văzut o asemenea preocupare pentru înflorirea creativității încă de la o vîrstă fragedă, fie că e vorba de arte, fie că e vorba de știință și tehnică. Îmi amintesc că anul trecut am sosit în Belgia după ce un cor pionieresc din București, «Voces primavera», dăduse un șir de concerte. Se vorbea cu atîta admirație despre copiii români, despre vocile lor, despre frumusețea cîntecelor din repertoriul românesc și universal interpretate de ei, încît am încercat o mare bucurie, o nespusă fericire.

Doresc tuturor formațiilor corale pionierești de la noi multe succese în viitoarele etape ale Festivalului național «Cântarea României», sub auspiciile căruia se formează și se afirmă».

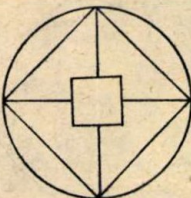
B. Caragiale

SOLUTIILE PROBLEMELOR DIN NUMĂRUL TRECUT

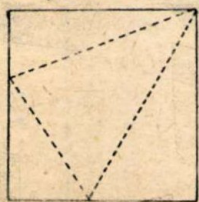
HEXAGONUL ÎMPĂRTIT

SUPRAFETELE CIRCULARE

TRIUNghiURILE ÎNSELĂTOARE

Lia, URANUS și PETRICĂ

SCHIȚA DE *Elie Jămbasache*

Uranus galopa întins pe cîmpia de aramă, cu soare blind și culori domoale, Lia se ținea zdravăn de coama lui și repeta în gînd, cu ciudă, în tropotul alergării, vorbele lui Petrică: «Din nimic, nimic nu iese. Așa că, veniți cu propuneri concrete...»

«Din nimic...» Ce să zic, mare deșteptăciune!... Și mă rog, ce-și holbase privirea în ochii Liei? Lia surise vîntului, soarelui blind, cîmpului încăput pe mîinile toamnei. Sanda s-ar scandaliza rău de tot la povestea asta cu holbatul. «Voi nu vedeți că Petrică are privirea cea mai limpede, ochii cei mai frumoși?» Ei, și? Mare lucru...

Lia își ridică capul în sus. Cer de toamnă, curat, apropiat și bun. Uranus alerga tot în salturi mari, parcă se juca, în urmă s-așternea pămîntul, cu ecoul copitelor, înain-

te cîmpia, înveșmîntată în cele mai frumoase culori, iar înaltul curat părea nemișcat, bucuros pentru soarele împins într-o margine a lui, mai mult spre iarnă decît spre vară.

«Hai, Uranus, hai, că bunica m-așteaptă de-o oră, și m-așteaptă apoi Petrică, și...»

«Din nimic, nimic nu iese...»

Uite la el, ce poate să spună!...

I-a dat bunicii cele două borcane cu șerbet de trandafiri, pregătite de mama, bunica abia a apucat s-o mîngîie cu palma uscată pe cosițele bălai că Lia a și zburat pe Uranus, strigînd din urmă:

«Am treabă la școală, bunică, m-așteaptă acolo...» Vîntul a luat restul vorbelor, și tropotul calului și cîmpia nesfîrșită care se revărsa pînă-n marginea satului, izgonită de dealurile cu vii aflate la orizontul privirii. Uranus parcă se zbenguia

în soarele amiezii, pe drumul fără cusur, alerga cu bucuria spre fîntina din capătul lanului de sfeclă unde Lia observa destule trunze rămase în urma culegătorilor.

«He, frunze? parcă îl auzea pe Petrică luînd-o peste picior. Păi asta-i propunere?» «Dar ce-i?» se certa cu el în gînd. «Nimic!» «Află că nimicul ăsta strîns cu grijă, poate să însemne ceva». Și-și spuse hotărîtă, în sinea ei: deci, prima propunere pentru planul de acțiuni pionierești.

Uranus îi dădu prilejul să-și noțeze în gînd și a doua propunere: trase întins la fîntină, dînd din cap. Gestul voia să spună: «vreau apă». Găleata era în fîntină, ulucul gol. Lia a sărit și din săritură s-a izbit de un pietroi. A privit în jur și a văzut sumedenie de pietre răsfirate fără rost, care... Care, adunate cu

răbdare și așezate în jurul fîntinii ar izgoni noroiul ce se formează de la apă, ar face locul mai frumos. Oricum, și «nimicul» ăsta merită atenție...

Uranus fornăi a aprobare, după ce goli a doua găleată. Acum, galopul lui spre casele dintii ale satului se dovedea parcă a fi mai greoi. Cred și eu, două căldări cu apă, băute pe nerăsuflăte, nu-i de ici de colo. La pod, pasul lui Uranus încetini de tot. Lia își încordă picioarele să-l silească din călcie, dar gestul rămase nedus pînă la capăt. Cărruția ce cobora pe lîngă pod, spre locul de plajă al satului, avea treptele sparte, cu ostrețe rupte, putrezite. «Lucrul neîngrijit se pierde», o certa mama deseori cînd îi vedea pantofii nedați cu cremă. «Să te văd Petrică cum o scoatem noi la capăt cu «nimicul» ăsta! se bucură Lia de ideea ce-i venise. Pe Uranus îl apucase iarăși pofta de zburdat. Gonea ca scăpat dintr-o haită de lupi pe ulițele satului. Lia vedea în fugă gutuile de prin curți, arzînd în pomi ca niște flăcări de aramă, rotunde. Trecură fulger pe lîngă un tractor cu remorcă, care aducea de la gară îngrășă-minte în saci albi. «Te-ai și întors?» se miră mama. Lia descălecă și rosti dintr-o răsuflare: «Bunica e bine, sănătoasă, leagă-l tu pe Uranus că eu am treabă la școală...»

Mama apucă doar să-i mai strige din urmă că a căutat-o Petrică. Lia deja trîntise poarta ogrăzii și-lînd pe ulițele învăpăiate și ele de culorile toamnei. «Din nimic, nimic nu iese. Hm! Ce să zic, deșteptăciunea, deșteptăciunilor. Vedem noi dacă propunerile tale nu vor fi chiar nimic pe lîngă ale noastre».

«Vedem noi», părea că o înghină cu ciripitul ei o pasăre obraznică pitulată într-un prun învinețit de roade...

Desen: Ofelia Dumitrescu

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIAN TEODORESCU

Redacția: Piața Scintei nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura
«Scinteia», TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTE: prin oficiile
și agențiile P.T.T.R. Cititorii
din străinătate se pot abona
adresîndu-se la ILEXIM — de-
partamentul export-import pre-
să P.O.B. 136 — 137, telex: 11226,
București.

Index 41033

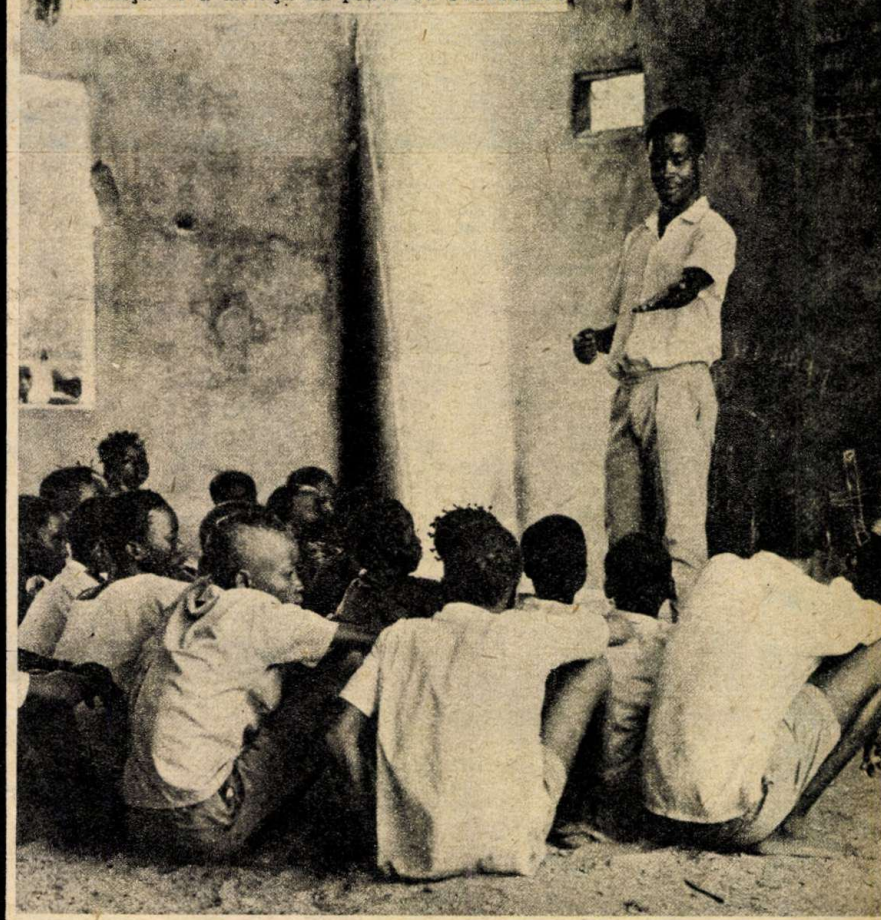
12 PAGINI, 1 LEU

Pare de necrezut și, totuși, în epoca noastră, a celei mai spectaculoase revoluții tehnico-științifice din istorie, când omul tinde să devină tot mai mult, așa cum spunea cunoscutul filozof Descartes, «posesorul și stăpînul naturii», pe trupul umanității continuă să sîngereze atît de dureroasa rană a subdezvoltării. În Africa, America Latină și Asia, în țări care formează așa-numita «lume a treia», cuprinzînd aproape trei sferturi din populația globului, bîntuie cortegiul tragic al sărăciei: 570 milioane de oameni grav afectați de foamete; 3 miliarde de locuitori fără acces la apa salubră; 800 milioane de analfabeți (dintre care 250 milioane de copii în vîrstă de pînă la 14 ani); 450 milioane de șomeri. Pe continentul african, pecetea subdezvoltării a lăsat cele mai adînci urme...

În țările Africii, din o mie de nou-născuți, 150 mor înainte de a împlini un an, datorită foametei și subnutriției. Pe «continentul negru» mortalitatea este de peste 3 ori mai mare decît în Europa. Venitul obținut de un african într-un an este, în medie, de peste 100 de

În SUDAN, în nordul orașului Omdurman, la poalele dealurilor Kerari, vizitatorul întîlnește un emoționant monument dedicat patrioților ce s-au jertfit la începutul acestui secol pentru ca țara lor să nu cadă în lanțurile colonialismului. Și, totuși, cel mai întins stat african a fost transformat într-o uriașă plantă de bumbac, exploatată de monopolurile britanice. Întreaga cantitate de bumbac brut era exportată ca materie primă peste mări, în fabricile din Lancashire. «Țara bumbacului» nu avea însă nici măcar o singură întreprindere textilă mai importantă, pentru că stăpînii colonialiști nu urmăreau prosperitatea coloniei, ci obținerea de profituri cît mai mari. Fiecare tonă de bumbac care a luat drumul metropolei a fost scăldată în sudoarea de sînge a țărânului sudanez, care trudea 13 ore pe zi și mai mult, primind în schimb numai o «occa» (adică 1 kg și un sfert) de linte. Despre binefacerile «civilizatoare» aduse Sudanului de către colonialism nu ar fi putut vorbi, în nici un caz, cei 400 000 de oameni răpuși de paralizie tropicală în 1950, într-o țară în care nu existau decît 75 de medici la o populație de peste 8 milioane locuitori. Statisticile Sudanului înrobît erau zgu-

Deși multe milioane de copii africani trăiesc în condiții deosebit de grele, dorința de a învăța nu poate fi stăvilită.

AFRICA—

UN CONTINENT JEFUIT

ori mai mic decît al unui locuitor din țările vest-europene. Cele două regiuni ale Terrei sînt despărțite numai de cîteva ore de zbor peste Mediterana, dar, în privința dezvoltării, între Europa și Africa se află o prăpastie de secole.

O ÎNTREBARE FIREASCĂ SE NAȘTE: DE CE ACESTE INECHITĂȚI? Mitologicul «corn al abundenței» a fost merit unei mici părți a Europei, iar Africa neagră condamnată sub fatalitatea inepuizării și mizeriei? Nicidecum! Decalajele nu au fost hărăzite nici de zei, nici de soartă. Subdezvoltarea nu este rezultatul vreunor calamități naturale care s-ar fi abătut asupra Africii, ci o cumplită moștenire a calamităților istoriei, ca urmare a secolelor de dominație colonială, a jefuirii bogățiilor a zeci de popoare, în folosul inavușirii și prosperității «metropolelor de peste mări».

O GEOGRAFIE DUREROASĂ

Orice itinerar, pe pămîntul Africii, de la porțile Saharei și pînă în inima junglei, străbate, inevitabil, o dureroasă «geografie a jafului de bogății». Un întreg continent, ale cărui subsoluri aminteau de legendara peșteră a lui Ali Baba, a fost literalmente furat, reprezentînd una din cele mai monstruoase crime împotriva popoarelor. Dimensiunile jafului colonialist al Africii depășesc orice închipuire, poveștile cu comorile lui Ali Baba și cei 40 de hoți întîmplîndu-se, în realitate, la scara unui continent.

duitoare: la mijlocul acestui secol, din 9 nou-născuți numai 4 supraviețuiau, iar durata medie a vieții omului ajunsesse sub 30 de ani; peste 97 la sută din populație era analfabetă.

Pătrunzînd în inima Africii, în ZAİR, menționat, pînă în 1960, în lexicoanele politice sub cîlnica denumire de «Congo belgian», vizitatorul întîlnește și aici stigmatele subdezvoltării, ca urmare a exploatării colonialiste. Comentînd procesul acaparării Congoului spre sfîșitul secolului trecut, Mark Twain scria cu amar sarcasm: «Trupele victorioase ale europenilor au reușit în cele din urmă să convingă pe băștinași de binefacerile ocupației. Privindu-și colibeale care se mistuiau în flăcări, negrii și-au spus cu siguranță: cumplit a fost întinericul în care am trăit pînă acum! Și, numărîndu-și morții, ei și-au putut da seama cît de slabă era pregătirea lor în matematici».

Întreaga avuție a subsolului coloniei a fost cuprinsă de tentaculele nesățioase ale monopolurilor. Astfel, Société Générale, care se situa în avangarda «cuceririi» subsolului de către firmele belgiene, a ajuns să controleze, începînd din 1928, circa 70 la sută din economia congoleză. Numeroase alte grupuri monopoliste belgiene, americane, britanice, franceze, germane, olandeze au jefuit, de asemenea, «sîpetele de comori» ale Zairului.

Imaginați-vă un tren a cărui lungime ar depăși distanța dintre Kinshasa și Bruxelles. Acesta ar fi

fost necesar pentru a transporta întreaga cantitate de 5,5 milioane tone de cupru pe care monopolurile străine au scos-o, în decurs de o jumătate de secol, din minele congoleze. Monopolurile au mai «înghițit» peste 3 tone de diamante industriale și peste 260 000 kg de aur. Congo belgian furniza 10 la sută din producția mondială de cupru, 60 la sută din cea de diamante industriale, 60 la sută din producția mondială de cobalt.

Aceste «recorduri» miniere nu au dus însă la îmbunătățirea nivelului de trai al populației din colonie, în schimb au făcut mai grele condițiile de muncă și de viață ale minerilor și, desigur, și «mai grele» sefurile monopolurilor!

O asemenea istorie a jafului a cuprins, practic, întregul teritoriu al Africii.

DUPĂ PLECAREA COLONIALIȘTILOR

Nu este deci de mirare de ce colonialismul a fost, în cele din urmă, măturat de pe suprafața continentului african sub puternicul val al mișcărilor de eliberare națională. Anul 1960 a fost proclamat simbolic drept «Anul Africii», cînd 17 state noi s-au înălțat pe ruinele fostelor imperii coloniale. În perioada deceniilor următoare, aproape întreaga Africă s-a descătușat de sub lanțurile robiei.

Colonialiștii au părăsit bungalourile și piscinele construite sub umbra palmierilor. În metropole îi așteptau sefurile încărcate cu comorile Africii. Iar în urma lor au

rămas pustiul și sărăcia. Sate prefăcute în cenușă, locuitori împușcați. În Madagascar, de exemplu, în timpul dominației generalului Joseph Simon Gallieni — cunoscut ca una dintre cele mai feroase figuri din istoria colonialismului — populația țării a scăzut de la 5 milioane la 2 milioane și jumătate.

Nu întîmplător, în Africa se află și astăzi 21 dintre cele mai sărace state de pe glob. Economile naționale ale majorității covârșitoare a statelor africane au fost «specializate» de colonialiști în... monoproducție sau monocultură, posibilitățile lor de progres rămînd dependente de un singur produs minier sau de o singură cultură agricolă. Popoare întregi au fost condamnate la analfabetism și ignoranță.

E lesne de înțeles ce uriașe obstacole au de înfruntat, în prezent, popoarele Africii angajate în bătălia pentru dezvoltarea liberă, de sine stătătoare, pe calea progresului și civilizației.

Mai ales că, așa cum arăta un om politic malgaș, «puterile coloniale, după ce și-au făcut ieșirea din scenă cu mare pompă, au reîntors în Africa pe ușa din dos». Pirateria cu pușca la umăr a fost treptat înlocuită cu furtul deghizat, practicat de distinși oameni de afaceri, instalați în birourile cu aer condiționat ale marilor firme și companii transnaționale. De mai bine de două decenii, a început în Africa «era neocolonialismului». Într-un număr viitor, vom răfsoi cîteva file din dosarele «secrete» ale jafului neocolonialist în Africa.

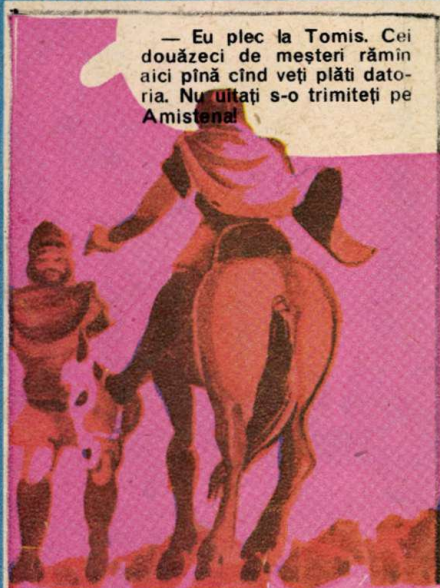
VITEJII PETRODAVEI

Rezumatul capitolului precedent:

După zidirea cetății Petrodava, Dionysos, căpetenia meșterilor greci, pretinde o mare sumă de bani. Pînă la plata sumei, grele condiții apasă asupra Petrodavei.

Episodul V

Scenariu: Petru Demetru Popescu
Desene: Sorin Anghel

— Eu plec la Tomis. Cei douăzeci de meșteri rămîn aici pînă cînd veți plăti datoria. Nu uitați s-o trimiteți pe Amistena!

— Tarob, ia doi cai voinici și condu-o pe Amistena la strategul Amphitron. Să-i spui că e fiica lui Brazides!

— Am plecat, stăpîne!

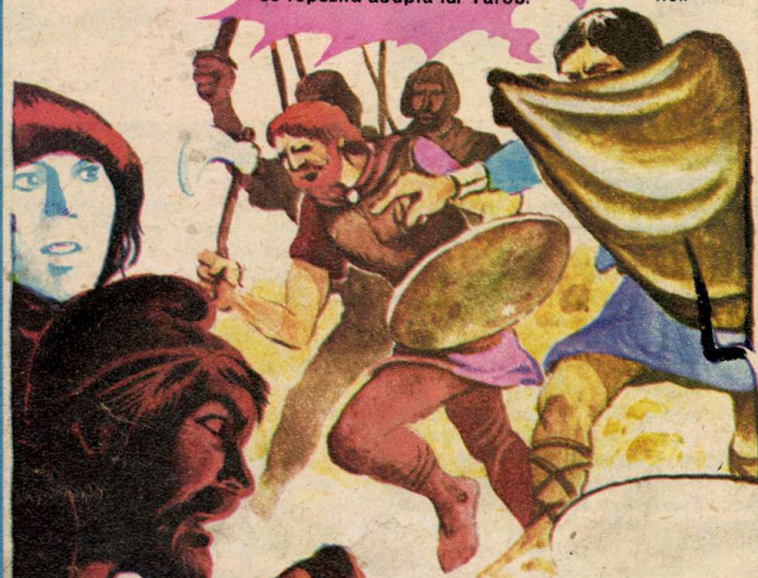

Ajunseră într-o vilcea din apropierea Dunării.

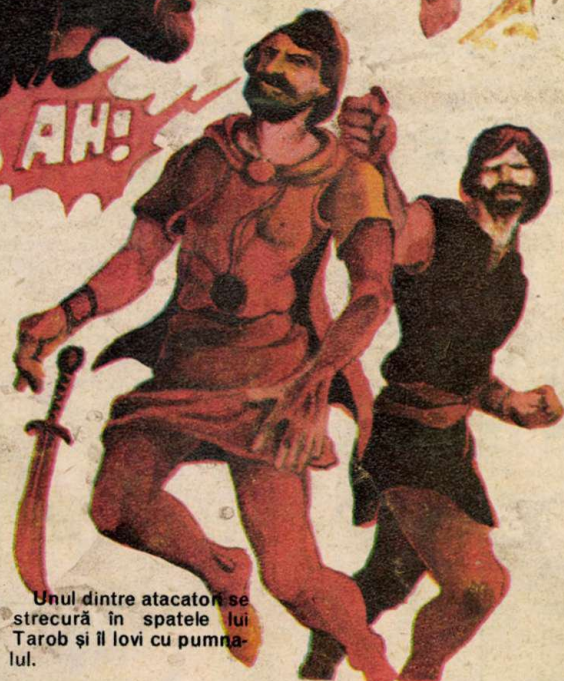
— Să ne odihnim puțin!

Opt bărbați cu fețele acoperite, înarmați pînă-n dinți, se repezîr asupra lui Tarob.

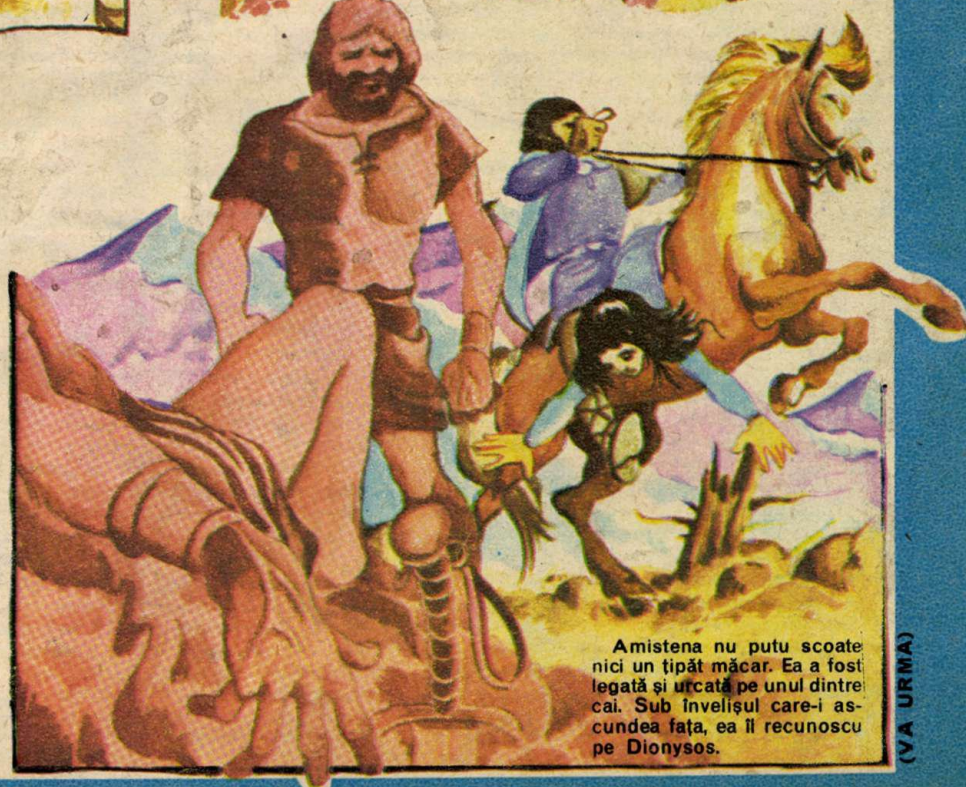
Tarob scoase sabia și începu lupta cu cei opt, sub privirile îngrozite ale Amistenei.

AH!

Unul dintre atacatori se strecură în spatele lui Tarob și îl lovi cu pumnul.

Amistena nu putu scoate nici un tipăt măcar. Ea a fost legată și urcată pe unul dintre cai. Sub învelişul care-i ascundea fața, ea îl recunoscu pe Dionysos.

(VA URMA)

WILEY
TRIO MUREN
SECȚIA PENTRU COPII

În acest număr: Pionierpres transmite ● Un record mondial în...
Dumbrava minunată ● Zile de lumină ● Carusel (jocuri, teste,
umor, sport) ● Seriale desenate

43

JOI, 23 OCTOMBRIE 1980, 12 PAGINI, 1 LEU
ANUL XIV (NR. 682)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Foto: Boris Țușcă - elev

Sub președinția tovarășului **Nicolae Ceaușescu**, secretar general al Partidului Comunist Român, a avut loc, în zilele de 14 și 15 octombrie 1980, plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Printre alte documente înscrise pe ordinea de zi, plenara a dezbătut și a aprobat în unanimitate proiectul Planului național unic de dezvoltare economico-socială a țării noastre pe anul 1981, plan care urmează întru totul orientările fundamentale stabilite de Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român privitoare la viitorul cincinal care constituie o etapă nouă, calitativ superioară, în împlinirea Programului partidului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism, în creșterea continuă a bunăstării întregului popor, țelul suprem al politicii partidului nostru. În încheierea dezbaterilor, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, secretar general al partidului, a rostit o importantă cuvântare.

Țării, cât mai mult cărbune! Sub această mobilizatoare deviză, între 15 iulie și 12 octombrie a.c. s-a desfășurat în bazinul minier al Gorjului «Acțiunea

7000», declanșată la îndemnul secretarului general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**. Alături de cei 30 000 de mineri gorjeni, în efortul de a asigura țării cât mai mult cărbune, 7 000 de oameni ai muncii — muncitori, specialiști, tineri militari — de pe tot cuprinsul țării, dotați cu o tehnică corespunzătoare, au excavat 8,847 milioane mc, decopertind o rezervă de cărbune de 1 213 000 tone, creându-se astfel posibilitatea creșterii substanțiale a extracției de cărbune în acest bazin minier. Apreciind în mod deosebit rezultatele acestei acțiuni, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** a transmis celor 7 000 de muncitori și specialiști, precum și militarilor care au participat la ea, un mesaj de felicitare. În mesaj se spune, printre altele: «Munca eroică pe care ați desfășurat-o în această importantă acțiune, dragi tovarăși, reflectă cu putere rolul hotărâtor pe care clasa noastră muncitoare — clasă conducătoare în societate — îl are în asigurarea mersului nostru neabătut înainte pe calea socialismului, a dezvoltării economiei naționale și făuririi unui nivel tot mai înalt de viață și civilizație, constituie o expresie a profunde sale conștiințe so-

cialiste, a hotărârii cu care îndeplinește neabătut politica partidului și statului».

Încă trei județe — **Caras-Severin, Satu Mare și Neamț** — au raportat zilele trecute îndeplinirea înainte de termen a sarcinilor la producția industrială pe întreaga perioadă a cincinalului 1976—1980. Aceste mari izbânzi ale oamenilor muncii din industria celor trei județe constituie o nouă dovadă a entuziasmului și a abnegației cu care aceștia își închină întreaga lor energie și capacitate creatoare împlinirii neabătute a politicii partidului și statului nostru de înflorire continuă a patriei noastre.

Realizarea înainte de termen a sarcinilor actualului cincinal creează condiții ca, prin mobilizarea și mai susținută a tuturor colectivelor de oameni ai muncii, să se obțină pînă la sfîrșitul anului 1980 o producție industrială suplimentară de peste 4 miliarde lei în județul Caras-Severin, de peste 3,4 miliarde lei în județul Satu Mare și de peste 5 miliarde lei în județul Neamț. Așadar, în industrie din doar trei județe se va realiza pînă la sfîrșitul anului o producție suplimentară în valoare de peste 12 miliarde lei.

POT PIONIERII TEHNICIENI SĂ OBTINĂ ENERGIE ELECTRICĂ DIN FORȚA VALURILOR? „DA” SPUN CUTEZĂTORII!

Trei pionieri — **Cristian Țimboleski, Cătălin Paraschiv și Marius Merlușcă** din Tecuci, județul Galați sînt autori unei ingenioase realizări tehnice. Preocupati de folosirea unor noi surse de energie ei au imaginat și realizat o instalație simplă dar eficientă de

transformare a energiei valurilor în energie electrică. Instalația poate fi utilizată atît pentru geamanduri și radiofaruri, cît și pentru alți indicatori luminoși amplasați pe itinerare fluviale și maritime.

Prietenii pionierilor

Pionierii Școlii generale Osoi, comuna Comarna, județul Iași, au trăit nu de mult un eveniment deosebit. Efectivul unității lor a „crescut” cu șaisprezece noi membri! Nu sînt școlari care pot fi înfilți întrind zilnic pe poarta școlii, ci șaisprezece din-

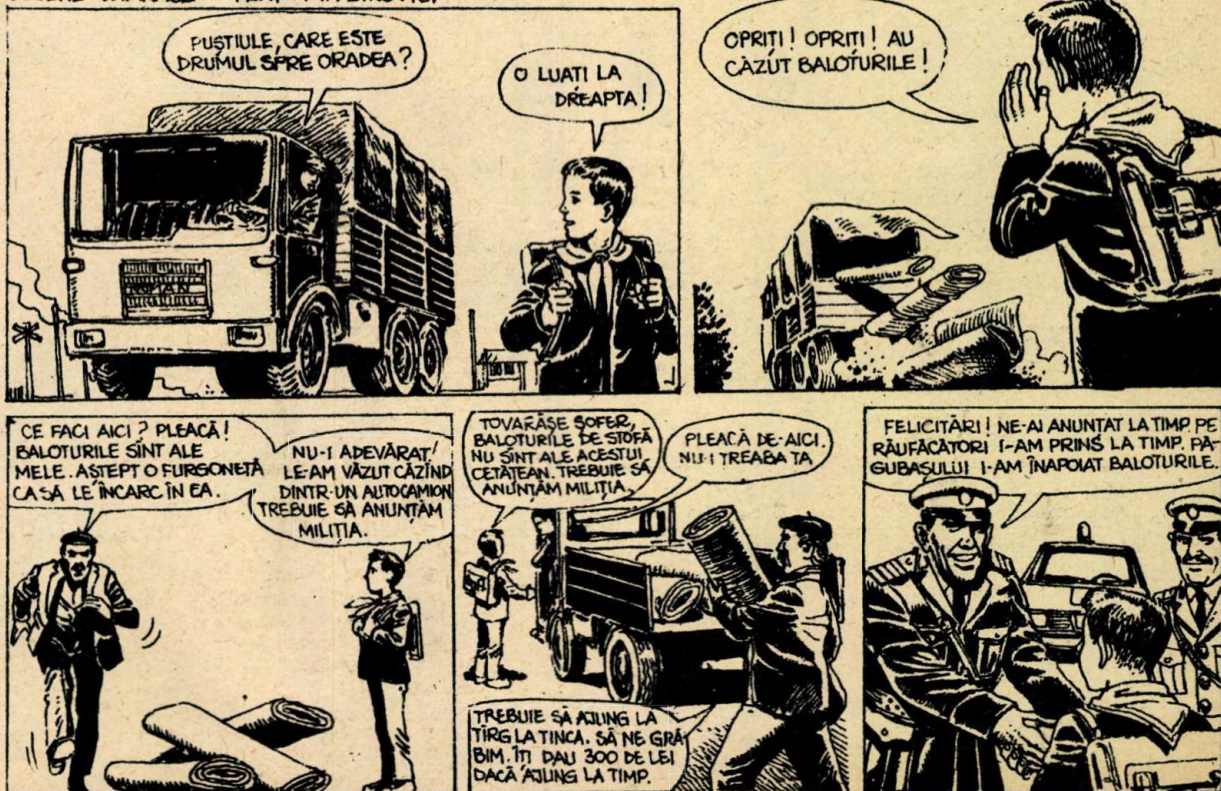
tre numeroșii lor prieteni cooperatori din localitate, care prin hărnicia lor constituie un exemplu!

Adunarea de unitate în cadrul căreia cei șaisprezece prieteni ai copiilor au devenit «pionieri de onoare» a avut loc chiar la sediul C.A.P., într-o at-

mosferă sărbătorească. Pionierii de onoare au acceptat și o importantă misiune, la îndeplinirea căreia sînt gata să ajute și copiii. Este vorba de urgentarea lucrărilor la construcția noului local al școlii și grădiniței.

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

DESENE: V. TÂNASE • TEXT: M. PETROVICI

Fiecare pionier — o

faptă de muncă

pentru

înflorirea patriei!

De la Satu Mare ni s-a transmis recent că pionierii din Orașul Nou au înscris în cronică hărniciei lor recoltarea a 10 tone de mere rumene și parfumate, 6 tone de prune, precum și importante cantități de fructe de pădure. În cinstea tuturor celor care prin hărnicia lor au făcut ca roadele toamnei să fie culese la timp, a fost organizată o «sărbătoare a muncii». Au participat 300 de pionieri din localitățile Prilog, Orașul Nou, Prilog VII, Racșa și Orașul Nou VII, precum și numeroși invitați din rîndul părinților și al cooperativelor. Programul artistic prezentat cu acest prilej i-a omagiat pe frunțași. Detașamentul clasei a VI-a B de la Școala generală Orașul Nou, frunțaș în activitățile de muncă patriotică, a fost viu aplaudat.

PIONIERUL FABIAN FARCAS, DIN CLASA A VI-A, LICEUL INDUSTRIAL DIN MARGHITA, JUDEȚUL BIHOR, SE ÎNDRĂPTĂ, CA DE OBICEI, SPRE ȘCOALA. ÎN FAȚA LUI A STATIONAT UN AUTOCAMION.

SUB GLORIOASELE DRAPELE

25 octombrie - Ziua Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România

În liniștea muzeului se aud pașii ușori, discreți ai tinerilor vizitatori, purtători ai cravatei roșii cu tricolor. Grupul se oprește în fața exponatelor care evocă luptele din acel sfârșit de octombrie 1944, pentru izgonirea trupelor fasciste de pe ultima brazdă de glie străbună. Copiii îl văd, parcă, pe bravul sublocotenent Victor Neghină, în fruntea legendarei sale companii de eroi, în atacul nestăvilit împotriva hitleriștilor. Și pe soldatul erou Ion Cerceș, ridicându-se dintre soldații inamici pe care i-a biruit și avîntîndu-se în ultima înclăștare supremă, faptă de arme ce avea să-i aducă «Virtutea militară» clasa a II-a și avansarea post-mortem la gradul de sergent. Copiii din zilele noastre și-l închipuie, îl văd parcă pe caporalul Ioniță Borșan înfigînd pe frontonul primăriei din Carei, atunci, la 25 octombrie 1944, tricolorul românesc. Unduirea faldului nemuritor păstrează eoul ordinului de zi numărul 392 al comandantului Armatei 4 române, în care se elogiază vitejia, eroismul ostașilor români în luptele pentru eliberarea patriei: «Pe cei care-au căzut la datorie îi vor preamări urmașii și numele lor va fi scris în cartea de aur a poporului român. Luînd pildă de la cei care au pus patria mai presus decît viața, continuăm lupta...»

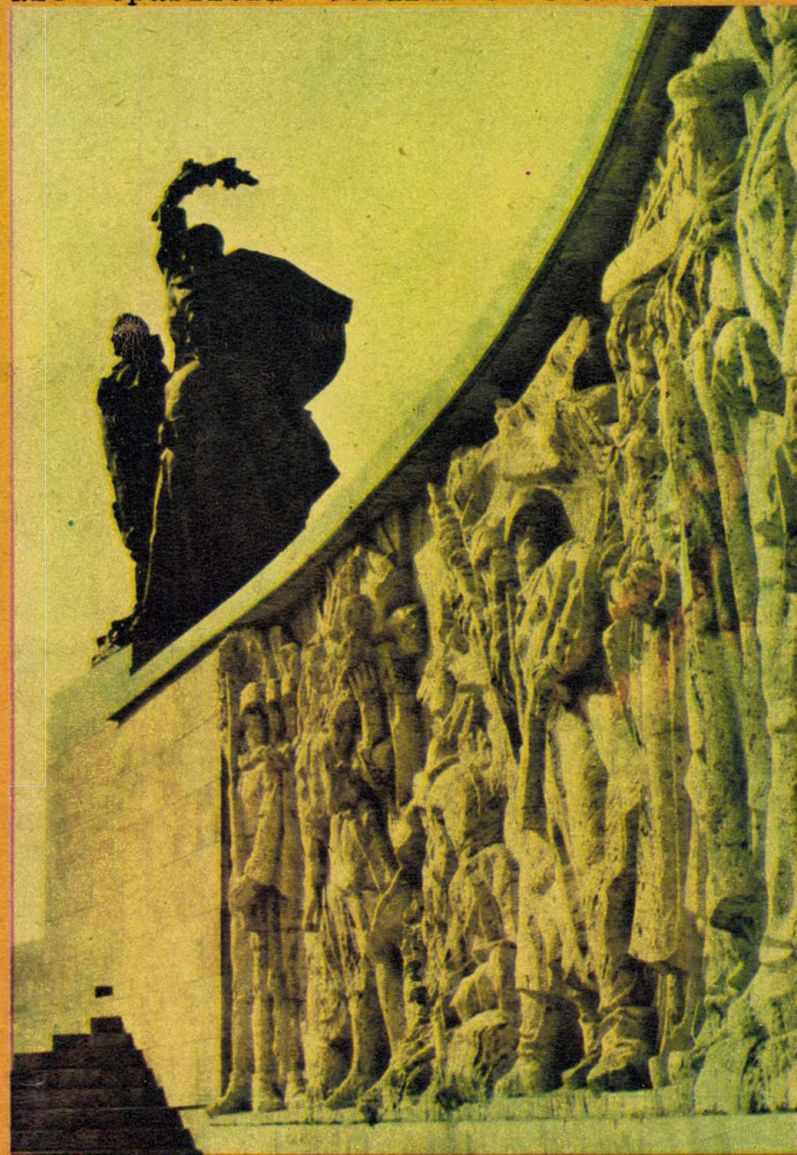
Și bravii ostași români, umăr la umăr cu ostașii sovietici, cu ceilalți ostași ai țărilor din coaliția antihitleristă, au continuat luptele pînă la zdrobirea Germaniei fasciste, înscrind pe cerul Europei și în inima popoarelor ei descătușate, la 9 Mai 1945, însemnele Victoriei. Pe drumul presărat cu jertfe al războiului antihitlerist, începînd cu zilele de foc ale revoluției naționale armate antifasciste și antiimperialiste din august 1944 și culminînd cu luptele din mai 1945, s-au aflat peste 538 000 militari români. Dintre ei, peste 300 000 de soldați, subofițeri și ofițeri, pentru faptele de arme și pentru spiritul de sacrificiu de care au dat dovadă în luptele grele din țară și de pe pămîntul Ungariei, Cehoslo-

vaciei și Austriei au fost decorați cu ordine și medalii românești, sovietice și cehoslovace. Peste 170 000 dintre fiii României au fost jertfa eroică a cîmpurilor de bătălie. Unul dintre nenumărații eroi a fost și soldatul Ion Prică, căzut la datorie într-una din înserările lui octombrie 1944, în «Pădurea Aurie» de la Porțile Turzii. Între obiectele personale ale tînărului erou se află fila îngălbenită cu următoarele versuri adresate mamei sale: «Crezînd că poate-ntîmplător/ Afla-vei de-a mea soartă/ Tu, pasul ți-l îndrepti ușor/ De-atîtea ori spre poartă/ Dar n-aștepta de mine vești/ Că viața nu mă lasă/ La datorie simt că sînt/ Cît zece de acasă...»

...Pionierii străbat cu privirea ultimele exponate din muzeul regimentului. Ostașii de azi ai României socialiste, sub drapelele de luptă ale unităților, drapele înstelate de glorie, dovedesc pe cîmpurile de instrucție și al aplicațiilor tactice, în săli de specialitate și în laboratoare, pe fruntariile aeriene și de ape că sînt demni urmași ai bravilor eroi, că răspund, prin faptele lor ostășești grijii permanente a partidului și statului, personala tovarășului **Nicolae Ceaușescu**, de sporirea capacității de apărare a patriei și întărirea continuă a independenței și suveranității ei.

Purtătorii cravatei roșii cu tricolor, voinicii ce se înalță în vîrsta de aur a României, trăiesc sentimente de legitimă mîndrie alături de frații lor mai mari, uteciștii și comuniștii, alături de toți fiii meleașurilor strămoșești care muncesc și învață, construiesc și se pregătesc să apere, cu prețul vieții de va fi nevoie, patria, să răspundă la chemarea ei, a iubitului nostru comandant suprem, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, cu toată forța, cu inima, cu gîndul și cu fapta. Pentru neafîrnarea și integritatea nemuritoarei României. Pentru împlinirea ei socialistă și comunistă. Pentru gloria ei eternă.

Colonel Adrian Mierlușcă

MONUMENTELE PATRIEI

Amintirii eroilor români care și-au dat viața pentru libertatea și independența patriei le-a fost închinat — între altele numeroase monumente din țară și chiar de peste hotare — și Monumentul eroilor patriei din București. Situat în piața din fața Academiei militare, el este o operă de sculptură monumentală a cărei amplasare pe un teren în pantă îi sporește marea și valoarea artistică.

Impresionantă creație a unui grup alcătuit din mai mulți sculptori — printre care Marius Butunoiu, Zoe Băicoianu — monumentul ridicat în 1957 a fost conceput ca o compoziție simbolică, înfățișînd un aviator, un marin și un infanterist. Grupul statuar, așezat pe un soclu de granit înalt de 6 m, are o înălțime de 9 m., dominînd nu numai întreaga piață, ci și străzile din acest cartier. Aceiași artiști au realizat — de o parte și de alta a monumentului — două mari basorelieuri dispuse sub forma unor arcuri de cerc deschise larg către privitor. Pe acești mari pereți de granit, sculptorii au figurat scene din istoria glorioasă a poporului nostru. Astfel, pe cel din dreapta putem distinge lupta victorioasă a lui Mircea cel Bătrîn de la Rovine (1394), bătălia biruitoare a lui

Ștefan cel Mare la Vaslui — Podul Înalt (1475), intrarea lui Mihai Viteazul în Alba Iulia (1599), răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan (1784), Tudor Vladimirescu intrînd în București (1821), scene din revoluția de la 1848, cucerirea redutei Grivița în războiul de Independență (1877). Continuînd firul istoriei noastre atît de bogate în evenimente de mare importanță, al doilea basorelief cuprinde scenele: un moment din răscoala țăranilor din 1907, bătălia de la Mărășești din primul război mondial, luptele cefeștiștilor din 1933, scene din Revoluția de eliberare socială și națională armată antifascistă și antiimperialistă (august 1944), ostași români și sovietici pe frontul antihitlerist (1944—1945). Fresca aceasta uriașă se încheie cu întoarcerea victorioasă a trupelor române (1945).

A devenit o tradiție ca tinerii noștri să se întîlnească aici în împrejurări sărbătorești — primirea cravatei roșii cu tricolor, depunerea jurămîntului militar, diferite manifestări omagiale. Monumentul eroilor patriei din Capitală este unul dintre cele mai căutate și des vizitate locuri unde poposim pentru a omagia vitejia armatei noastre și a poporului român.

Florentin Popescu

PIONIERPRES COMUNICĂ

UN RECORD MONDIAL ÎN DUMBRAVA MINUNATĂ

În dimineața aceea de octombrie, pădurea Dumbrava din apropierea Sibiului își merita, pe drept, denumirea de «Dumbrava minunată», pe care i-au dat-o pionierii de la Școala generală nr. 2.

«Ne ducem să luăm parte la marele concurs de orientare turistică «Chemarea toamnei», ne-au spus cu mândrie în glas pionierii de la Liceul «Octavian Goga», zorind la drum. Anul trecut noi, sibienii, am bătut recordul mondial de participare la un asemenea concurs, stabilit de suedezi.

Ne-am strecurat printre cei mai mici concurenți, șoimii patriei. Veniseră de la toate grădinițele orașului. Cu educație, cu părinți sau cu... bunici. Ne-am oprit în dreptul unui grup format din cinci fete. **Claudia Aron** se mândrea că mai luase parte și anul trecut la «Chemarea toamnei».

— Dar atunci eram mai mică, ține să precizeze ea.

Ca și anul trecut, pionierii mai mici trebuiau să alerge după semn, pentru a găsi în traseul lor... viziuna lupului, a vulpii sau a ursului, casa veveriței. Anul acesta, organizatorii au mai pus două «puncte de control»: casa ciocănitorei Woody și viziuna ursulețului Mișca, mascota Jocurilor Olimpice de la Moscova.

— Dar iată că arbitrii dau startul. Primii concurenți se răspîndesc cu iuteală pe toate cărările pădurii. Cei mici, alergînd cite doi-trei de mină — unii cu tăticu sau cu bunicul — caută de zor triunghiul roșu sau albastru, care le jalonează traseul spre punctele de control. Cei mai mari, cu harta în mînă — unii și cu busolele —, își fixează repede unghiul de marș, apoi pornesc repede, ca din pușcă. **Iulia**

Schneider, Harriet Weber și Teodora Luluț, pioniere la Școala generală nr. 2 cu predare în limba germană sînt... «veterane»: au concurat și anul trecut, așa că «Chemarea toamnei» din acest an nu mai are secrete pentru ele. Aleargă cu repeziciune, sigure pe ele.

Se apropia miezul zilei cînd ultimii concurenți goneau spre sosire, locul unde fișele erau luate și introduse în mașinile de calcul. Acestea efectuau instantaneu numărătoarea. Cei mici, șoimii patriei, pleaseră spre casă, obosiți pesemne de efortul făcut la vîrsta lor. Pionierii însă, din cele peste 40 de școli și licee ale Sibiului așteptau împreună cu profesorii lor, rezultatele.

Tabelul cu numele cîștigătorilor noii ediții a acestei mari întreceri de masă la orientarea turistică e mult prea lung, așa că n-o să vi-l prezentăm aici. Mai ales că nici nu v-ar spune cine știe ce. Mai important ni se pare să evidențiem faptul că prin numărul și mai mare de participanți față de anii trecuți — 37 759 de concurenți de toate vîrstele, dintre care peste 20 000 de pionieri și școlari —, în această «Dumbravă minunată» a fost realizat în acea zi un nou record mondial. Mai precis, deocamdată nicăieri în lume o asemenea întrecere n-a reușit să adune la startul ei atît de mulți participanți cît a adunat «Chemarea toamnei» din acest an aici, în Dumbrava Sibiului. Este, credem, o dovadă grăitoare a popularității deosebite de care se bucură «sportul pădurilor» printre sibieni și, totodată, un exemplu demn de urmat și de alții.

Sever Noran

Realizat de pionieri

MARCELA BRUSTUR,
DE LA SUBREDACȚIA
«TOT ÎNAINTE» —
CASA PIONIERILOR
ȘI ȘOIMILOR PATRIEI
HUNEDOARA.

NE INFORMEAZĂ CĂ PIONIERII DE LA ȘCOALA GENERALĂ NR. 10 DIN LOCALITATE AU PLANTAT, ÎN ACEASTĂ TOAMNĂ, NUMEROȘI ARBUȘTI ORNAMENTALI CARE FORMEAZĂ UN FRUMOS GARD VIU CE DECOREAZĂ GRĂDINA ȘCOLII LOR.

Pionierpres

SEMNALE DE LA CITITORI

Stimată redacție,

Prin prezenta doresc să aduc mulțumiri pionierului **Cinică Adrian** din Oradea, Calea 1 Mai nr. 5, bl. 5, et. I, ap. 21, elev în clasa a V-a C a Liceului pedagogic din Oradea pentru fapta lui. În calitate mea de părinte, tot al unui elev de clasa a V-a, aduc mulțumirile mele părinților acestui minunat copil, școlii în care învață, precum și tuturor educatorilor lui, organizației de pionieri din care face parte. În ziua de 30 septembrie 1980, fiind în trecere prin Oradea, mi-a căzut din mașină o mică geantă în care aveam toate actele mele personale, precum și o însemnată sumă de bani. Am observat lipsa lor în foarte scurt timp, m-am întors la locul presupus, dar nu am mai găsit nimic. Am anunțat imediat organele de miliție, după care, din oră în oră, am încercat să afl dacă cineva nu le-a găsit și predat.

După numai trei ore am fost înștiințat că toate au fost găsite și să mă prezint de urgență pentru a reîntra în posesia lor. Vă dați seama ce mare mi-a fost bucuria că am putut să-mi continui călătoria și să ajung acasă în timp util. Am aflat că această faptă minunată a fost săvîrșită de pionierul **Cinică Adrian**, faptă care merită să fie popularizată așa cum o merită un PIONIER CINSTIT ȘI PLIN DE OMENIE.

Dr. Meteș Tiberiu
str. Donath 107,
Cluj-Napoca

Nota redacției

Mulțumim tovarășului **Dr. Meteș Tiberiu** pentru rîndurile trimise redacției. Adresăm, totodată, invitația de a ne relata despre fapte asemănătoare și altor părinți precum și cadrelor didactice, comandanților—instructori, pionierilor. Îi rugăm pe autorii corespondențelor adresate redacției să anexeze, dacă este posibil, și fotografia celor despre care ne scriu.

ALBUM PIONIERPRES

MARIANA ȘI CELE 11 COLEGE

Pionierii se pregăteau de plecare. Recoltaseră și încărcaseră o mare cantitate de legume de la cooperativa agricolă din Boldești-Scăieni. Erau veseli, mulțumiți. Mai rămăsese doar **Mariana**, împreună cu cîteva colege, cărora le propusese să vină cu ea să-și ia la revedere de la bunica ei. **Șorica Popescu**, bunica **Marianei**, lucrează la sectorul legumicol al cooperativei. Fetele erau grăbite dar cîteva minute nu se mai pun la socoteală. Aveau în program să meargă la cinematograful **Abia** așteptau să vadă filmul «Vlad Tepeș», care rula la club. După cîteva pași făcîți împreună le ieși în întîmpinare chiar bunica, însoțită de un tovarăș de la cooperativă. **Mariana** o îmbrățișă cu drag.

— Voi, pionierii, ne-ați fost de mare ajutor... Nu ne mai vedem capul de ocupație cî sîntem. Știți cum e toamna: azi e frumos, mîine plouă. Trebuie să ne grăbim să strîngem totul de pe cîmp.

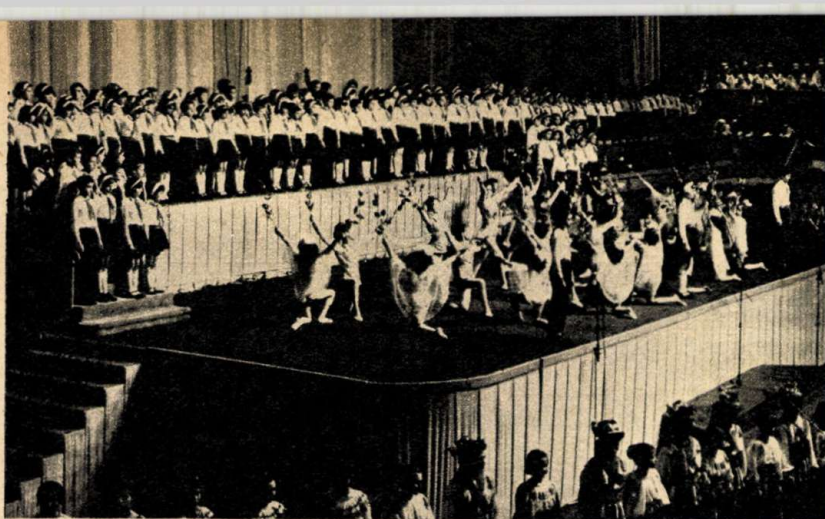
— Așa-i, adăugă pe gînduri omul care o întovărășea. Pe lîngă toate ne-au mai rămas vreo 5 000 kg de morcovi de sortat și de încărcat. Afară nu-i putem lăsa, timp n-avem...

O clipă fetele au rămas pe gînduri. Prima care a vorbit a fost **Mariana**. «Bunico, rămîn eu să lucrez la sortare». Îi părea rău să renunțe la film, dar înțelese importanța momentului. «Și noi rămînem cu tîrfe, au adăugat, fără să stea mult pe gînduri colegele **Marianei**».

Timp de cîteva ore, cele douăsprezece fete au sortat și au ajutat la încărcatul morcovilor. Glumeau:

— Filmul rămîne pe data viitoare! Pioniera **Mariana Popescu**, comandantă unității de la Școala generală nr. 2 Boldești-Scăieni, județul Prahova, împreună cu cele 11 colege ale ei au înscris în acea zi încă una din multe fapte de muncă, simple și atît de frumoase pe care purtătorii cravatei roșii cu tricolor le săvîrșesc mereu.

B. Caragiale

REPORTAJ PIONIERPRES

LA CASELE PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI DEBUT ÎNTR-UN NOU AN DE ACTIVITĂȚI

În întreaga țară, pentru pionieri și școlari, primele zile însoțite ale acestui octombrie au debutat cu deschiderea noului an de activități la casele pionierilor și șoimilor patriei. Festivitatea care a reunit pionieri și șoimi ai patriei din Capitală s-a desfășurat sub genericul «Cutezătorii erei comuniste».

În impunătorul Palat al Sporturilor și Culturii, precum și pe aleile încărcate de mireasmă și culoare ale acestei toamne poposită în Parcul tineretului, au pătruns în prima duminică a lunii octombrie chipurile îmbujorate și glasurile vesele a mii și mii de pionieri și șoimi ai patriei. Ca-n fiecare an, aici s-a desfășurat tradiționala festivitate de deschidere a activităților de la Casele pionierilor și șoimilor patriei din municipiul București, organizată de Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei și de Consiliul municipal București al Organizației Pionierilor.

Înainte de începerea spectacolului, într-un cadru festiv, au fost înmăinate trofee, diplomele și medaliile de aur, argint și de bronz, încununând succesul unuia dintre cele mai bune echipe participante la Expedițiile «Cutezătorii», precum și al câștigătorilor din Capitală ai concursului de creație tehnico-stiințifică al pionierilor și școlarilor «Start spre viitor», aflat, în acest an, la cea de-a XII-a ediție.

Într-o atmosferă sărbătorească, de puternic entuziasm tineresc, spectacolul s-a desfășurat sub genericul «Cutezătorii erei comuniste» și a constituit pentru pionierii și școlarii prezenți, spectatori și... artiști, un prilej minunat de a-și exprima bucuria, dragostea neîmormurată și profundul atașament față de patrie și partid, față de secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, părintele și îndrumătorul apropiat al tinerei generații, hotărârea lor tinerească de a urma neabătute pilda de muncă și de viață a comuniștilor, de a învăța și de a se pregăti pentru a deveni constructori temerari ai societății socialiste și comuniste în țara noastră.

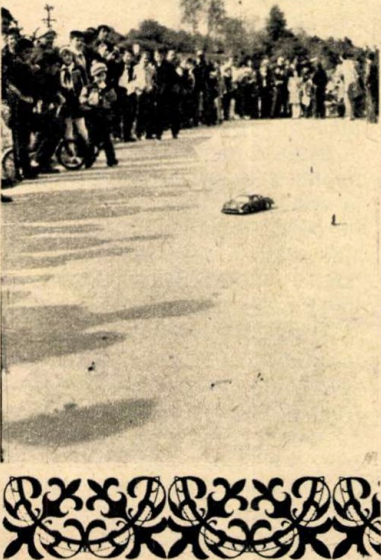
În spectacol au evoluat formații artistice ale copiilor din sectoarele Capitalei. Talentații interpreți, cu reale inclinații artistice au evidențiat din plin preocupările de zi cu zi ale acestor instituții extrașcolare de educare pa-

triotică, revoluționară a copiilor, precum și posibilitățile largi, puse la dispoziția lor în vedere instruirii și educației, însușirii unor deprinderi practice de muncă și tehnico-aplicative.

Frumoasa zi de toamnă bucureșteană s-a încheiat pe aleile parcului, animate de freacă și veselie a copiilor, cu pasionante concursuri de automobile, biciclete, triciclete și cros, cu demonstrații de aeromodel, navomodel, rachetomodel și zmeie. Oglinda lacului, vălurită de zeci de navomodel, albastrul cerului, smălțuit de zmeie, văzduhul tulburat de săgetarea rachetomodelor și de zumbetul aeromodelelor, platoșa de asfalt a pământului, brăzdată de linii de plecare și de sosire între care s-au desfășurat concursuri sportive, precum și ale unor minuscule automobile au constituit, toate la un loc, marea scenă naturală pe care pionierii și școlarii din București și-au demonstrat măiestria și îndemnarea, talentul și fantezia.

În ansamblul lor manifestările copiilor au demonstrat o dată mai mult modalitățile variate, preocupările deosebite pentru ca aceștia să-și petreacă într-un mod cât mai util timpul liber, dorința lor vie de a pași temerari și în acest an școlar, pe minunatele porți ce li s-au deschis spre noi izvoare de cunoaștere, de autodepășire.

Maria Petrovici

FOILETON PIONIERPRES

ACE

PENTRU FEL DE FEL DE GOJOACE

CÎND MUȘCĂ BIBANUL, VORBEȘTE... GHIOZDANUL!

— Q să-i rupi falca smucind așa. Calm, calm, amice!

După puțin, pluta o ia din nou pieziș spre fundul apei. Acuma, gata: zviști! — Ai văzut bobocule? Ce zici?

Ce să zică fericitul ucenic: e numai ochi și mirare, iar mîna încearcă înfrigurată să prindă agera viete care scipește în cîrlig.

— Ce e asta?

— Bibănaș. Dacă ai răbdare și momeala potrivită îl prinzi și pe frate-său mai mare. Ia dă undița încoace. Aoleu, pîi cu rima asta anemică vrei tu să dai lovitură? Cîrligul e mai mult goll! Ascultă la mine proverbul pescăresc: «Pește bîne momit e pe jumătate prăjit». Se-aude?

— Ca să vezi? — se miră Sică. Gore asta de cînd stă pe malul gîrlei a devenit înțelept. Nu-i mai trebuie școală. Școală? — se sperie el și se uită grabnic la ceas. Trebuie să plece, nu mai e nici o oră. Făcuse aici un mic popas în drum spre școală și...

— Gore, hai să mergem. Tovarăș de istorie se supără tare dacă întîrzie.

— Nici o grijă, azi n-o s-o superi — zise Gore calm — iar Sică înțelese că vor pleca, astfel că se apucă să strîngă lucrurile. «N-o s-o superi fiindcă n-o să mergem deloc la școală».

— Cum să nu mergem? — se miră Sică, aflat pentru prima oară în cariera lui de școlar în situația de-a discuta un astfel de subiect.

— Nu vezi ce zi frumoasă? Mai e puțin, vine iarna și adio distracție. E timp pentru școală, e destul: tot anul. Ce ai prima oră?

— Cred că... istoria... o lecție...

— Eh! Cît pui momeala în cîrlig îți povestesc eu... despre vizigoți. Au plecat de pe-aici, din apus, și Gore făcu expert cu mîna, undeva spre stînga, spre podul Băneasa. Așa. Și au ajuns la Viena, au asediat-o... apoi s-au urcat iar pe cai și...

— Care Viena? Aia sînt turcii, ehe, mult mai tîrziu! Pe cîtă vreme, vizigoții...

— Lasă tu vizigoții și vezi că te caută bibanul! Sică trase și așa era; bibanul nou-venit, ceva mai măricel, scipea din nou în cîrlig.

Și tot așa, scipiră unul după altul, pînă cînd Sică, proaspăt discipol al binecunoscutului maestru al bibanilor și al absențelor, Gore Paraschiv, uită cu desăvîrșire că avea un ceas la mînă și un ghiozdan alături.

Trecuse bine de amiază cînd doi pescari, unul mai tînăr, altul mai în vîrstă, se apropiară de ei. Erau veseli. «Mușcă, mușcă? — le aruncă din mers pescarul cel tînăr și se-ntoarse apoi către partenerul său: «Simpatici ăștia mici, simpatici! Vîrșnicul nu-i împărtăși entuziasmul și spuse scurt: «Niște chiulan-gi!». Alții spuse, iar Sică înlemni cu undița în mînă! «Chiulan-gi?». Vru să-i vadă fața omului care îl numise astfel, dar nu îndrăzni.

— Trage, trage, nu vezi!? tipă Gore, dar el nu-l mai auzi. Lăsă undița și își căută ghiozdanul cu privirea. Îl văzu aruncat în grabă lîngă o tuță de scaieți și i se păru că vorba aceea, plină de dispreț, din această direcție venise.

Ilie Traian

P.S.

Nu știm cum vor întîmpina aceste rinduri ceata de năvăliți care se adună zilnic la podul Băneasa (unde pescuitul este interzis!) după raci și bibani.

Poate că detașamentele din care fac parte «pescarii» în chestiune găsesc vreo metodă de a-i îndruma acolo unde le este locul: la școală și la lecții. Noi promitem să revenim cu aparatul de fotografiat...

ZILE LUMINĂ

Reportaj de ȘTEFAN DIMITRIU

Pe tot cuprinsul țării, în imensitatea câmpurilor de porumb și de floarea-soarelui sau în viile ridicate pe culmile dealurilor, la întâlnirea cu soarele și cu cerul, sau în livezile grele de rodul merilor, perilor, prunilor, nucilor și gutuilor, zilele acestea de toamnă bogată se măsoară acum nu cu clipele, nu cu minutele, nu cu orele, ci cu ziua-lumină, cu ziua dăruită în întregime culesului, cu ziua chibzuită și vesela hărnicie a tuturor celor care veghează fără odihnă la masa îmbelsugată a țării.

Și, așa cum ne-au obișnuit toamnele ultimelor decenii, toamnele noastre socialiste, toamnele acestea care prefac, de fiecare dată, speranțele în certitudini și ne umplu cămărilor de belsug și sufletele de bucurii fără seamăn, zilele acestui mereu strălucitor bilanț ne găsesc, iată, pe toți, din nou, nu numai cu inima, dar și cu brațele, alături de lucrătorii ogoarelor, angajați ca și ei, cu trup și suflet, în marea și pașnica bătălie a culesului.

Iar cu noi, cei maturi, au ieșit în câmp și se-ntrec din zori până-n seară, într-o continuă și laborioasă desfășurare de forțe, copiii noștri, care găsesc aici, mărginite numai de zări, și planșele — la dimensiunea unu pe unu — ale cunoștințelor despre natură, și laboratoarele de chimie, și terenurile de cros, și atelierile în care deprind, cu atenție și cu mîgală, dar

mai ales cu o înfinit de mare răspundere, dragostea față de muncă și încrederea în rodnicia brațelor lor. I-am întâlnit pe acești copii, de-a lungul și de-a latul țării, luînd cu asalt lanurile de porumb și de floarea-soarelui, viile și livezile, le-am ascultat strigătele de izbîndă și cîntecele de bucurie, și i-am descoperit iradiînd de mîndria de a dovedi că și ei, purtătorii cravatei roșii cu tricolor, reprezintă o uriașă rezervă de voință și energie, pe care se poate conta oricînd. I-am văzut la Craiova sau la Vaslui, i-am văzut la Galați, Medgidia sau Bistrița-Năsăud, i-am văzut în împrejurimile Capitalei, iar cîțora dintre ei, dintre acești inimoși culegători ai roadelor toamnei le-am reținut chiar numele: Eftimie Camelia, Luca Petrică, Ivan Viorica, Dumitru Daniela, Romanescu Marian, Costache Ionel, toți din Gălbinași-Ilfov. Dar pentru a-i pomeni chiar și numai pe cei mai harnici dintre cei harnici, ne-ar trebui o carte mai groasă decît aceea de telefon, iar pentru a le istorisi întîmplările, nu ne-ar ajunge nici măcar iarna toată. Aud, parcă, acum, cînd scriu aceste rînduri, cum iureșul muncii lor se topește firesc în iureșul întregii țări, și vîd cum piinea cea mare a țării poartă și semnătura lor, a celor mai tineri culegători.

Semințele au căzut în brazdele afinate și bune, ploile naturale sau

ploile aspersoarelor le-au potolit la timp setea, îngrășămintele azotoase le-au ridicat cu vigoare tulpinile, le-au legat roadele. Mă uit cu nesaț la știuleții aceștia aurii de porumb, pregătiți ca pentru o expoziție, mă uit la fluierile de aramă ale florii-soarelui, încoviate către pămînt de greutatea talgerelor pline, privesc fermecat munții de cartofi și de roșii, de varză, de struguri și gogoșari, tot acest fascinant amestec de forme, culori și arome pe care toamna ni le pune în față, și sînt tentat să spun iar, ca poetul: «Ce chimie!» Și sînt tentat să spun, mai ales: «Ce vrednicie!»

Și fără să vreau, mă gîndesc iată, acum, în aceste zile-lumină de toamnă la cîțiva din acești oameni vrednici, modești și vrednici, la cîteva chipuri pe care le știu bine, pentru că le-am întâlnit de multe ori în imensitatea câmpiilor, contopindu-se cu vuietul și destinele lor. Cîtă pasiune și dăruire în munca acestor făuritori ai belșugului, cîtă neodihnă și-adeșea uitare de sine la acești oameni ai pămîntului, care se numesc fie Ion Neamțu, dacă este vorba despre directorul I.A.S. Huși, fie Alexandru Rădulescu, dacă este vorba despre inginerul-șef al C.A.P. Cucuruzu-Ilfov, fie Petre Botezatu, dacă este vorba despre președintele C.A.P. din Schela-Galați, fie Ion Moldovan, dacă este vorba despre șeful brigăzii de trac-

toare din Ocnîța, Bistrița-Năsăud. Cîteva nume, doar, din miile, zecile de mii de nume care-ar putea fi scrise aici. Cîteva chipuri, doar, din miile, zecile de mii de chipuri arse de soare și vînt, care știu să privească mereu înainte, fără să-și plece ochii în fața vreunei greutăți. Mă gîndesc la ei ca la niște comandanți încercați, pentru care toate bătăliile ce le poartă sînt dinainte cîștigate nu pentru că ar avea în pumn iarba fiarelor, ci pentru că s-au gîndit din timp și au pregătit totul pînă-n cel mai mic amănunt, pentru că nu precupețesc nimic, nici chiar propria liniste și, uneori, nici chiar propria sănătate atunci cînd este vorba de piinea țării.

Mă gîndesc, de pildă, cum, cu cîțiva ani în urmă, încă nerefăcut după o operație grea la care fuse-se supus, Petrache Botezatu a părăsit, fără încuviințarea medicilor, patul de convalescență pentru a fi în câmp, alături de oamenii lui, acolo unde se hotăra soarta recoltei din acel an. «Îmi dau seama că nu trebuia să fac așa, îmi povestea el, dar nici legat n-aș mai fi putut să rămîn în pat, cînd știam că acolo, în câmp, e nevoie de mine».

Mă gîndesc la Ion Moldovan și la pîlcul lui de tractoare și de combine «Gloria», pe care le-a deprins cu relief atît de capricios al Ocnîței. Îl vîd mereu în fruntea coloanei, în scaunul lui așezat pe arcuiri atît de sensibile, încît ai în-

totdeauna impresia că scenele acelea de rodeo, văzute în filmele cu cow-boys, sînt niște simple jocuri pentru copii.

Îl văd pe tinărul inginer Alexandru Rădulescu alergînd dintr-o zare în alta, în imensitatea cîmpiei Burnazului, în mașina lui fără uși, cu prelată de doc, decapotabilă, și-i aud pe localnici, anunțîndu-se cu umor și cu simpatie: «Vine Daktari!» Deciziile prompte, ideile îndrăznețe, soluțiile originale și, la o adică, chiar exemplul personal dat de pe scaunul tractorului sau al combinei, au făcut din el, la o vîrstă la care alții își mai caută încă rostul, un om cu o mare autoritate profesională, ascultat și-nțeleș de țărani din satul acesta de cîmpie care-și poartă, ca pe un nobil blazon, numele lui pitoresc și simbolic: Cucuruzul!

Îl văd, în sfîrșit, pe inginerul Ion Neamțu cu înfățișarea lui de campion mondial la toate sporturile și la toate categoriile, cu pălăria cînd trasă pînă deasupra ochilor, cînd ridicată pînă-n creștetul capului, cu glasul întotdeauna ferm, dar niciodată răstit, străbătînd în sus și-n jos, fără odihnă, în aceste zile-lumină, ca și-n toate celelalte zile ale anului, care pentru el sînt tot zile-lumină, de multe ori prelungite în nopți-lumină, colinele rotunjite de jur-împrejurul Hușilor și alinate frumos către Prut, ca niște dune uriașe de nisip, cînd arămii, ca acum, cînd orbite de albul zăpezilor, cînd luminate de vîlvătaia incendiilor de clorofilă. Și parcă-l simt pe acest om, cu înfățișare atît de impunătoare, care le poruncește podgoriilor să cucerească alte și alte coline, care le cere strugurilor s-atîrîne, grei și deși, din înălțimea corzilor, ca niște draperii incredibile, care deschide, ca la un semn, zăgazul mustului către vestitele crame de Huși, pe care eu le-aș numi mai degrabă lacuri de acumulare. De fapt, toată această bogăție a izvorît din dragostea lui adevărată pentru pămînt, din priceperea pe care a dobîndit-o în anii de studii și de experiență, din pasiunea pe care-o pune chiar și în cel mai mic amănunt. «Viața-i făcută din amănunte, nu?», îmi spune el, parcă justificîndu-se. «Dar cine sînteți dumneavoastră, Ion Neamțu?», l-am întrebat o dată. «Eu sînt un simplu țaran care-a avut șansa să-nvețe carte», mi-a spus el. Și-am înțeles, astfel, că puterea aceasta a lui, dragostea lui pentru pămînt, pasiunea cu care se dăruie muncii mai cuprinde și multă și autentică modestie.

Închid, iată, ochii și, pentru o clipă, țara întregă se conturează în mintea mea ca o grădină imensă, încărcată de roade și bucurii. Și îi văd pe lucrătorii ogoarelor — țărani, mecanizatori, ingineri — angajați cu toată ființa, cu toată fibra lor în această fantastică bătălie a toamnei. Și simt, așa cum simte fiecare dintre noi, și vîrstnic, și tinăr, și copil, că locul nostru este acum alături de ei.

PE ARIPILE MUNCII, TOAMNA

● A scrie în ritmul tractoarelor ●
De trei ori Chiriac și încă cineva ●
Plopii... fără soț ● Cînd notele mari pun în mișcare cataloagele ●

— Scrie cum îți spun...
— Stai să treacă tractorul cu remorca: uite că mai vine încă unul și n-aud nimic... Așa, acum spune.
— Deci, scrie: la sfeclă (5×2)+(3×6) egal...
— Am scris, egal 28 mii.
— Așa; mai adaugă și bobociei...
— Bobociei, spui?
— Exact! La bobociei, pune 2 mii tone, după—amiază.
— Și?! Mai departe?...
— Menționează că bobociei sînt din clasele a III-a și a IV-a, de la Școala din Ipotești...

— Și încă ceva!
— Anume?
— La porumb, tot la bobociei, trecem de trei ori Chiriac!
— Mai bine pune: Ion, Cristina, Mihai, trage acoladă-n dreptul lor și scrie o singură dată: Chiriac. La Munteanu și Hrișcanu faci la fel. Muntenii și Chiriicii sînt mulți și la Ipotești și la Cătămărești-Vale. Mulți în clase, mulți pe cîmp...
— La cartofi...
— Da. Dar despre sfeclă... Ce, ai terminat cu ea?
— Ai dreptate; s-o lămurim la sfeclă. Scrie.
— Scriu!
— ...de luni pînă joi, 28 mii kg la sfeclă; de joi pînă sîmbătă inclusiv...
— Tot la sfeclă?
— Tot! 15 mii adăugate celor 28...
— Egal 43. Acum, putem trece la cartofi?
— Aoleu, n-aud nimic... Stai că iar trece un tractor gîfînd cu remorca plină...

— Dă-te, mai încoace, mă, că pierdem timpul cu surzenia ta. Și zicînd aceste cuvinte, Angela Drobotă, comandanta unității de la Școala generală Cătămărești-Vale, comuna M. Eminescu, județul Botoșani, îl înșfacă de guler pe Timofte Romeo din clasa a VII-a, coleg cu ea și-l scutură nițel:

— Dacă ne-am nimerit la capătul tarlalei pe unde trec mașinile, nu putem face o situație?
— Tu nu simți că tractoarele cînd trec se zguduie pămîntul, darămite azul...

— Unde stătea muzicalul de Timofte. Scrie!

— Scriu; spune!

Acest dialog al muncii consemnat de reporter în centrul toamnei din nord, însemna de fapt numai un aspect al întrecerilor dintre unitățile pionierești aflate în cîmpuri, venite din cele șapte sate ale comunei eminesciene: Stîncești, Cocorăni, Cătămărești-Vale și Deal, Stăncești, Ipotești și Cervi-cești. Cititorul nostru este invitat să apeleze puțin la imaginație și să profileze pe vâi și pe dealuri piramide de cartofi, piramide de sfeclă de zahăr, piramide de porumb, vrafuri imense de fructe, asemeni și legumele. Făcînd această observație, trebuie să notăm numaidecît și ambiția acestor pionieri de-a fi primii pe județ la...

— Peste patru zile terminăm și cu cartofii, precizează Angela.

— Iar de luni trecem la plantarea celor 301 plopi...

— Chiar 301?

— Chiar. Eu am propus 300, dar în adunarea pe unitate Mariana Rotaru, dintr-a VIII-a, a mai adăugat unul. Așa ca să fie fără soț... subliniază Timofte...

Turmele s-au dus în păduri și-n lunci, iar focurile de toamnă anunță sfîrșitul înșămîntărilor. N-am vrea să-i uităm pe Lozneanu Costel, Purice Constantin, Mihaela Gavril, Camelia Lupășcu, Magdalena Scriac, pe Vasile Granolschi, Lăcrămioara Crețu sau Margareta Munteanu și alte sute și sute de copii strălucind cu frunțile sub razele muncii, îmbrățișînd și dînd însuflețire tărîmurilor pe unde odinioară, fiind băiet păduri cutreierase, Mihail Eminescu.

ENIGMELE LUI DOREL

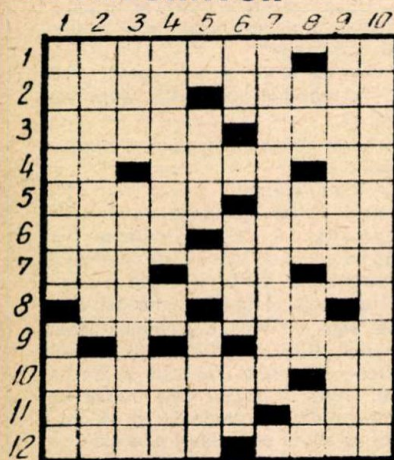
PE CE SE BAZEAZĂ ACUZAȚIA LUI DOREL?

RĂSPUNS:

DACĂ ȚINEȘ SEAMA CA BANDAȚUL A TRECUT DE LA PICIORUL STÎNG LA CEL DREPT, E LIMPEDE CĂ VINTILICĂ N-A AVUT NICI O LUXATIE, A FUGIT PUR ȘI SIMPLU DE MUNCA.

ÎN LABORATOR

ORIZONTAL: 1) Două sau mai multe substanțe care se găsesc împreună. Simbolul chimic al actiniului. 2) Pionier al învățămîntului chimic din România (1841-1925), care s-a ocupat cu studiul sării, lacurilor sărate, apelor minerale și al petrolului. Coloanele verticale din sistemul periodic al elementelor (sing.). 3) Aliaj de cuplu și zinc. Necaz. 4) Telur pe scurt. Localitate în Elveția. Simbolul radiului. 5) Interpretează roluri. Două localități în India. 6) Medic și botanist francez (n. 1479). Elementele componente ale unei substanțe. 7) Orașel în Austria. Soluție coloidală. Enescu Zaharia. 8) Amalgamați în vechea chimie. Diminutiv feminin. 9) Paleta unei roți de propulsie a navelor. 10) Oxid de aluminiu. La catod! 11) Substanțe rezultate în urma reacțiilor unui acid cu diferite metale. Element obținut prin reducerea oxidului său cu metale, avînd cristale opace, aspect și luciu metalic. 12) Substanță care în soluție are gust acru și înroșește turnesolul. Atomi care au pierdut sau care au primit unul sau mai mulți electroni.

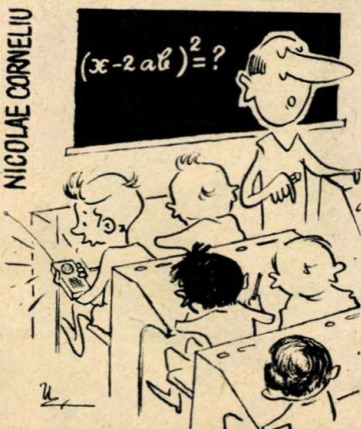
VERTICAL: 1) Acid azotic (2 cuv.). Greutate atomică sau moleculară. 2) Cea mai mică parte de substanță care poate exista în stare liberă și posedă toate proprietățile substanței din care face parte. Soluție a unor uleiuri siccative sau rășini într-un solvent volatil. 3) Din galenă! Produse textile obținute din celuloză sub formă de fibre naturale. 4) Litera sau literele cu care se notează un element, în mod convențional, în chimie. Material pămîntos numit și mil, cînd are o umiditate mare. 5) Metal prețios maleabil și ductil. Urmă. 6) Ene Gheorghe. Electrozii unei cuve de electroliză (sing.). Element cu numărul atomic 28 (abr.). 7) A purifica o substanță prin producerea de cristale. 8) Articol nehotărît. Haralamb Rodica. În laborator. La Borzești! 9) Utilizate în laborator la efectuarea unor experiențe. Fără accent. 10) Substanță care înlesnește o reacție chimică, dar rămîne neschimbată la terminarea ei.

DICTIONAR: BURS, THAL, RUEL, ELS, MUD.

Venera Popescu

NICOLAE CORNELIU

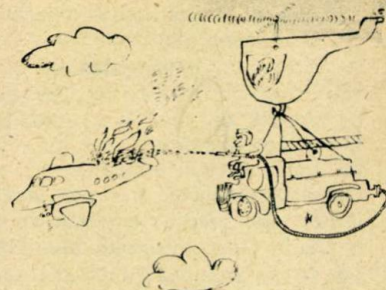
ȘTIAȚI CĂ

...Blana urșilor albi... nu este albă? Blana este transparentă, fiecare fir asemănîndu-se cu o fibră de sticlă în care lumina se difractă.

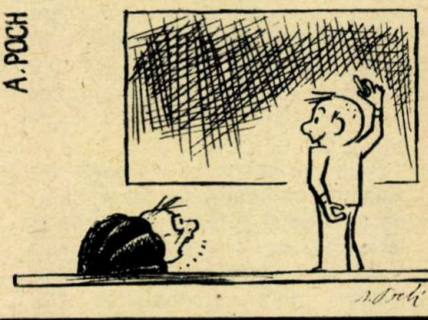

...În 1910, renumitul olar Viscol din satul Romăna, județul Olt, a obținut la Paris premiul I pentru ceramică? ...Există un muzeu al mostrelor de sol? El a fost amenajat în orașul olandez Vusinger și se întinde pe o suprafață de 16 kmp. ...Pentru prima dată în lume, între două localități au fost stabilite legături telefonice pentru... surzi? Cele peste 250 de aparate telefonice instalate în jurul orașului Stockholm și în regiunea laponă Västra Norrland permit surzilor să vadă textul rostit de vorbitor pe un mic ecran. ...În 1981 se vor împlini 120 de ani de la încercarea primului aparat telefonic din lume? Demonstrația a avut loc în sala de conferințe a societății de fizică din Frankfurt pe Main. Telefonul arăta ca o ureche.

CRĂCIȚĂ MÎNDRA-VASILE

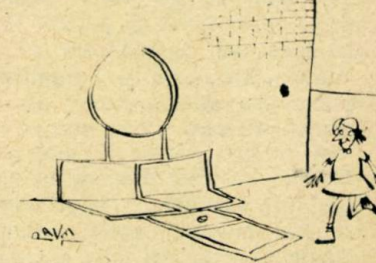
A. POCH

OCTAVIAN ANDRONIC

PAVEL CONSTANTIN

SORIN ȘTEFĂNESCU

UN ZÎMBET, O GLUMĂ

Tatăl: Ionică, ți-am promis că, dacă ieși 10 la matematică, ți-i cumpăr o rachetă de tenis. Care-i situația? Ionică: Păi... cred că va trebui să mă mulțumesc cu o paletă de ping-pong. * — Emile, dormi? — De ce? — Dirigintele a zis că dacă mai lipsești de la școală te exmatriculează. — Dorm, dorm... * — Dacă ai fi în Sahara, ți-ar fi sete și n-ai avea apă, ce-ai face? — Aș bea suc! * — Ionescule, ce fel de oi trăiesc în mare? — De unde ai mai scos-o și pe asta? Oile trăiesc doar pe uscat. — Atunci cu ce se hrănesc lupii de mare?

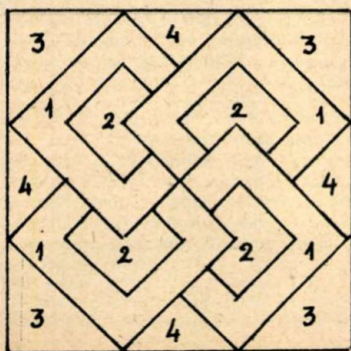
PRIMA PROFESOARĂ UNIVERSITARĂ

Elena Densușianu, fiica profesorului și academicianului Aron Densușianu a fost prima româncă profesor universitar. Ea a obținut mai întâi, în 1899, titlul de absolventă a Facultății de medicină din Iași. Și-a continuat studiile la Paris, la Institutul Pasteur, în anii 1900-1902, după care, întorcându-se în țară a fost numită asistentă la serviciul de oftalmologie al unui spital ieșean. În 1910, Elena Densușianu obține licența, la București, și este numită asistentă la clinica oftalmologică de la spitalul Colțea. În 1920 revine la Iași ca profesoară la catedra de clinică oftalmologică a Facultății de medicină, și totodată, ca medic primar al serviciului de oftalmologie al spitalului unde funcționase și unde a activat până în 1940. De atunci și până în 1965 Elena Densușianu și-a continuat activitatea științifică, publicând, în țară și în străinătate, peste o sută de lucrări de specialitate. Ultima sa lucrare, scrisă la vârsta de 88 de ani, a apărut în 1963 și este cunoscută în toate marile centre medicale din lume. Elena Densușianu s-a născut la 3 aprilie 1875 și a murit la 20 mai 1965.

Ion Munteanu

O PROBLEMĂ DE INGENIOZITATE

SOLUȚIA PROBLEMEI DIN NUMĂRUL TRECUT.

CLUBUL

LOGICIENILOR

Prezintă Edmond Nicolau

(răspuns la problema din numărul trecut)

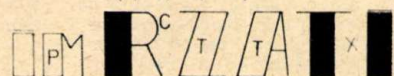
Observăm mai întâi că dacă trecem printr-un nod venind din altă parte și nu ne oprim acolo, numărul de segmente în legătură cu nodul respectiv este un număr par: pentru fiecare trecere avem două segmente (de venire și de plecare).

Pentru nodul de la care plecăm, ca și pentru cel la care ajungem, acest număr este impar, deoarece se adaugă un segment: cel de plecare sau cel de venire.

Observăm, în continuare, că pentru ca problema să poată fi soluționată e necesar ca toate nodurile să fie în legătură cu un număr par de segmente, excepție făcând cel mult cele două noduri terminale (de venire și de plecare). În cazul nostru condiția este satisfăcută, toate nodurile având câte un număr de segmente, exceptând cele două noduri superioare, A și D. Plecăm atunci din A, coborim în B, parcurgem apoi secvența 2, 1, 0, 2, 3, 0, 4, 3, C, 4, D, O, A, D — satisfăcând condițiile puse.

Evident, există și alte soluții — căutați-le și scrieți-ne.

CRİPTOGRAFIE... PIONIEREASCĂ!
(5, 2, 7, 11)

Epigrame

Note mari

Note mari îi cer părinții
Și ei, ce să facă bietul:
A adus, răspuns dorinții
Un 3 mare cât caietul!

Pescărească

Cînd lecția se derulează
Somnu-l copleșește
De aceea dacă-l chestionează
Normal că tace... ca un pește.

„Geografie...”

Nu prea știe de Carpați
Cam pe unde-s așezați
Dar «Carpați cu filtru» știe:
Se-află la tutungerie.

Compensatie

Niciodată nu se lasă
Să dea altora de știre
Că e cel dintîi din clasă
Dar... cînd sună de ieșire!

Dorin Eliescu

PENTRU CEI MAI TINERI FIZICIENI

Vreți să vă prezentați în laborator modelele atomice concepute de Thompson și Rutherford? Poate vreți să vă construiți o microcentrală electrică cu generatori de electroni? Sint două propuneri mai mult decît ispititoare dintr-o serie întreagă de posibile experiențe și lucrări de laborator deosebit de interesante cuprinse în volumul «Experiențe de fizică la îndemîna oricui», de Mihaela Văiteanu apărută recent la Editura «Ion Creangă». Volumul prezintă zeci și zeci de experiențe la îndemîna viitorilor oameni de știință aflați pe băncile școlilor generale, experiențe distribuite de-a lungul a șase capitole care se referă în ordine la probleme de fizică clasică — de mecanică, de căldură, de optică, de electricitate și magnetism — și de fizică modernă. Prezentările clare și ilustrațiile sugestive susțin nu numai interesul lecțiilor, ci sînt o garanție că fiecare dintre elevii cititori ai acestei cărți vor fi în măsură să realizeze majoritatea interesantelor experiențe propuse.

H. Lerea

SPORT

Pe H de aur!

Numărul unsprezece al naționalei și al echipei Steaua este unul dintre cei mai populari și simpatizați fotbaliști pe care-i are țara noastră la ora de față. Marcel Răducanu s-a impus încă din anii junioratului — a fost titular de bază în naționala de juniori — ca unul dintre cei mai tehnici jucători. Și-a început activitatea la clubul Progresul și apoi a trecut la clubul Steaua unde activează de mai mulți ani. A fost selecționat de 27 de ori în reprezentativa A. În aceste zile de octombrie, împlinește 26 de ani. Aniversarea coincide cu cea mai frumoasă, mai valoroasă și mai strălucită victorie a sa într-o confruntare internațională: România — Anglia 2-1, prima victorie românească asupra puternicei echipe insulare. O victorie la care și Marcel Răducanu, alături de ceilalți talentați membri ai reprezentativei noastre, a adus o contribuție decisivă. El a marcat primul gol printr-o fentă cu care și-a aruncat în aer

adversarul direct și printr-un șut plasat, la care celebrul portar Clemence, pur și simplu n-a mai avut ce face! Marcel a colaborat și la realizarea celui de al doilea punct al echipei noastre, prin driblingurile care au adus mingea în careul advers, unde impetuosul Crișan (de la care pornise și faza primului gol!) n-a mai putut fi oprit decît prin fault, iar colegul său, Puiu Iordănescu, a transformat penaltyul impecabil. De numele lui Marcel se leagă succese internaționale de răsunet ale echipei sale, Steaua. Cu cîteva săptămîni în urmă, el a înscris golul egalizator (1-1) la Liège, cu Standard, în competiția europeană «Cupa Cupelor».

Dribler de o mare fantezie și finețe, atacant cu fente imprevizibile, jucător cu o imaginație neobișnuită și realizator redutabil, cu ambele picioare, Marcel Răducanu își «seamănă pe drum» adversarii, executînd adevărate slalomuri printre ei și făcînd să pălească, în «dialogul» de pe teren, stele de primă mărime ale fotbalului internațional, ca să nu mai vorbim de meciurile, de jucătorii și echipele noastre din campionat. Argumente convingătoare ne-a o-

ferit și miercuri, 15 octombrie, cînd vestigiul Neal și Thompson de la Liverpool, ca și redutabilii Sansom sau Watson nu l-au putut, cu nici un efort, anihila. «Eu joc fotbal dintr-o mare plăcere și parcă nu m-aș despărți de mingea niciodată — mi-a declarat într-o împrejurare. Aș bate mingea dac-aș putea 24 de ore din 24. De aceea uit, uneori, să mai pasez balonul la coechipierii mei care, desigur, se află bine plasați și pierd ocazii fericite de a înscrie goluri». Gînduri care-l ilustrează perfect pe atacantul stelist, pentru că, într-adevăr, fiind jucător cu temperament latin, el «ține» uneori mingea peste măsură, uitînd s-o mai paseze coechipierilor. De aceea, tribunele trec, repede, de la bucuria fără margini provocată de frumusețea driblingurilor, fentelor și golurilor senzaționale semnate de Marcel, la... ciudă pentru că același Marcel irosește uneori mari ocazii. Dar merită să-i iertați inconsecvențele și uitarea de sine, venită dintr-o prea mare pasiune, pentru ceea ce face frumos, inegalabil, acest mare artist al balonului rotund.

Vasile Căbulea

SANTIERUL

Scrisă de Costache Anton

Cînd se supăra pe Dia sau cînd voia să pară supărat, Petru Petru îi mai spunea și Revnic Dianora, ca la școală. Ca în prima zi de școală de după vacanța mare, sau ca atunci cînd vine un profesor nou. Ca să înțeleagă unde a nimerit sau cu cine o să aibă de furcă un an întreg, profesorul deschide catalogul și începe să citească numele elevilor. Fiecare elev stă în bancă, atent să-și audă numele, dar și mai atent la ironiile sau glumele pe care le face profesorul cel nou în legătură cu notele unora sau cu felul greoi în care se ridică să spună prezent, în legătură cu ținuta altora, cam neglijentă. «Unde-ți sînt doi nasturi de la veston, Smărăndoaie T. Octavian?» Clasa, bineînțeles, începe să ridă, să aprobe gluma profesorului cel nou, încearcă rîzind să-și ciștițe bunăvoința, tot așa cum profesorul cel nou face, la rîndul lui, cam același lucru, încearcă să ne ciștițe de partea lui, dar și să ne cunoască pe fiecare, glumele și voia bună sînt doar un pretext de a rămîne mai mult de vorbă cu

elevul sau cu eleva care s-a ridicat să spună prezent, de a-i cunoaște, de a rupe cit de cit crusta groasă sub care se ascunde de obicei caracterul fiecăruia. Povestea cu nasturii de la vestonul lui Smărăndoaie T. Octavian e adevărată, nu am inventat-o și nici nu am rostit numele lui Smărăndoaie numai așa, pentru că așa avea ceva cu el, pentru că s-a interpus ca un satelit artificial între prietenia dintre mine și Dominic. Ne venise un profesor nou la geografie, tocmai la geografie, care pentru Smărăndoaie nu-i un obiect de studiu oarecare, ci o pasiune, așa zice chiar pasiunea vieții lui (dacă n-ar mai avea și alte pasiuni, mai mici, dar tot pasiuni). De fapt, la Smărăndoaie e greu de precizat care sînt pasiuni mici sau mari, pentru că el pare să aibă resurse și disponibilități afective inepuizabile. Pasiunea pentru geografie, pentru organizarea vacanțelor, pentru cărțile luate cu împrumut de la colegi și însușite cu seninătate, pasiunea pentru colportaj — prin asta să nu se înțeleagă birfă — pentru

că Smărăndoaie e un băiat fin, cu lecturi multe și el nu face decît colportaj de idei și de știri din cele mai variate domenii etc. etc. De ce spun că povestea cu nasturii e adevărată? Pentru că atunci cînd Smărăndoaie T. Octavian s-a ridicat zîmbind încîntat de numele lui, — toldeauna e foarte încîntat cînd i se rostește numele întreg — profesorul cel nou de geografie s-a uitat și spre Smărăndoaie, dar nu i-a văzut zîmbetul, ci lipsa celor doi nasturi. Întrebat unde-i sînt nasturii de la veston, Smărăndoaie a dat un răspuns care ne-a făcut pe toți nu să ridem, ci să amușim. «I-am rupt, tovarășe profesor», a spus cu o îndrăzneală care întrecea cu mult limitele bunei cuviințe și chiar felul timid și uneori stîngaci de a fi și de a se comporta al lui Smărăndoaie. «Și de ce, cu ce scop i-ai rupt, Smărăndoaie T. Octavian?» — a întrebat nici uimit, nici supărat, profesorul de geografie. «Cu un scop pur experimental, tovarășe profesor». «Nu prea înțeleg, fii puțin mai clar sau exprimă-te mai complet, Smărăndoaie». «Am vrut să știu dacă aveți spirit de observație», a spus Smărăndoaie și clasa, întreaga clasă de data aceasta a încremenit. Nu și profesorul de geografie, care a zîmbit încîntat parcă, întrebînd: «Și la ce concluzie ai ajuns cu experiența ta, Smărăndoaie T. Octavian?» «Că aveți spirit de observație foarte dezvoltat. Și că pentru chiulangiu o să fie cam greu», a răspuns Smărăndoaie fără obrăznicia din primele clipe, dar și fără timiditatea pe care i-o știam toți, ci cit mai demn și cu fruntea sus. «Bine, Smărăndoaie T. Octavian. Stai jos», a spus profesorul de geografie și a strigat mai departe numele celor din catalog, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, ba continuînd să glumească dacă era cazul sau să ironizeze.

Toamnă,
pictură de
Nicolae Groza

Interior țărănesc,
pictură de
Ion Țuculescu

Nu aveam nici un motiv să fiu supărat pe Dia și, ca să fiu sincer, nici nu mi-ar fi plăcut să-i rostesc numele întreg, ca la școală, cum i-l rostea Petru Petru cînd voia să pară ori chiar era supărat. Totuși, sonoritatea numelui ei mic mi se întipărise în memorie fără voia mea, cum se întîmpla cu unele formule la matematică. Ciudățenia venea de acolo că oricît de complicată ar fi fost o formulă, adică nu, nu cred că mă exprim corect, cu cit era mai complicată, mai neobișnuită o formulă, eu o rețineam mai ușor. Și tot așa mi se întîmpla și cu numele de orașe, de ape, de arbori, de flori, de pășări, de persoane. Nu cu toate, ci doar cu unele, de obicei cu cele mai neobișnuite.

Țiuțul ca de țințar pe care-l făcea ibricul pe aragaz se îndepărtase ori dispăruse cu totul. Apa începuse să fiarbă acum, se auzea undeva țipătul unui tren care, prin nu știu ce asociație bizară mi-a adus în fața ochilor chipul unei școlărițe ce purta căciuliță roșie de lînă, cu canafi și căreia eu îi bolboroseam numele, i-l rosteam în gînd: «Dia-Dianora, Dia-Dianora, Dianora!»

Însă odată cu chipul Dianorei, în bucătărie a năvălit, acoperind orice alt sunet, ceva din vuietul șantierului, din forfota mașinilor și oamenilor care lucrau să înalțe barajul, dar și din frumusețea, puritatea și inocența unei zile de iarnă. O iarnă prea timpurie, venită mai repede cu două-trei săptămîni sau chiar cu o lună. Ninsese peste noapte și totul, drumuri și poteci, case și garduri se acoperiseră cu mantie albă? Trecuse iarna într-o caleașcă purtată de cerbi cu copite albastre și fără să știe își pierduse superba ei hermină, sau Dia își pusese altă căciuliță? O căciuliță albă, împletită din lînă de angora, din lînă de iepuri, nu știam că iepurii pot fi tunși ca oile și că din lînă lor se fac împletituri, mi-a spus în drum spre baraj Petru Petru. Eu l-am întrebat: «A nins peste noapte?» Și el a ris, înălțînd din umeri: «Unde vezi tu urmă proaspătă de ninsoare?» Atunci am înțeles că lumina aceea neobișnuită era răspîndită în jur numai și numai de căciulița albă a Diei, împletită din lînă unor iepuri. Petru Petru avea în spate nu rucsacul, ci lădița neagră, ca un ghiozdan de școlar în care era prinzul pentru tatăl său. Hanibal nu mai putuse să-i facă serviciul

cu care se obișnuise, pentru că atunci când s-a trezit Petru Petru, nu l-a găsit în pragul casei. «Unde-i Hanibal?» întrebă alarmat, dar unul din frați, cel care lucra pe basculantă și încă nu plecase, i-a spus. «Fii fără grijă. Pe Hanibal l-a luat tata, când a plecat dimineață. Zicea că are nevoie de el pe șantier.» Drumul spre șantier, găsit de Petru Petru era paralel cu drumul rutier, hățut de betoniere, camioane, basculante și de tractoare care trăgeau cîte două sau trei remorci. Dia-Dianora cunoștea acest drum și o luase înainte, iar eu și Petru Petru o urmam. Șantierul nu era așa cum crezusem ori cum mi-l închipuisem eu — un loc unde citeva zeci sau citeva sute de muncitori construiau o hidrocentrală. Toată valea Bistriței Aurii și toate văile din preajma celor șapte Arcași era, de fapt, un vast, un uriaș șantier, împărțit pe sectoare. Barajul, de care ne apropiam, părea să fie sectorul cel mai important, atît prin concentrarea de forțe — adică de oameni și de mașini — cît și prin amploarea lucrărilor care se făceau.

Dia mergea tot undeva în față, adică luneca pe schiuri și căciulița ei albă lumina întreaga vale. Însă această lumină parcă așeza valea în dimensiunile reale, adevărate, iar odată cu valea, își recapătau dimensiunile reale și barajul, și mașinile, și oamenii. Și totuși în timp ce ne apropiam, fără să-mi dau seama, barajul dispăruse. Da, dispăruse acel arc de beton, pus între două dealuri să le țină la distanță. În fața noastră se vedea acum un perete cenușiu, drept și înalt. Nimic altceva, iar tatăl lui Petru Petru lucra pe una dintre macarale undeva în apropierea aceluia perete. O macara pe care înții, ca să fiu sincer, nici nu am văzut-o, atît era de uriașă.

Dia, care se oprise la un pas de mine, a spus:

— Petru Petru, tatăl tău îți face niște semne. Mi se pare că vrea să te duci pînă la el.

— Nu, a spus Petru Petru. Mi-a făcut semn să aștept.

Privind atent spre partea în care arătase Dia cu mina, la o înălțime de treizeci sau patruzeci de metri, într-o cabină cu pereții de sticlă am văzut un om care manevra concentrat brațul lung al macaralei. Era tatăl lui Petru Petru. În clipa aceea am auzit un lătrat cunoscut.

— Hanibal e aici! a spus aproape în șoaptă Dia. Oare ce s-o fi întîmplat?

— Aflăm îndată, a spus Petru Petru, și s-a uitat din nou spre cabina de sticlă. Uriașul braț al macaralei se mișca acum în sens invers — adică se îndepărta de peretele de beton. Când s-a oprit, tatăl lui Petru Petru a făcut un semn cu mina, pe care Dia l-a tradus repede:

— Vrea să-ți vorbească, Petru Petru.

— Știu, am înțeles, a spus Petru Petru. Așteptați-mă o țiră.

Și s-a năpustit spre cei cinci sau șase piloni de metal care susțineau macaraua. Acolo, pe o platformă, l-am descoperit pe Hanibal, care continua să latre rar și prietenos. Petru Petru a urcat o scară de metal și cînd a ajuns pe platformă, fără să-l vadă pe Hanibal, a scos dintr-o nișă receptorul unui telefon, pe care l-a dus la ureche. Convoorbirea a fost scurtă. La sfîrșit, Petru Petru a lăsat lădița cu merindea pentru tatăl său într-o cutie de metal, — care era, de fapt, un lift de o persoană și, apucîndu-l prietenos de după ceafă pe Hanibal, au coborît împreună de pe platformă. Ajuns lîngă noi, Petru Petru a spus:

— Trebuie să vă părăsesc.

— De ce? a întrebat Dia.

— Să-ți spună Hanibal, a încercat Petru Petru să glumească. El știe mai bine decît știu eu de ce trebuie să vă părăsesc.

— Hanibal? am întrebat și eu și Dia aproape în același glas.

— Da, a spus Petru Petru cu seriozitate. Pentru că e un prieten drept și curajos. Legătura prin radio cu șantierul de la Cornul Caprei s-a întrerupt ieri seară. Telefonul nu mai funcționează de o săptămînă, de cînd s-a produs avalanșa.

— Și Hanibal a stabilit această legătură? am întrebat eu ironic.

— Nu, a spus Petru Petru. Dar ceva tot a făcut. În zori, tata l-a trimis acolo, la Cornul Caprei, cu un mesaj pentru tovarășul inginer-șef Teodoru. Și s-a întors cu alt mesaj. Acolo lucrările de dezapezire merg greu. Au căzut la vale bușteni și stînci și trebuie trimise cît mai urgent două macarale. Dar tot atît de urgent cineva trebuie să coboare cu schiurile la Dorna să cumpere baterii pentru a putea fi restabilită măcar legătura prin radio.

— Și tu trebuie să cobori cu schiurile pînă la Dorna? a întrebat Dia.

Petru Petru a spus iarăși glumind:

— Cine altul mai este campion la schiuri pe-aici? Nimeni. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Hanibal. Dealtfel, cred că numai zănatecul ăsta mi-a făcut-o. El i-o fi spus tatii să mă trimită la Dorna.

— O să coborim și noi cu tine, a spus Dia, neluînd în seamă gluma cam trasă de pînă la Petru Petru.

Petru Petru mi s-a adresat ursuz, ba chiar supărat:

— Ortașe, fă-mă să pricep un lucru. Nu mai aud eu bine ori ce mi s-a întîmplat? Mai înainte colega mea de bancă Revnic Dianora zicea că i s-a făcut frig...

— Da, am spus eu cu aerul cel mai serios. Dacă Revnic Dianora e una și aceeași persoană cu Dia, colega și tovarășa noastră de drum, nu ți s-a întîmplat nimic. Ai auzit foarte bine.

— Așa-i, Petru Petru. Am spus că mi-e frig. Acum nu-mi mai este și-o să coborim totii trei la Dorna.

NELIMITATELE PUTERI ALE OMULUI

Cine n-a citit sau n-a auzit vreodată povestindu-se despre copii rătăciți de mici în pădure și adoptați de animale? Găsiți după ani de zile, puii de om nu se mai deosebeau decît la înfățișare de fiarele în mijlocul cărora trăiseră. Totul — de la sunetele nearticulate, care țineau loc de glas, pînă la modul de a se hrăni, și de la felul de a merge (uneori în patru labe) pînă la imposibilitatea de a emite judecări conștiente —, totul arăta că acești copii rămăseseră, de fapt, niște animale. Omul nu este o simplă bucată de lut asupra căreia, cîndva, cineva a suflat spre a-i conferi suflet, conștiință, inteligență. Ființa umană este rezultatul unei evoluții îndelungate — evoluție care, dacă este întreruptă, poate duce și azi la involuția către regnul animal. Tot ce s-a întîmplat în milioanele și milioanele de ani care au dus la desprinderea de maimuțele antropoide pînă la atingerea stadiului de Homo sapiens demonstrează că omul este propria sa creație. Factorul hotărîtor al acestui proces de devenire a fost munca. Ridicarea în două picioare a însemnat pentru om posibilitatea de a se confrunta cu natura înconjurătoare, ceea ce a creat premisa pentru apariția primelor licăriri de conștiință. Dezvoltarea creierului a însemnat pentru ființa umană pînă la acumula informații, a căror analizare și prelucrare a dus la înțelegerea treptată a fenomenelor cărora le era nu numai martor, ci și participant: inteligența a devenit astfel un fapt împlinit. Adaptarea mîinii — care la început era un simplu instrument de apucat — la necesitățile acțiunii continue de perfecționare a condițiilor de viață a făcut ca omul să înțeleagă treptat puterea... puterii sale. Nimeni n-a «suflat» asupra omului pentru a-l face dintr-o dată conștient, inteligent, pu-

ternic. Dacă ar fi fost așa, nu s-ar explica de ce apariția primilor oameni n-a însemnat în același timp apariția uneltelor perfecționate, a științei, a artelor... Nimic din ce e omenesc nu e de «insuflație» divină. Totul a trebuit cucerit prin muncă, gîndire, creație. Aceasta nu înseamnă că ceea ce produce omul nu poartă pecetea... suflului său creator. Unelte create de el înseamnă în fond prelungirea și, în același timp, amplificarea puterii mîinii sale. Sistemele filosofice imaginare de el înseamnă folosirea intensivă a neuronilor din creier în scopul înțelegerii mai depline a lumii și a propriei sale ființe. Științele sintetizate de el reprezintă organizarea sistematică a cunoștințelor acumulate, cu scopul de a ordona și a putea folosi mai bine condițiile naturale în care trăiește. Nu există nici o dovadă că omul a fost creat într-o anumită zi, printr-o voință demiurgică. Există în schimb, pretutindeni în jurul nostru, dovezi de netăgăduit ale faptului că adevăratele capacități demiurgice aparțin omului. După o lungă și serioasă evoluție, el este azi în măsură să creeze după chipul și asemănarea sa (ceea ce înseamnă în fond transferarea asupra naturii înconjurătoare a propriilor sale însușiri naturale). Ce reprezintă altceva roboții, creierile artificiale, computerele, sistemele automate? Omul n-a realizat niciodată nimic care să fie sub propria sa măsură. Chiar unelte cele mai primitive au fost de la început mai puternice decît mina. Azi orice operație efectuată electronic e mai rapidă decît cea efectuată cu mînea... care a creat mașina electronică de calcul. Trăind în mijlocul rezultatelor muncii sale, omul este, cu siguranță, stăpînul acestor rezultate. Copilul nevoit să-și ducă existența între animale regresează în mod inevitabil către condiția acestora. Asumîndu-și libertatea de a gîndi și crea între semenii săi în conformitate cu adevărata sa natură, omul înaintează neîncetat pe drumul care-l duce spre progresul propriei sale ființe.

Radu Țiulescu

ÎNTRE 25 ȘI 31 OCTOMBRIE

«SĂPTĂMÎNA ECONOMIEI»

Calendarul lunii octombrie consenmează, între zilele de 25 și 31, o acțiune devenită tradițională — «Săptămîna economiei».

În această perioadă, în întreaga țară vor avea loc ample acțiuni și manifestări, menite să contribuie la cultivarea și dezvoltarea spiritului de economie în rîndul tuturor cetățenilor — mari și mici. Ziua de 26 octombrie este dedicată celor mai tineri prieteni ai chibzuinței și economiei — «Ziua elevului econom». Din 1978 pînă în martie 1980 au fost înființate 143 de case de economii școlare și au fost emise 25 552 librete de economii pentru elevi.

Casa de Economii și Consen-națiuni în colaborare cu Ministerul Educației și Învățămîntului, Consiliul Național al Organizației Pio-

nierilor și Uniunea Artiștilor Plastici vor organiza a treia ediție anuală a concursului de arte plastice pe tema economiei în rîndurile elevilor, concurs în cadrul căruia vor fi decernate premii.

Prin grija Direcției generale a poștelor și telecomunicațiilor, pe plicuri și cărți poștale va fi imprimată vigneta: «Săptămîna economiei, 25—31 octombrie 1980».

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
ION MIHĂESCU

Redacția: Piața Științei nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura
«Știința», TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTE: prin oficiile
și agențiile P.T.T.R. Cîșitorii
din străinătate se pot abona
adresîndu-se la ILEXIM — de-
partamentul export-import pre-
să P.O.B. 136 — 137, telex: 11226,
București.

Index 41033

12 PAGINI, 1 LEU

VITEJII PETRODAVEI

EPISODUL VI

Scenariu: Petru Demetru Popescu

Desene: Sorin Anghel

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
UNA DIN CONDIȚIILE PUSE DE DIONYSOS ERA CA PÎNĂ LA PLATA DATORIEI, AMISTENA SĂ FIE TRIMISĂ OSTA-
TICĂ LA TOMIS. PE DRUM AMISTENA E RĂPITĂ DE O BANDĂ DE NECUNOSCUȚI.

9

FRUMOASA BRATACHIA SE APROPIA-
SE DE LACUL CĂ DE
ARGINT. DEODATA
AUZI VOCI. SE PITULA
DUPĂ UN TUFIȘ. ZĂRI
DOI MESTERI GRECI
CARE VORBEAU.

?

— DACII AU FOST
INSELAȚI.

EI NU CUNOSC
PLANUL LUI DIONYSOS.
CIND A SĂPAT
SUBTERANA CETĂ-
ȚII, A DAT DE O CO-
MOARĂ URIAȘĂ!

— CO-
MOARĂ?!

SE POATE SĂ FI FOST A
REGLUI DE ODINIOARA
DROMICHETE, PENTRU A NU
FI GĂSITĂ, SE ZICE CĂ DRO-
MICHETE AR FI ÎMPĂRȚIT-O
ȘI AR FI ASCUNS-O ÎN CELE
PATRU PĂRȚI ALE REGATU-
LUI SAU!

LE-A CERUT PENTRU CON-
STRUCȚIE 100 000 DRAHME DE
AUR ȘTIIND CĂ NU LE POT
PLĂȚI!

— DAR DACĂ LE PLĂ-
TESC?

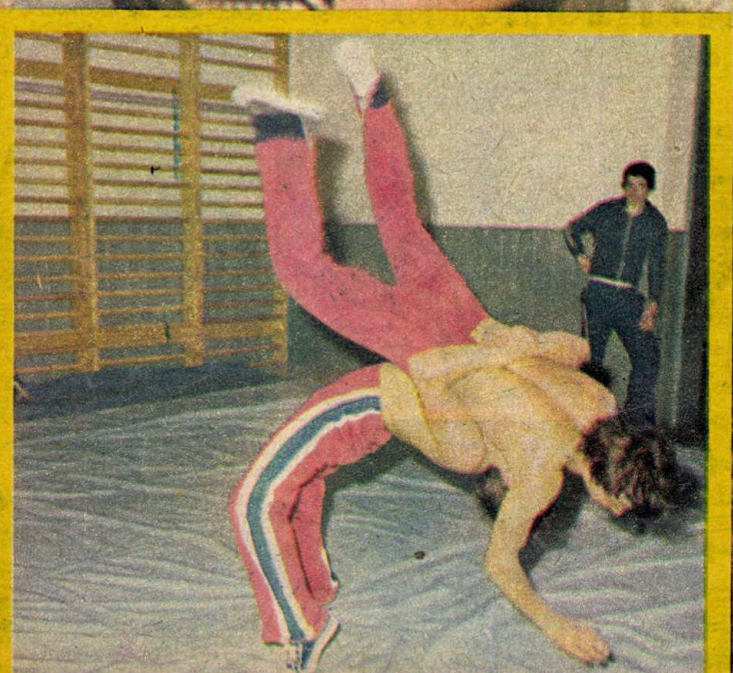
E ISTET DIONYSOS.
A CERUT-O ȘI PE SORA
CONDUCĂTORILOR. PE A-
MISTENA, CA OSTATICĂ.

TOT EL A PUS LA
CALE RĂPIREA AMIS-
TENEI. DIND VINA PE
BRAZDĂ CĂ N-A TRI-
MIS-O LA TOMIS—VA
NĂVALI ÎN CETATE.
VA OCUPA ȘI VA PU-
NE MINA ȘI PE CO-
MOARĂ!

44

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
JOI, 30 OCTOMBRIE 1980,
ANUL XIV (Nr. 683)

Cutezători

UNIC ÎN SPORTUL INTERNAȚIONAL:

Un campion mondial și olimpic se ocupă sistematic, din proprie inițiativă, de copii sportivi!

Acest fapt se petrece în orașul Rădăuți. Marele campion — prezentat pe copertă și în paginile 6—7 — este muncitorul Ștefan Rusu.

În zilele de 18 și 19 octombrie a.c., la invitația tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul TODOR JIVKOV, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Bulgaria, a efectuat o vizită de prietenie în țara noastră.

Desfășurate într-o atmosferă de cordialitate și înțelegere tovarășească, convorbirile dintre cei doi conducători de partid și de stat au relevat dorința comună de a extinde și întări continuu colaborarea dintre România și Bulgaria pe multiple planuri — politic, tehnico-științific, cultural și în alte domenii — construcții de mașini, chimie, metalurgie, electronică, energetică, agricultură, al cooperării în producție și al schimburilor comerciale. S-a convenit, de asemenea, să fie intensificată colaborarea româno-bulgară pe linia științei, învățământului, culturii, pregătirii cadrelor și în alte sfere de activitate, în interesul reciproc, al cauzei socialismului și păcii.

*

Între 22 și 24 octombrie a.c., tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, a efectuat o vizită oficială de prietenie în Iugoslavia, la invitația președintelui Prezidiului Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, tovarășul TVIETIN MIATOVICI, și a președintelui Prezidiului Comitetului Central al Uniunii Comunistilor din Iugoslavia, tovarășul LAZAR MOISOV.

În cadrul convorbirilor s-a apreciat cu satisfacție că, pe baza înțelegerilor stabilite la nivel înalt, s-au obținut succese importante în dezvoltarea colaborării dintre cele două țări și popoare pe plan politic, economic, tehnico-științific, cultural și în alte sfere de activitate, pe temeiul deplinei egalități, stimei, respectului reciproc și întrajutorării tovarășești. S-a evidențiat, de asemenea, că potențialul economic în creștere al celor două țări, precum și apropierea geografică creează largi posibilități pentru intensificarea și diversificarea colaborării și cooperării bilaterale. În acest sens s-a indicat ca organele de resort din cele două țări, precum și Comisia mixtă de colaborare economică să studieze căile și posibilitățile concrete pentru inițierea și dezvoltarea unor noi acțiuni de cooperare, de anvergură, care să contribuie la creșterea simțitoare a volumului relațiilor economice reciproce.

Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu în țara vecină și prietenă, convorbirile ce au avut loc cu acest prilej reprezintă un eveniment politic de cea mai mare însemnătate în bogata cronică a relațiilor tradiționale de prietenie româno-iugoslave și vor da un nou și puternic impuls raporturilor de colaborare dintre partidele, țările și popoarele noastre, în folosul ambelor state, al cauzei generale a socialismului, păcii și înțelegerii în lume.

Telex pionieresc

Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei!

Clădirea ce se înalță la Gătaia, județul Timiș, destinată celor mai tineri cetățeni, va da, în curând, comunei un plus de frumusețe. Și nu numai atât. În noul complex al grădiniței, copiii vor beneficia de cele mai bune condiții pentru creșterea și educarea lor. La lucrările de construcție dau o mână de ajutor și harnicii pionieri și școlari din localitate. Bilanțul faptelor pionierești de muncă patriotică, desfășurată pe șantierul acestei construcții, însumează 5 760 de ore.

Poate un elev să conducă tractorul? „Da!” spun Cutezătorii...

...cu condiția ca el să fie la fel de harnic, serios și bun tehnician ca elevii din Toager-Gierg, județul Timiș! Totul a început în ziua când i-au vizitat pe Viorel Galic, șeful secției de mecanizare, și pe alți mecanizatori. Atunci le-a venit ideea să învețe și ei conducerea tractorului. Așa a luat ființă, în urmă cu doi ani, cercul de învățare a conducerii tractorului de către pionieri și elevi. Însușindu-și cu temeinicie cunoștințele teoretice și practice ale mînuirii volanului, cîțiva dintre elevii mari, uteciști, pot fi întîlniți în aceste zile pe tractor participînd, alături de părinți, la arat și discuit.

Prietenii pionierilor

La faza județeană a celei de-a II-a ediții a Festivalului național «Cîntarea României», formația de teatru de păpuși a Casei pionierilor și șoimilor patriei din Hirliu a ocupat locul I. De curînd, tinerii artiști s-au întors dintr-un turneu. Repertoriul prezentat în unitățile de pionieri din Pîrcovaci, Ceplenița, Bădeni, Scobinți și Deleni s-a bucurat de succes și de un viu interes din partea copiilor spectatori.

Îndrăgind profesiunea de actor, micii păpușari au fost, la rîndul lor, și spectatori, la ei acasă. Prietenii lor, actorii de la Teatrul de copii și tineret din Iași, le-au oferit un frumos spectacol de teatru, continuat cu un interesant dialog despre arta și măiestria minuirii păpușilor.

•Telex pionieresc •Telex pionieresc•

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

DESENE: V. TÂNAȘ • TEXT: E. ROȘCA

INTR-O ZI, PIONIERELE LILIANA HORD SI DANIELA IUGA DE LA ȘCOALA GENERALĂ 'NR 2 DIN SFINTU GHEORGHE SE ÎNTORCEAU VESELE DE LA CURSURI. TOCMAI SE APROPIAU DE CASA, CÎND, ÎN FAȚA LOR SE ÎVI UN BĂIEȚEL PLÎNGÎND.

DE CE PLÎNGI, PUULE? CUM TE CHEAMĂ?

VAICA!

VASILICA ZICI? SI UNDE STAI?

LÎNGĂ GARĂ.

E CIAR CĂ S-A PIERDUT. ÎL LUĂM ACASĂ. TREBUIE SĂ-I GĂSIM PĂRINȚII.

DUPĂ CE MÂNINCI TOT, NE JUCĂM.

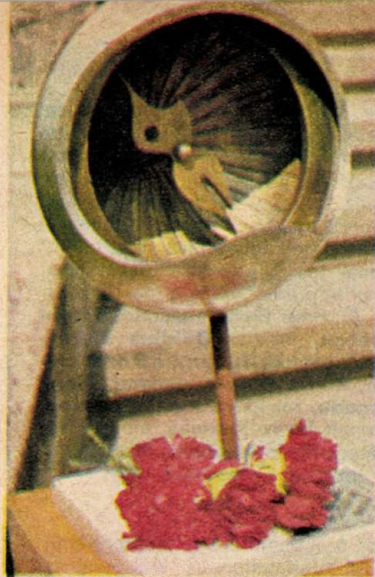
COPILUL SPUNE CĂ ȘTIA ÎN ZONA GĂRII. NU-I ȘTIAM ADREȘA ȘI NUMELE PĂRINȚILOR. VĂ RUGĂM SĂ NE AJUTAȚI TOVARĂȘI MILITAN. SÎM SIGURĂ CĂ ȘI PĂRINȚII ÎL CAUTĂ...

VĂ MULTUMESC, DRAGELE MELE. ÎMI AM CAUTAT MULT. AM FOST FOARTE ÎNGRIJORATĂ.

ÎN CURÎND FRUMOSA FAPTĂ A CELOR DOUĂ PIONIERE A DEVENIT CUNOSCUTĂ ATÎT LA ȘCOALA CÎT ȘI ÎN ÎNTREGUL ORAȘ.

În primul rînd a contat pregătirea lor în vederea expediției pe care și-au propus s-o desfășoare. O pregătire temeinică și multilaterală, începută cu mai bine de trei luni înainte de start, care a constat atît în documentare asupra zonei alese pentru cercetare (au fost parcurse în acest scop sute de pagini din lucrări de istorie, de geografie, de speologie, de etnografie și folclor), cît și în antrenamente specifice (dru-mețiile cu rucsacurile pline, prin împrejurimi, pregătirea mîncării și dormitul în corturi fiind doar cîteva dintre exercițiile pe care și le-au impus). Apoi...

Odată porniți la drum, fiecare în parte și toți laolaltă dovedesc calități deosebite — rezistență fizică, răbdare, tenacitate, curaj, dar mai ales o vie dorință de-a cerceta, de-a iscodi

**CUM AU
CÎȘTIGAT
PIONIERII
DIN
BORCA-NEAMȚ
„BUSOLA DE
AUR“**

și de-a afla lucruri noi, precum și o continuă bună dispoziție —, calități care le permit să-și atingă nu numai scopul principal propus — studierea obiectivelor istorice din Munții Orăștiei și a fenomenelor carstice din platoul Lunca —, ci și alte cîteva în plus. Vremea urîtă nu-i sperie și nu dau buzna în prima cabană sau în primul refugiu, ci își continuă liniștiți expediția; reușesc să observe pe un traseu obișnuit, aspecte inedite, pe lîngă care mulți trec fără să le vadă: o plantă mai deosebită sau chiar rară, un ciob pe care-l cercetează pentru a descoperi că-i ceramică dacică, un obicei popular despre care pușini au auzit. (Într-una din zile observă, la marginea unei păduri, un brad mare, împodobit cu panglici multicolore. Nu

C. Diaconu

(Continuare în pag. 4)

Secvențe din filmul celei de a XI-a ediții — 1980 — a Expedițiilor «Cutezătorii»

LA PODUL ÎNALT

Lîngă Vaslui, nu departe de valea Racovei, pe locul denumit Podul Înalt, unde odinioară Domnul Moldovei, Ștefan cel Mare, a repurtat o glorioasă victorie asupra oștilor lui Mahomed al II-lea, pe dealul care străjuie întreaga vale, se înalță unul dintre cele mai frumoase monumente dedicate marelui domnitor. Pe un soclu înalt spre care duc largi și măiestruose trepte, statuia ecvestră a lui Ștefan cel Mare profilată pe orizontul nesfîrșit al cerului are o măreție unică. Concepînd această lucrare, sculptorul Mircea Ștefănescu a înțeles că imaginea asupra unui domnitor despre care cronicarii spun că a fost «bărbat glorios și victorios... socotit printre eroii secolului», trebuie să fie copleșitoare pentru contemporani, ca să păstreze mereu vie recunoștința pentru marii înalțași, pentru cei ce au dat strălucire istoriei noastre, luptînd pentru libertate și pentru apărarea demnității poporului.

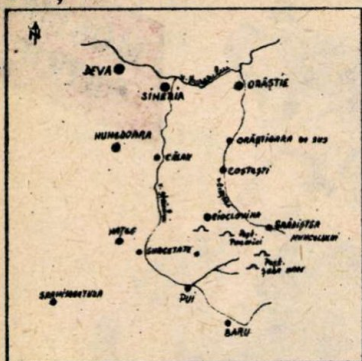
Aici, lîngă monumentul lui Ștefan cel Mare, într-un cadru solemn au loc adeseori adunări de primire în Organizația Pionierilor. Aici rostirea Angajamentului, primirea cravatei roșii cu tricolor constituie pentru copiii noștri momente de înaltă trăire patriotică.

«ÎN LIVADĂ», desen de KOLCSÁR GYÖNGYVÉR. Tîrgu Mureș, Șc. generală nr. 18.

EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII» • EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII»

Schița itinerariului

**CUM AU CÎȘTIGAT
PIONIERII DIN
BORCA-NEAMȚ
„BUSOLA DE AUR“**

interesant studiu despre un obicei local mai puțin cunoscut).

Mergînd din loc în loc, adună plante și roci, insecte și mici obiecte de tot felul, dar mai ales o multime de impresii, de noutăți, fac fotografii, fac... schițe tehnice și... desene artistice și le adună pe toate în cele peste 300 de pagini ale jurnalului lor de bord, scris la fața locului (nu după expediție, cum mai procedează unii), un jurnal care e, în același timp, și un palpitant roman de aventuri, dar și un substanțial tratat de istorie, de etnografie și folclor, de geografie și botanică, ba chiar și de sociologie, pe care cititorul îl parcurge cu plăcere și cu interes, avînd de aflat și de învățat din el multe lucruri utile. Cu plăcere și cu interes l-au parcurs și membrii juriului republican, au studiat apoi și celelalte materiale prezentate și au declarat expediția lor ca fiind cea mai complexă și mai reușită dintre cele peste 3.000 de expediții ale celei de a X-a ediții, acordîndu-le în unanimitate marea trofee «Busola de aur». Cine sînt autorii acestei performanțe deo-

torii). Și cu toate că am mai publicat o dată numele lor în revista noastră (în vară, cînd au fost date rezultatele celei de-a X-a ediții a Expedițiilor «Cutezători»), vi-i reamintim din nou, deoarece merită cu prisosință această onoare. Iată-i în ordinea fotografiilor de mai jos pe acești cutezători aflați printre noi: **Cristina Marin**, căpită; **Dorina Boca**, secund; **Florin Florescu**, istoric; **Ovidius Marcuțianu**, speolog; **Gheorghe Borta**, cronicar; **Maria Chiper**, geograf; **Elena Ruscanu**, folclorist; **Ionel Ruscanu**, etnograf; **Sorin Fedeles**, biolog; **Dorel Negură**, fotoreporter; **Maria Lungu**, profesor-comandant.

Joi, 9 octombrie a.c., membrii echipajului «Indagatores», împreună cu toți colegii lor, cu profesorii și cu părinții, au trăit o mare bucurie: «Busola de aur» a sosit în școala lor, fiindu-le înminată acestor expediționari — cei mai buni dintre cei buni din cadrul celei de-a X-a ediții a marelui nostru concurs de turism și cercetare știin-

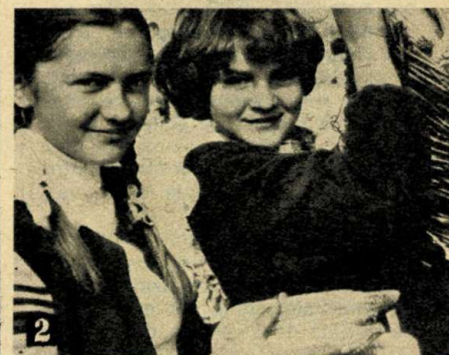
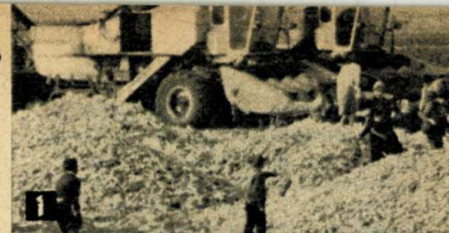
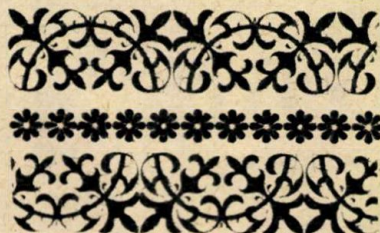
BORCA JUDEȚUL NEAMȚ
ECHIPAJUL INDAGATORES

(Urmare din pag. 3)

trec mai departe, ci coboară în satul din apropiere și se interesează ce-i cu bradul. În felul acesta, jurnalul lor de bord se îmbogățește cu un mic, dar

sebite, de nivel republican? Patru fete și șase băieți, plus o profesoară, membri ai echipajului «Indagatores» (cuvînt latinesc ce poate fi tradus, aproximativ, prin «cercetătorii» sau «iscodi-

țifică, — în cadrul unei emoționante festivități. Timp de un an de zile, marea trofee va lumina cu raza lui, din vitrina de onoare a școlii, drumul inimoșilor și harnicilor pionieri din această parte a Moldovei, spre noi realizări, spre noi succese.

ANCHETĂ PIONIERPRES OMENIA DE FIECARE ZI

Mai rar se folosește cuvîntul «altruism» și mai des cuvîntul «egoism» (!!) — opusul său. De ce oare? Simplu: gesturile reprobabile sar mai repede în ochi decît atitudinile frumoase! Ar fi bine să fim mai atenți la ce se petrece în jurul nostru, cu copiii noștri, pentru a înțelege că în faptele mărunte, de fiecare zi, se află o mare și exemplară omenie.

Dar în funcție de ce anume măsurăm frumusețea unei fapte?

La prima vedere întrebarea nu pune cine știe ce probleme pentru că experiența ne spune că dacă împrumutați cuiva un creion sau... un casetofon, bucuria nu e aceeași. Și totuși, cum măsurăm frumusețea unei fapte, valoarea ei morală?

FOTOREPORTAJ SPECIAL PIONIERPRES

NOI ȘI BOGĂȚIILE TOAMNEI!

Foto: pionierii Tatiana Diaconescu, Doina Șerban și Richard Țușcă

Cu puțin timp înainte de închiderea acestei ediții, pe adresa rubricii «Pionierpres '80» ne-a sosit o voluminoasă corespondență din partea pionierilor-reporteri de la Școala generală nr. 1 din Costești, județul Argeș. «**M-am bucurat mult** — ne scrie unul dintre câștigătorii concursului de fotoreportaje, **Richard Țușcă**, — la aflarea veștii că rubrica

«Pionierpres» se extinde și consider această inițiativă binevenită. Vom avea prilejul să aflăm din cuprinsul ei multe, multe noutăți, transmise chiar de către pionieri.

De această dată, noi, pionierii-fotoreporteri din Costești ne-am propus să realizăm un fotoreportaj pe care l-am intitulat «**Noi și bogă-**

țiile toamnei. Personaje: colegii noștri!»

Astfel, foto 1: Împreună cu părinții noștri, ridicăm munți de aur pe cîmpie. Poate că sună cam... retoric, dar noi asta facem!

Foto 2: Gabriela Cotman și Doina Șerban, două fete harnice pozînd ca la... fotograf. Dar au și cu ce!

Foto 3 și 4: Tatiana Diaconescu ne asigură că scoaterea la lumină a acestor sfeclă durdulii și-apoi încărcarea lor în camioane e o muncă dulce ca... zahărul!

Foto 5: «Zinele cîmpiei», în pauza de prînz, prezintă «arta modei» în coafura de toamnă. Material: flori de cîmp...

Foto 6: Băieții însă, în aceeași pauză, provoacă fetele la un joc mai voinicesc: trasul frîngiei. După cum vedeți, șansele sînt egale!

Foto 7: Noua noastră colegă dintr-a V-a B e foarte timidă. Zîmbetul ei însă ne spune că încet-încet «se integrează» și, în curînd, va avea mulți prieteni.

Foto 8: După muncă, în clasă: — Ce părere ai, concurăm și noi la noua acțiune lansată de revistele «Cutezători» — Start spre viitor? — Ce acțiune? — Nu știi?! «Banca de onoare»!

Foto 9: «Călușarii» din Costești încheie în ritm de vîioșie zilele lor de hărnicie.

P.S.

Bilanțul nostru după cîteva zile de muncă:

— 145 tone porumb depănușat și încărcat în camioane;

— 189 tone de sfeclă furajeră recoltată și încărcată în camioane.

Activitatea noastră continuă!

Nota redacției. Pentru promptitudinea cu care au trimis rubricii «Pionierpres» fotoreportajul de față, redacția le mulțumește pionierilor fotoreporteri din Costești și îi felicită călduros, trimițîndu-le frumoase cadouri din partea revistei...

...așa cum vom proceda și în cazul altor pionieri corespondenți și fotoreporteri, care ne vor trimite pentru rubrica «Pionierpres» întîmplări și fapte deosebite de învățătură, comportare, muncă, sport, activități culturale-artistice etc!

Ilie Traian

● Într-o drumetie, undeva pe lângă Plaiul Foi, unul dintre copii, Florin Pistolea pe numele său, alunecă și cade într-o adîncitură pîvîrînită. Un băiat mai mare îl scoate cu greu de acolo, cu ajutorul unei frîngii, îl încurajează, ghinionistul (sau neatențul) trăsese o spaimă bună — și-l duce la cabană. E acesta un exemplu de altruism? Sigur că este!

● Valentin Crăciun venea de la gară cu tramvaiul. Își găsise un loc și stătea liniștit. La un moment dat a văzut lîngă el — nu, nu un bătrîn căruia, e limpede, în orice condiții trebuie să-i cedezi locul, ci un tînar, dar «bosos și plin de bagaje». I-a cedat locul și omul i-a mulțumit.

Și acesta, nu-i așa, e un exemplu de altruism.

Și cazuri de genul acesta v-ar mai putea povesti multe, oricare dintre pionierii și școlarii detașamentului clasei a VI-a C a Școlii generale nr. 166 din Capitală: Luana Nicolae, Paul Ioanicescu, Diana Fluture, Marian Pașa etc. Ați putea astfel auzi despre diferite cazuri de întruajutorare, la învățătură sau în alte situații: în recreații, în excursii etc. Toate aceste întîmplări, ca și cele relatate mai sus, au o foarte

accentuată trăsătură comună: indică cu limpezime atît pe binefăcător cît și pe-beneficiar. Altfel spus, calitatea lor de «gesturi frumoase» se vede de la distanță. De asemenea, majoritatea dintre ele, se poate observa, relatează despre intervenția cuiva în sprijinul ameliorării unor suferințe fizice. Cum mai observase cineva, în timpul discuției noastre, aceste întîmplări mai prezintă o caracteristică: binefăcătorul avea toate condițiile ca să intervină. Altfel spus, oferînd un ajutor celui alt, el nu s-a lipsit pe sine de nimic.

Și totuși, cînd tocmai credeam că discuția noastră are tot ce-i trebuie pentru a furniza răspunsul complet la întrebarea: «Ce este altruismul?» — o inocentă poveste despre un «v-ați ascunselea» ne-a obligat să... refacem calculele.

● Erau vreo șase copii. Cum prea bine știți, la jocul acesta toată lumea încearcă să scape de rolul de «paznic». Pentru asta îi trebuie, în primul rînd, picioare bune, ca și bune deprinderi de orientare. Cel mai mic dintre concurenți n-avea însă de nici unele, astfel încît jocul se transformase de la o vreme într-o nespornică încercare a

celui mic de-a prinde un jucător care să-i ia locul.

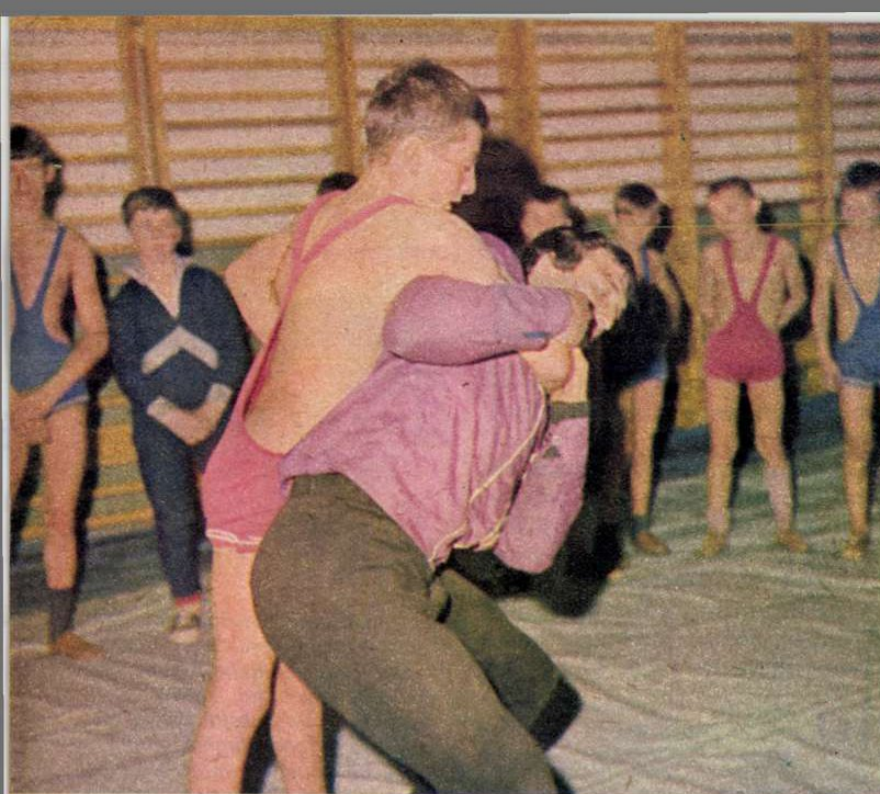
La un moment dat — ce noroc! — unul dintre jucători, Vlăduț, cunoscut și el ca mai puțin descurcîreț în postura de «paznic», este prins. Și jocul continuă. Nimic neobișnuit, nimic de observat, deci.

Și totuși...

«Mi-am dat seama că băiatul suferă. Jocul se transformase pentru el într-o pedeapsă. Știam că o să-mi fie foarte greu să prind la rîndul meu pe careva — fiindcă pe cel mic nu voiam, desigur, să-l prind, dar nu puteam să mai aștept. Atunci, m-am lăsat prins.»

Nu toată lumea folosește cuvîntul «altruism», dar iată că mulți acționează în acest sens! O faptă frumoasă nu se măsoară neapărat după aspectele ei exterioare, ci după adîncimea sentimentului de grijă, de dragoste față de celălalt pe care ea îl presupune.

Înainte de a deveni salvări spectaculoase, faptele de altruism cresc mai întîi din gesturile mărunte, de zi cu zi. Cresc dacă știm să le creștem!

Un gând frumos, nerăbdător și emoționat ne-a îndreptat pașii spre melea-guri sucevene. Gîndul nostru era îndreptat spre bravii luptători de la Rădăuți. Aici, în ultimul deceniu a înflorit o mișcare sportivă de anvergură, care, prin rezultatele obținute, trezește admirația tuturor. Revista noastră a înregistrat, în urmă cu patru ani, un semnal al acestei mișcări sportive, prezentînd pionieri, campioni la lupte greco-romane, din localitatea Măne-uți. Centrul principal al acestei mișcări sportive înfloritoare se află la Clubul sportiv școlar «Bucovina-Rădăuți». În jurul lui gravitează în prezent șase centre sportive, aflate pe aria a trei-sprezece sate și îmbrățișînd pe lîngă sportul preferat, luptele greco-romane, și alte ramuri sportive cum sînt atletismul, tenisul de masă, tirul cu pușca, tirul cu pistolul, hocheiul pe gheață.

...Sîntem la Rădăuți, la sala de lupte. Ne-au întîmpinat directorul clubului, tovarășul Petru Storoj, primitor, preocupat, energic, și antrenorul Virgil Gherasim, cu un zîmbet calm, interiorizat. În sală, un grup de băieți se află în plin antrenament. Aflăm că maestrul Ștefan Rusu, campionul mondial și olimpic la lupte greco-romane este pe teren la un joc complementar. Ne facem griji. Nu e ușor să-i cerem un răgaz celui care, așa cum au constatat toți observatorii, nu-și permite, în sport, răgazul. Totuși, fiind anunțat, vine la sală, căci, ne dăm seama, un mesaj din partea «Cutezătorilor» îl sensibilizează. Acest tînar extrem de muncitor, de serios, are sufletul deschis și sincer, de o luminoasă puritate. Despre copii ne vorbește cu o afecțiune gingașă: «Aș vrea ca acești cutezători să ajungă la performanțe mondiale și olimpice. Sînt înzestrați, ambițioși, mulți dintre ei au bogate elemente tehnice și aș dori să se bucure de toate condițiile; să se ridice din rîndurile lor un nou Ștefan Rusu.»

«Ați văzut lupte?...» Întrebă, deodată, Ștefan Rusu și are un surîs condescendent. «Așa, de aproape, la antrenamente, nu...». «Sînt grele...» rostește campionul, cu chipul liniștit, asemenea omului care și-a impus din anii cei mai tineri să înălteze pe drumul suprem al demnității sportive, să obțină satisfacții, izbînză numai cu prețul unui efort neprecupețit și al moralității exemplare.

«Am început luptele la vîrsta de zece ani, ne spune Ștefan Rusu. Aveam atunci... 30 kg! (n.r. Ne amintim că Ștefan Rusu este luptător — categoria 68 kg —, și s-a născut la 2 februarie 1956, la Rădăuți). Am copilărit în acest cartier, unde se află și sediul clubului. Veneam zi de zi la antrenament. În familia mea (sîntem cinci frați), părinții ne-au crescut sănătos, potrivit unor reguli ale bunului simț, printre altele, nu ne corcoleau deloc (cum se mai întîmplă din păcate astăzi cu unii copii). Priviți în sală, sînt copii foarte talentați. Dacă nu ar veni la antrenament cu regularitate, nu ar avea cum să progreseze. Tot așa, ca la școală, la învățătură. Nu există nici un domeniu de activitate în care să poți reuși fără muncă. Acești copii, din cartierul nostru, cum s-ar spune, sînt extraordinari. Ei nu sînt copii răsfățați și nu se răsfăță. Iubesc munca.»

Ștefan Rusu își cere scuze pentru a răspunde unei chemări din sală, iar

Campionul de azi-
printre campionii de mîine!

Muncește, luptă și vei învinge!

fotoreporterul nostru se grăbește cu bucuria operativității jurnalistice să surprindă pe peliculă cele cîteva exerciții amicale (tur de braț, intrare la centură, tur de șold ș.a.) prin care campionul mondial și olimpic îi ajută să se pregătească pe colegii săi, pionierii.

«...Sînt ei înșiși campioni republicani, foarte talentați, speranțele noastre, ne lămurește maestrul Ștefan Rusu, revenind lîngă noi. Se numesc Robert Brașoveanu, Dănuț Sinculeț, Gheorghe Lavric, Constantin Boleacu, Mircea Huțuleac, Vasile Pruteanu, Franiuc Dorel, Radu Cenușă, Constantin Ozarchie-vici.»

Îi întrebăm pe prietenii noștri despre școală, învățătură. Ei zîmbesc cor-

centrați. Mărturisirea este exigentă. Își propun eforturi și mai mari. Intervine antrenorul: «Am cunoscut și copii care se risipesc, își pierd anii lor cei mai generoși. Nu dau atenție nici învățăturii, nici sportului și nu e bine. În privința acestui sport, te ajută să te realizezi numai prin muncă. Dintre copiii noștri sportivi, mulți au ajuns, dacă nu campioni, oameni bine căliți fizicește și oameni cu un rost în viață, muncitori foarte buni (n.r.: campionul «de aur» Ștefan Rusu este muncitor la o întreprindere industrială din Rădăuți) sau au ajuns ingineri, juriști, profesori, ofițeri...»

Îl rugăm pe maestrul Ștefan Rusu să transmită un mesaj Cutezătorilor: «Le doresc tuturor pionierilor cu-

tezători succese la învățătură, în sport și în viață!» Ne strînge mîna prietenește și, astfel, ne luăm rămas bun de la sportivul care, și în această clipă memorăm cu plăcere, a cîștigat prima medalie de aur a sportivilor români la a XXII-a ediție a Jocurilor Olimpice de vară, reușind totodată să termine neînvins întregul turneu olimpic.

Drumul parcurs mai departe, din Rădăuți, în cîteva din localitățile centrelor sportive amintite a fost revelator. La Școala generală nr. 1, Horodnic de Sus, facem cunoștință cu Aurica Cojocaru, cea mai bună tenismenă din județ. (Un dialog fulger: «De ce te-a atras tenisul de masă?» Este greu să explic în cuvinte...». «Dar știi

să explici foarte bine... jucînd.» Aurica ride, cu chipul ei simpatic, luminos. «Cum înveți?» «Am terminat anul trecut cu media 8,56, îmi plac matematica, româna, fizica.» La grupa de luptă facem cunoștință cu pionierii campioni Marcel Sbera, Gheorghe Lungoci, Trandafir Geană; antrenori la cele două grupe: Vasile Maței și Gheorghe Onica. Notăm cu toată satisfacția, în carnetul de reporter, că la această școală pionierii învață și muncesc excelent (procentul de promovabilitate este de sută la sută, iar la angajamentul de muncă patriotică, de asemenea, sînt frunzași). O impresie, de fapt, împlinită pe tot traseul nostru documentar, înțelegînd perfect că a cești copii au reușit și reușesc să fie deosebiți, întrucît le place să mun-

cească, au vocația muncii. Copiii din Măneuți (cunoștințele noastre mai vechi), deținători de optsprezece medalii, ne prezintă împreună cu antrenorul lor pasionat, Ilie Munteanu, impozanta sală de lupte (construită prin eforturi proprii) și pe campioni din acest an, Ioan Iurescu și Liviu Covalăș, după cum și pe noul stimul și inteligentul Vasile Glodnițchi, din clasa a III-a, despre care aflăm că are în catalog numai note de nouă și zece. În continuare, poposul pe care l-am făcut la Școala generală din Frătăuții Vechi și la Gălanești ne-a confirmat ideea rostită de însoțitorii noștri că «satul este un permanent izvor de elemente talentate pentru club». Așa după cum Clubul școlar din Rădăuți, la rîndul său, este un izvor de talente pentru cluburile mari din țară.

Ne-am luat rămas bun de la luptătorii din Rădăuți, purtînd în inimă o convingere de aur: «Muncește, luptă și vei învinge! Nimic nu se obține fără muncă!»

PIONIERI ÎN ÎNTECERILE DACIADEI

Toamna blîndă din acest an a permis pionierilor și școlarilor de pe întreg cuprinsul țării să participe în număr mare la acțiunile sportiv-turistice și de apărare a patriei, programate în cadrul ampler manifestări din actuala ediție a «Dacia-dei». În unele cazuri, așa cum vom vedea din știrile primite de cîrînd la redacție, acestea au coincis fie cu deschiderea festivă a anului sportiv școlar, fie cu tradiționale manifestări cultural-sportive dotate cu premii și trofee.

● «Plăieșii lui Ștefan» — așa și-au intitulat membrii echipajelor din cele cinci case ale pionierilor și șoimilor patriei din județul Neamț pasionantele întreceri din cadrul acțiunii sportiv-turistice și de pregătire pentru apărarea patriei ce s-au desfășurat recent pe stadionul din Tîrgu Neamț.

● Pentru pionierii județului Constanța, deschiderea noului an sportiv școlar a constituit un bun prilej de reîn-tîlnire cu terenurile și săliile de sport, cu pistele aplicative, precum și cu pitoreștiile drumetii. Un exemplu, dintre multe altele ni-l oferă pionierii de la Liceul industrial și cel de la Școala generală nr. 1 — Hirșova. Debutul noii ediții a campionatului școlar la nivel de detașamente a avut loc în aceste unități (cu concursul statornicilor iubitori ai jocurilor sportive și culturii fizice) la numeroase și atractive întreceri: atletism, handbal, fotbal, volei, baschet și oină.

● Duminică, 12 octombrie, atît Stadionul «Tineretului» cît și baza sportivă «Cireșarii» din Capitală au găzduit numeroase și pasionante întreceri sportive pionieresti programate în calendarul «Dacia-dei». Cei peste 2000 de participanți au executat, cu virtuozitate și talent, exerciții de gimnastică sportivă și ritmică, au participat la proba de atletism, precum și la tradiționalul «cros al toamnei». Cei mai rezistenți și mai... iuți de picior dintre alergătorii la categoria 10—14 ani au fost Violeta Stoicescu (Șc. gen. nr. 94), Monica Dan (Șc. gen. nr. 7), Dumitru Popescu (Șc. gen. nr. 7) și Marin Goleanu (Șc. gen. nr. 1).

● La cea de-a 5-a sa ediție, tradiționala manifestare sportivă vîlceană «Strugurelul de toamnă» a reunit și în acest an pionierii din comunele învecinate localității Crețeni, gazda competiției, respectiv din Gușoeni, Ștefănești, Amărești, Pesceana, Glăvile și Sutești. Bucurîndu-se și de această dată de o participare numeroasă din partea pionierilor, întrecerile s-au desfășurat timp de două zile la următoarele discipline: fotbal, handbal (băieți și fete), atletism (săritură în lungime, aruncarea mingii de oină și rezistență — 1 000 m băieți, 800 m fete), precum și ciclizm — o viu disputată probă de distanță de 1,5 km. Cîștigătorilor li s-a oferit tradiționalul trofeu... netransmisibil, precum și un mare număr de premii.

Marga Micu

● CARUSEL CUTEZĂTORII ●

AUTOTEST DE VEDERE GEOMETRICĂ

Împărțiți poligonul din figura de mai sus în patru patrulatere egale care prin suprapunere să coincidă exact unele cu altele. În acest scop puteți reproduce desenul pe o bucată de carton.

Soluția — în numărul viitor.

Claudiu Vodă

Pictorul ultramodernist: Prietenul
care mi-a pozat pentru acest portret
a venit și mi-a spus să-i modific puțin
nasul.

**Criticul de artă: Și aceasta te indis-
pune?**

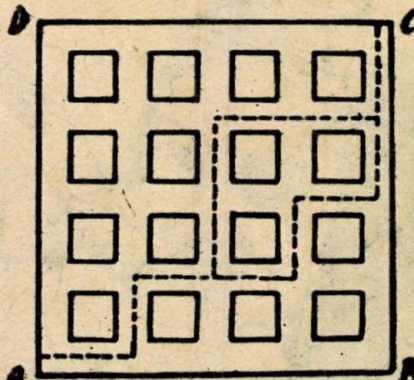
Pictorul: Nu, dar nu pot să-mi amintesc unde am pictat nasul.

Profesorul: Poți să-mi spui ceva despre marii chimiști ai secolului al 17-lea?

Elevul: Au murit cu toții, tovarășe profesor.

H. Lerea

DRUMURI DIFERITE

Cite trasee diferite puteți marca din punctul A până la punctul C ale desenului dacă mergeți numai înainte și la dreapta? Unele rute se pot suprapune în parte, ca în figură.

CATRENE PENTRU NOTELE SCOLARULUI

Nota 1 *Nota unu e un băl
Care stă cu nasu-n jos
Rușinos,
Ori de câte ori nu-nvăt!*

Nota 2 Șarpe e cu limba scoasă
Ridical de la pământ...
(Cînd ești ascultat în clasă
Și nu suflă un cuvînt!).

Nota 3 Când tragi chiulul de la școala
Sau la curs te faci «că plouă»,
lei pe 8... tăiat în două
(Și exact pe verticală!)

D.C. Mazilu

ENIGMELE LUI DOREL

SÎMBĂȚĂ DIMINEATA...

SEMAFOR

RĂSPUNS:

FIREȘTE! AI OBLIGAT CA PRETEXTUL ÎMI VINTELICA E FOARTE STRĂVEZIU. O BICICLETA NU SE REPARĂ CU SCULE DE... TIMPLARE!

EU MI-AM PETRECUT TOT TIMPUL CU CARTEA ASTA, E FOARTE INTERESANTA, NU M-AM DUS NICĂIERI

NU M-AM MISCAT DE ACASA TOATA DUMINICA, MI-AM REPARAT BICICLETA SI UITE, LUCREZ SI ACUM, N-AM TERMINAT

RĂSPUNS:

Fiecare oraș este indicat pe hartă printr-un mic simbol, un desen care înfățișează zidurile și turnurile cetății respective. Două dintre aceste desene nu au numele orașului înscris alături, totuși pot fi identificate ușor. Unul este orașul Timișoara, iar celălalt Focșani.

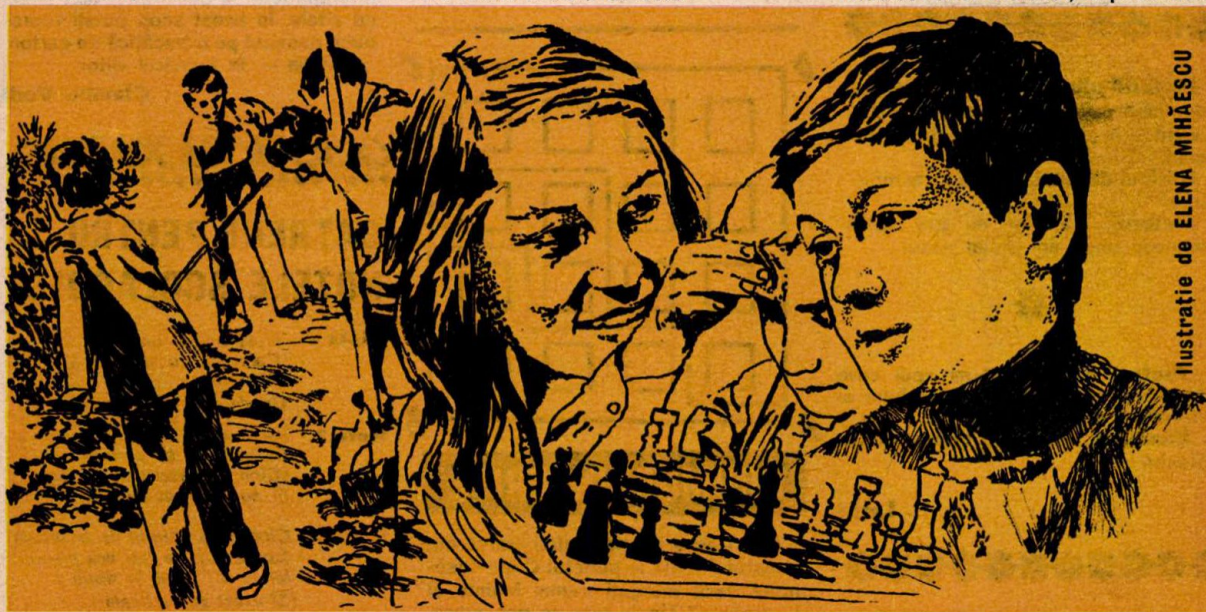
Întocmită științific, lucrată în xilografie, pe două plăci tipărite pe cîte o pagină, harta este frumos decorată cu mici vignete, ceea ce pentru posibilitățile tipografice din vremea lui Honterus este un lucru deosebit. Honterus înființează tipografia de la Brașov încă în 1535.

O rază de soare

Schiță de VASILE MĂNUCEANU

Stoica Liviu s-a operat de amigdale. Băieții și fetele se grămădesc în jurul lui ca furnicile pe o bucată de zahăr candel, hărțuindu-l cu întrebările:

ori voiau să-l roage pe Liviu câte ceva, apelau la el: «Spune-i tu, convinge-l tu, că doar sînteți prieteni!» La început era foarte mîndru de asta.

Ilustrație de ELENA MIHĂESCU

«Cum a fost, Liviu, te-a durut rău?» «Aș, n-am simțit nimic.» «Și a durat mult operația?» «Da de unde, hîrșt, și gata!»

Singur în bancă, prefăcîndu-se absorbit de niște ecuații. Aurică roade gînditor capătul pixului, care are gust de macaroane nefierte. «Cum face asta? se întreabă mirat. Cum face asta de e mereu în centrul atenției? Poftim, acum și-a operat amigdalele. A, nu că ar fi făcut-o dinadins, ca să se grozăvească, asta nu, dar nu știu cum se întîmplă că, una-două, ajunge eroul zilei și toți se holbează la el plini de admirație...» Nu, Aurică nu e invidios. Și de fapt judecă foarte obiectiv. Știe că meritele lui Liviu sînt mai presus de orice discuție. Nu e el cel mai bun voleibalist al școlii? Este. Nu e el campion de înot? Este.

Și dacă Dobrescu Anca nu s-ar arăta atît de interesată de amigdalele lui Liviu, lui nici nu i-ar trece prin cap asemenea gînduri ciudate și sîcîtoare...

Mai ales că el e prieten cu Liviu. Prieten bun. Ciudat. Cum l-o fi ales Liviu tocmai pe el, pe Aurică, să-i fie prietenul numărul unu? Fiindcă Aurică n-are nimic ieșit din comun. Face și el un pic de sport, ca toată lumea, dar nici vorbă să iasă campion, e slăbuț și cam scund, dacă s-ar măsura cu Dobrescu Anca ar fi cam de aceeași înălțime, pe cînd lui Liviu, Anca nu-i ajunge nici la umăr. Dar uite-așa, s-au împrietenit și gata. La început, lucrul acesta îl umplea de mîndrie pe Aurică, fiindcă o rază din gloria lui Liviu se revărsa și asupra lui, iar colegii, de cîte

«La început? Cum adică? Înseamnă că acum... că nu mai... Nu! E absurd. În definitiv ce vină are Liviu, ce-a făcut el, ca să...»

Cuprins de remușcări, iese hotărît din bancă și își face loc printre cei care se îngrămădesc în jurul proaspătului operat de amigdale:

— la spune, Liviu, cum a fost?

Burnîtează. Mărunt ca un abur. În grădina de pe latura dreaptă a școlii, Liviu și Aurică scurmă cu săpăligile pămîntul clisos.

— Încet, Liviu, să nu tai rădăcinile.

S-au împărțit pe echipe pentru a pune la punct micile treburi gospodărești ale școlii. Dinu și Mihnea vopsesc plini de importanță un crîmpei de gard scorjit. Cîteva fete curăță alea mare. Alții cară niște ghiavece înăuntru, la adăpost. Ei doi, Liviu și Aurică, au luat în primire bucata asta de grădină, mușuroiesc tufele de trandafiri. Burnîta le-a umezit puțin treningurile, dar e plăcut să lucrezi pe răcoare, în aerul proaspăt, de toamnă. Deodată, pe poarta năvălește o ceată gălăgioasă. Fane Boboc, cu mingea la subsuoră, strigă și gesticulează mai tare decît totii:

— Hai, mă, Liviu, ce naiba, ne lași așa, în aer?! Tu nu-ți dai seama? E catastrofă!

— Peste trei zile e meciul și noi nici nu ne-am rotat ca lumea, intervine Aldea.

— Fără tine nu facem antrenament. Scurt!

— Hai, mă, Liviu, las-o încolo!

Liviu se reazimă în coada săpăligii. Zîmbește depărtat:

— Nu se poate, fraților. Vedeți bine că nu se poate.

— Tu de ce taci, mă, Aurică? explodează Fane Boboc, ca un cartuş de dinamită. Tu nu ții la onoarea echipei? Și mai zici că ești prieten cu Liviu! Halal!

— Hai, mă, Aurică, zi și tu ceva, nu mai sta așa, proțap!

— Du-te, Liviu. E important să te duci. Lasă că termin eu aici, nu-i mare lucru. Liviu dispăre în mijlocul cetei gălăgioase.

Aurică lovește îndrîjit cu săpăliga, o feliu de noroi îl izbește în obraz, încearcă să se șteargă, se murdărește și mai rău. Își caută batista. Își scoate basca umezită de burniță. Așa. Calm, Aurică. Sistematic. În fond, ce vină au bieții trandafiri? Mușuroaiele se rînduiesc unul cîte unul, ca piramidele

vechilor incași. Greu trebuie să fi muncit ăia, pe vremuri...

— Dă-i zor, dă-i zor, codașule! strigă coțofana de Ghibu.

Auzi, obraznică! Unde s-o fi grăbind așa? Unde s-or fi grăbind ele? Pesemne că se duc la sală, să asiste la antrenament. Aurică netezește frumos movițele de pămînt. Să se ducă. E normal să se ducă. Echipa școlii... Și pe urmă e o plăcere să privești bombele lui Liviu. Dobrescu Anca s-o fi ducînd și ea?

*

Aurică clipește mărunt și cască fără zgomot. Apoi se cuibărește din nou sub plapomă. E duminică, poate să mai întîrzie cinci minute în pat. Cine știe, poate că ațipește din nou.

Degeaba, somnul nu mai vine. Sare în papuci și se învîrtește nehotărît prin casă. E duminică, A, da, astăzi e concursul de înot. La cît o începe? A, da, parcă la zece. Participă și Liviu, firește. E în formă, poate o să cîștige... Ce mai, precis cîștigă. Probabil că vor fi toți acolo, în pîr. Și Dinu, și Mihalcea, și Aldea, și Ghibu Maria și... și Anca... Oare să se ducă și el? Ar cam trebui. Să-și încurajeze reprezentantul școlii. Și prietenul, natural. Prietenul lui, Liviu... E normal să se ducă.

— Aurică, tu ce faci în dimineața asta? Ai vreun program?

Mama îl privește întrebătoare, cu cîrpa de praf în mînă.

— Nimic, minte cu seninătate Aurică. N-am nimic deosebit.

Aurică știe: dacă ar spune că vrea

să se ducă la concurs, n-ar fi nici o problemă, dar tocmai asta nu vrea el. Mama muncește mult, și la servicii și acasă, iar dacă azi, duminică, are nevoie de ajutorul lui, ar fi urît să plece așa, plin de nepăsare.

— Eu trebuie să fac curățenie în cămară. Vrei să duci tu covorașele cele mici jos, să le scuturi puțin?

Aurică face covorașele sul. Coboară în spatele blocului. Se întoarce asudat și plin de praf. Își ciugulește scamele de pe bască. Trrrr! Sună telefonul. Mama, care e mai aproape, ridică.

— E pentru tine. O colegă.

— Alo... da... cine? Tu, Anca? Păi eu credeam că ești...

— Unde credeați că sînt?

— A, nu, nimic, așa...

— Ești dispus să jucăm un șah? Tare-ăș face o partidă și...

la te uită! De unde și pînă unde pasiunea asta pentru șah la Dobrescu Anca?

Mama zîmbește:

— Du-te de te spală, prăfuitule. Și schimbă-ți bluza aia.

...Nu, Anca nu e o jucătoare de mare clasă. Pe deasupra, astăzi e împrăștiată, distrată, face greșeli elementare.

— Ce faci cu calul? Nu așa!

— Scuză-mă, n-am fost atentă.

Aurică ia jocul în serios, se concentrează la fiecare mutare. Lumina se împuținează, cerul s-a acoperit cu nori groși, ca niște saci de plastic, plini cu cenușă. Acum, acum o să înceapă ploaia. Anca e în primejdie să piardă partida, și-a dat și ea seama de asta, se gîndește adînc.

— De ce nu te-ai dus astăzi la bazin?

— Dar tu?

Asta-i tactica fetelor, să răspundă la întrebare cu o altă întrebare. Aurică recunoaște cîstii:

— Hotărîsem să mă duc, dar am avut puțină treabă pe acasă.

— Tu ce zici, cîștigă Liviu?

— S-ar putea... Cred că da...

— Categorie! da! E un învîrtoare de forță.

— Este, admite cu minimum de entuziasm Aurică.

— Și la volei... Ai văzut cum a pus echipa pe roate? Praf i-a făcut pe-ăia de la Matei Basarab.

— Da, am văzut. Niște bombe extraordinare, răspunde monoton Aurică.

O parte din cenușa nărilor parcă s-a răspîndit prin odaie. Aurică răsucește un pion între degete. Mută la întîmplare.

— Ce faci? Ești atent la joc, sau...

Aurică își retrage mutarea. Continuă să răsucească pionul între degete, nehotărît. Pe chipul fetei a înflorit un surîs ciudat, enigmatic. Dar Aurică nu vede. Privește încordată tabla de șah, cu toate că nu e nimic de studiat, situația e foarte simplă. Tușește încet, simte ceva în gît, ceva aspru și înecăcios, ca un burete de baie, nu cumva i s-au inflamat totuși amigdalele? Întreabă cu o voce anemică, pe care de abia și-o recunoaște:

— Nu mi-ai răspuns adineauri. De ce nu te-ai dus la concurs, să-i faci... să faci galerie acolo?

— De ce nu m-am dus...

Aurică tresare, ceva în glasul fetei îl face să tresară. Ridică privirea, abia acum vede zîmbetul acela misterios și atîta de plăcut și îl cuprinde o tulburare grozavă.

— De ce nu m-am dus? De-aia... Fiindcă am preferat să joc șah cu tine. E atît de greu de priceput?

Norii de cenușă s-au destrămat, s-au risipit cu o nefirească lufteală și o rază de soare luminează odaia, ca un motan mare, galben, ieșit deodată din cotloanele somnului.

DOSAR EXTERN - SECOLUL XX

NEOCOLONIALISMUL - UN JAF DEGHIZAT

Cuvîntul «neocolonialism» a apărut relativ recent în lexiconul politic al lumii, fiind folosit, se pare, pentru prima dată, cu mai puțin de trei decenii în urmă, de către cunoscutul scriitor și om de cultură francez Jean Paul Sartre, în încercarea de a defini natura relațiilor dintre țările bogate și țările sărace. Neocolonialismul — o istorie a jafului modern; o expresie aproape nelipsită din discursurile rostite la tribuna reuniunilor economice internaționale. Dar nici o definiție și nici o retorică nu pot cuprinde întreaga dramă ce decurge pentru atâtea popoare din Africa, America Latină și Asia, supuse practicilor neocolonialiste de jefuire a resurselor lor naturale și umane pentru a alimenta și întreține prosperitatea țărilor capitaliste.

CÎND «LUPUL» ÎȘI SCHIMBĂ PĂRUL...

Este adevărat că neocolonialismul nu sînt la fel de ușor de recunoscut ca înaintașii lor în ale jafului, după caschetă și pușcă. Dimpotrivă, ei au aerul cel mai pașnic cu putință, poartă costume de gală și serviete-diplomat. «Armata» lor e formată din manageri și funcționari, ocupînd birouri elegante în țări sărace — filiale ale companiilor supranaționale sau ale firmelor comerciale occidentale. După cum nici metodele de exploatare și jaf nu mai seamănă cu cele din trecut. Neocolonialistul este... colonialistul care a învățat «bunele maniere» utilizînd un mecanism nou de jaf, ce funcționează cu discreție, în forme subtile, tot mai rafinate. Așa cum rezultă din multisculara noastră înțelepciune populară, «Lupul păru-și schimbă, dar năraul lui».

Îată de ce popoarele își intensifică astăzi lupta pentru o dezvoltare liberă, de sine stătătoare, pentru instaurarea unei noi ordini economice internaționale, care să asigure tuturor statelor dreptul la progres și bunăstare.

Să răsfoim împreună cîteva file «secrete» din voluminosul dosar al neocolonialismului.

CE ESTE «FOARFECĂ PREȚURILOR» ȘI CUI FOLOSEȘTE EA?

Una din formele cele mai mascate de neocolonialism o reprezintă, desigur, transformarea relațiilor economice inegale și inechitabile într-un instrument de jefuire a țărilor în curs de dezvoltare, care permite ca săracii să devină tot mai săraci, tocmai pentru ca bogații să devină tot mai bogați.

Astfel, datorită nivelului lor redus de dezvoltare, «specializării» lor în... monoproducție și monocultură, la care au fost condamnate de secolele dominației colonialiste, țările lumii a treia sînt nevoite să-și procure de pe piețele statelor avansate aproape 90 la sută din necesarul de mașini și utilaje, în timp ce aproximativ 85 la sută din încasărilor lor valutare provin din exporturile lor de materii prime.

Profînd de această situație, în contextul politicii lor de acaparare și exploatare a resurselor naturale din țările slab dezvoltate și în virtutea enormei lor puteri financiare, monopolurile au capacitatea de a hotărî nivelul prețurilor pe piața mondială, manevrînd stocurile și bursele de materii prime, generînd stări de criză în raporturile dintre cerere și ofertă. Ca urmare, în timp ce prețurile materiilor prime tind să scadă, cele ale produselor industriale tind să crească, acest «foarfecă al prețurilor» devenind un instrument de bază pentru sporirea veniturilor țărilor bogate. Iată, de exemplu, în anul 1970, pentru achiziționarea unui singur strung, țările în curs de dezvoltare trebuiau să exporte 3 tone de cupru, 9 tone de cauciuc natural sau 14 tone de plumb; în prezent, datorită «foarfecii prețurilor», pentru același strung este nevoie să se exporte 8 tone de cupru, 16 tone de cauciuc natural sau 27 tone de plumb. În 1960, Mauritania trebuia să exporte 145 de tone de minereu de fier pentru cumpărarea unui «jeep» (autoturism de teren), iar acum ea trebuie să exporte 357 tone de minereu. O țară în curs de dezvoltare exportînd aceeași cantitate de materie primă — de pildă, 25 tone de cauciuc natural — putea să cumpere dintr-o țară capitalistă avansată 6 tractoare în 1960; 3,5 tractoare în 1965 și numai 2 tractoare în 1980.

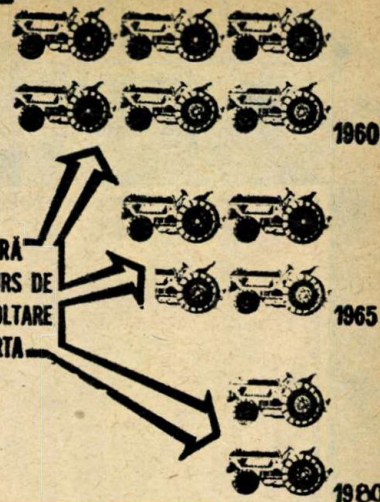
Este evident că această foarfecă a prețurilor «taie» o importantă sursă de venituri ale țărilor exportatoare de materii prime, adică ale țărilor lumii a treia. Numai într-un singur an (1978), aceste țări au fost prădate astfel de o uriașă cantitate de materii prime, echivalînd cu 30 miliarde dolari, sumă care a rămas în seifurile societăților comerciale din țările capitaliste.

CONCHISTADORI MODERNI

Monopolurile implantate în economia țărilor slab dezvoltate au fost denumite în mod sugestiv «conchistadori secolului XX». Departe de a fi vorba de o simplă figură de stil, metafora definește, de fapt, scopurile de jaf ale companiilor monopoliste.

O ȚARĂ
ÎN CURS DE
DEZVOLTARE
IMPORTĂ

Potrivit statisticilor, cifra de afaceri a filialelor societăților multinaționale este de circa 830 miliarde de dolari — sumă echivalentă cu produsul național brut al tuturor țărilor în curs de dezvoltare neproducătoare de petrol. Această bogăție s-a acumulat treptat și continuă în prezent să sporească pe seama jefuirii resurselor țărilor lumii a treia.

Din valoarea finală a materiilor prime exportate în statele dezvoltate de către țările africane, acestea din urmă încasează doar circa 10 la sută; aproximativ 90 la sută din ce reprezintă rezultatul muncii popoarelor din țările slab dezvoltate africane este însușit de companiile multinaționale din domeniul transporturilor și comerțului produselor de bază, lumea africană fiind constrinsă de marile grupuri economico-financiare occidentale să-și cedeze resursele materiale și umane la prețuri convenabile pentru acestea. Cîteva exemple: «Anglo-American Corporation» controlează producția de diamante și aur din aproape întreaga Africă. De asemenea, firmele franceze controlează zăcămintele de mangan și petrol în Gabon, pe cele de fier în Mauritania, de fosfat în Senegal și de bauxită în Guineea...

DE LA NEGOTUL CU SCLAVI LA FURTUL DE CREIERE

Timp de peste două secole și jumătate, negoiștii cu sclavi a prefăcut 100 de milioane de victime umane în sute de milioane de dolari. Neocolonialismul a modernizat această formă de comerț, practicînd așa-numitul «furt al creierelor», adică atragerea de diverși specialiști din țările lumii a treia, promișîndu-le condiții mai bune de muncă și de viață. Într-un deceniu și jumătate (1961—1976), țările capitaliste dezvoltate au racolat din țările în curs de dezvoltare peste 300 000 de cadre calificate, dintre care 100 000 de oameni de știință și ingineri, 123 000 de tehnicieni.

Calele evidențiază pierderile enorme ce sînt pricinuite lumii a treia de «exodul creierelor»: 23 000 dolari pentru un cadru calificat în domeniul științelor exacte, sociale și naturale; 44 000 dolari pentru un inginer, 80 000 dolari pentru un medic! Importînd cadre gata calificate, statele capitaliste economisesc implicit costurile necesare pregătirii. De pildă, datorită stabilirii în S.U.A. a unor specialiști din lumea a treia, statul american «a economisit» 1,8 miliarde dolari. Furnizînd mină de lucru calificată ieftină și profitabilă țărilor dezvoltate, țările slab

dezvoltate suferă, pe de altă parte, de o acută lipsă de cadre pentru dezvoltarea proprie, fiind nevoite adeseori să recurgă, în schimbul unor sume uriașe, la asistența unui personal calificat străin.

Care sînt consecințele politicii neocolonialiste pentru lumea a treia? Situația actuală din Africa oferă un răspuns convingător: continentul cel mai bogat în materii prime este în mod surprinzător cel mai puțin dezvoltat de pe glob, producția sa industrială pe locuitor fiind de 12 ori mai mică decît în țările vest-europene. Pe «continentul negru», aproape 50 la sută din populație — apreciază un raport al Băncii Mondiale — trăiește în «sărăcie absolută». Datorită subnutriției și bolilor, mortalitatea este, în medie, de peste trei ori mai mare în țările Africii decît în fostele metropole. Aproape 35 de milioane de copii africani nu au posibilitatea să pășească vreodată pragul școlii.

Sînt realități dramatice, care pun în lumină necesitatea urgentă de a se pune capăt jefuirii resurselor materiale și umane ale altor popoare, de a se intensifica eforturile pe plan internațional pentru făurirea unei lumi mai bune și mai drepte, în care toate națiunile să se bucure în mod egal de binefacerile progresului și civilizației.

VIOREL MIRCEA

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjuncț:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIAN TEODORESCU

Redacția: Piața Științei nr. 1,
București 33. Telefon: 17 00 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura
«Știința». TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTE: prin oficiile
și agențiile P.T.T.R. Cîștorii
din străinătate se pot abona
adresîndu-se la ILEXIM — de
partamentul export-import pre-
să P.O.B. 136 — 137, telex: 11226,
București.

Index 41033

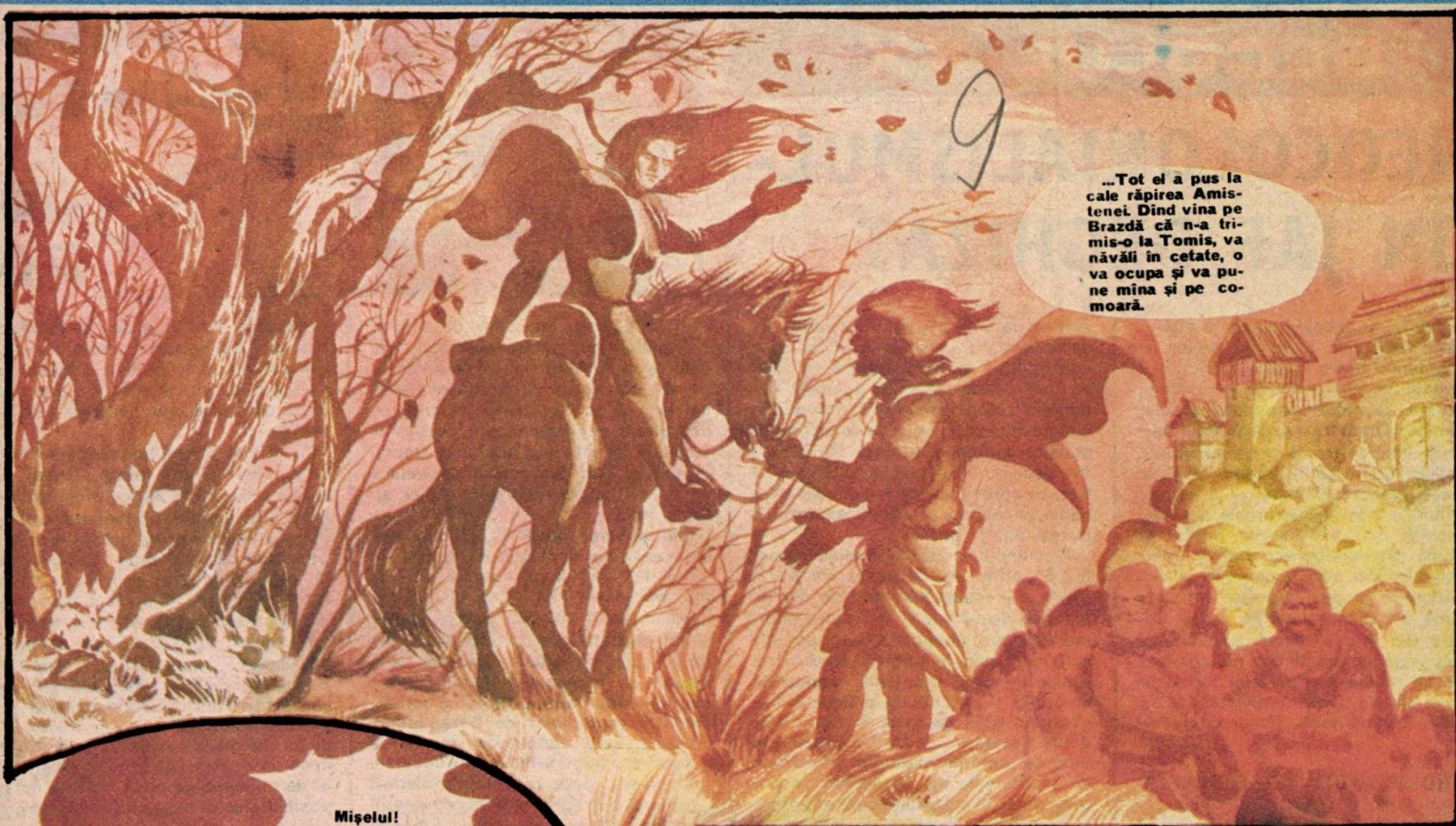
12 PAGINI, 1 LEU

VITEJII PETRODAVEI

Scenariu : Petru Demetru Popescu
Desene: Sorin Anghel

Rezumatul capitolului precedent: Amistena care trebuia să rămână ostatică la Tomis până ce Petrodava își va plăti datoriile către meșterii greci, este răpită. Bratachia află însă planurile lui Dionysos.

EPISODUL VII.

...Tot el a pus la cale răpirea Amistenei. Dînd vina pe Brazdă că n-a trimis-o la Tomis, va năvăli în cetate, o va ocupa și va pune mina și pe co-moară.

Mișelul!

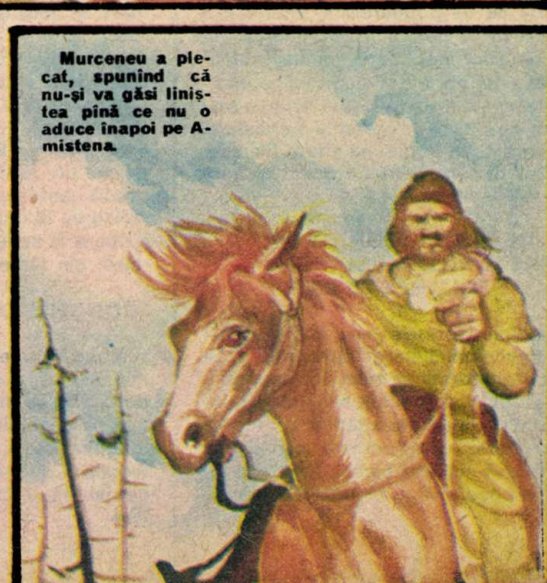
Ce vom face acum, înțelepte Dirizes?

Să avem răbdare. Nu trebuie să intrăm în conflict cu cetatea Tomis. Eu cred că Amphitri-on nu știe nimic de cele întimplate. Numai Dionysos a pus totul la cale!

Știind că Dionysos era cel mai bogat din Tomis, că dispunea de mulți luptători și că mai devreme sau mai târziu fără știrea lui Amphitri-on va încerca să devină stăpînul Petrodavei, Dirizes a hotărît să-l trimită pe Murceneu după Amistena, la Tomis sau unde o va găsi.

Murceneu a plecat, spunînd că nu-și va găsi liniștea pînă ce nu o aduce înapoi pe Amistena.

Cutezătorii

BIBLIOTECĂ DE ETICĂ
ȘI
MORALĂ
PENGU-MILBEN
SECȚIA PENTRU COPII

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL AL
ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

JOI, 6 NOIEMBRIE
1980, ANUL XIV
(NR. 684)

45

Acțiunea noastră:
«BANCA DE ONOARE» Cutezătorii - Start spre viitor — în plină desfășurare!

Din această fotografie, vă privesc cu bucuria succesului pionierele Ada Roșu și Maria Drăgulescu (primele două din stînga imaginii) pe a căror bancă a poposit, prin hotărîrea colegilor, însemnul celor care se autodepășesc!

Dialogul permanent pe care secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, îl întreține cu oamenii muncii, grija sa deosebită pentru bunul mers al activității în toate domeniile s-au concretizat și în zilele săptămânii trecute prin vizita de lucru efectuată în unități agricole și ale industriei alimentare. Astfel, secretarul general al partidului a analizat, împreună cu specialiști, cadre de conducere și oameni ai muncii, modul în care se îndeplinesc indicațiile date în domeniul perfecționării mecanizării agriculturii și al dezvoltării producției de zahăr. La fața locului, pe terenurile cooperativei agricole de producție Otopeni, tovarășul Nicolae Ceaușescu a analizat modul cum se îndeplinesc indicațiile date cu prilejul recentei întâlniri cu specialiștii și oamenii muncii din domeniul mecanizării și construcției de mașini agricole de la C.A.P. Gîrbovi. Apreciind eforturile depuse pînă acum, tovarășul Nicolae Ceaușescu a dat indicații și îndrumări concrete pentru îmbunătățirea în continuare a mașinilor și utilajelor agricole.

Au urmat, apoi, vizite succesive de lucru la fabricile de zahăr din Giurgiu, Sascut și Urziceni unde, de asemenea, a avut loc un fructuos dialog, analizîndu-se nivelul tehnic al dotării acestora, gradul de modernizare a procesului tehnologic, precum și felul cum se aprovizionează fabricile cu sfeclă de zahăr. Și de această dată, în cadrul discuțiilor cu factorii de răspundere a fost stabilit un program privind îmbunătățirea continuă a activității în acest important sector al economiei, în vederea sporirii producției de zahăr, astfel încît să se asigure în cele mai bune condiții aprovizionarea populației cu acest produs.

Organizată din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu, în zilele de 30 și 31 octombrie s-a desfășurat, la C.C. al P.C.R., Consfătuirea de lucru cu activul din domeniul geologiei. Au participat 445 de lucrători din cadrul Ministerului Minelor, Petrolului și Geologiei și din unitățile subordonate — centrale și combinate miniere, trusturi de petrol, întreprinderi geologice și institute de cercetări — precum și reprezentanți ai unor organe centrale, ministere și instituții de învățămînt superior. Cu acest prilej, s-au examinat stadiul realizării planului de cercetare geologică pe acest an și măsurile ce se impun pentru îndeplinirea exemplară a prevederilor planului pe anul 1981, ale cincinalului 1981—1985 și, în perspectivă, pînă în anul 2000.

De la 1 noiembrie a.c. vor beneficia de majorarea retribuițiilor peste 280 000 de oameni ai muncii care lucrează în domeniul cercetării științifice, ingineriei, tehnologice și proiectării, continuîndu-se astfel aplicarea cu consecvență a prevederilor din Programul de creștere a nivelului de trai al oamenilor muncii în actualul cincinal.

PRIETENII PIONIERILOR

Momente de adîncă solemnitate și emoție la monumentul eroilor din orașul Tulcea: inimi de ostași alături de inimi de copii, vibrau, aici, la fruntariile din sud ale țării, sub faldurile drapelului tricolor. Iubitori de libertate și pace, de toate împlinirile umane pe care numai libertatea și pacea le pot asigura, pionierii, toți copiii României, asociază aceste împliniri cu iubirea de patrie. Nenumărate fapte de vigilență și curaj pionieresc demonstrează că ei, copiii, cu spiritul lor de observație atît de viu, cu istețimea caracteristică vârstei, pot transforma — în retortele înalte ale dragostei de țară — aceste calități în adevărate atestate de conștiință patriotică, revoluționară.

Exprimîndu-și mîndria de a fi ei cei care dau startul celei de-a III-a ediții a albumului-ștafetă «Alături de grăniceri, de strață patriei», pionierii tulcenii — în cadrul acestei manifestări excelent organizate — au evocat frumoasele tapte de sprijin a activității grănicerilor ai căror autori sînt colegi de-ai lor; s-au angajat, de asemenea, să colaboreze în continuare cu grănicerii în desfășurarea unor activități comune, de profundă valoare educativă, patriotică.

FIECARE PIONIER—O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI

În comuna Sinești, județul Iași, a fost amenajat un parc. Este, de fapt, rodul eforturilor depuse de pionieri în numeroase ore de muncă patriotică. Elevii din comună iubesc joaca și sportul. Doresc să-și însușească cu temeinicie regulile de circulație. În cadrul natural, îmbietor al parcului, copiii au găsit loc potrivit nu numai pentru joacă, ci și pentru desfășurarea unor concursuri sportive și de circulație.

O întreagă rețea de alei, prevăzute cu indicatoare ale circulației rutiere, oferă condiții prielnice pentru ca un număr cît mai mare de copii să facă demonstrații practice privitoare la circulația corectă.

AGENDA CONCURSURILOR PIONIEREȘTI

În Capitală, a fost finalizat recent concursul organizat de Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei: «Unitate și continuitate în istoria poporului român». Dedicat aniversării a 2050 de ani de la crearea primului stat dac centralizat și independent sub conducerea lui Burebista, concursul s-a bucurat de o largă participare. Un milion de buletine de concurs au fost distribuite și completate de către pionieri și școlari. Peste 6 000 dintre acestea au întrunit condițiile de participare la tragerea de clasor, avînd toate răspunsurile exacte.

Iată lista pionierilor cîștigători:

Premiul I (un televizor «Sport», cu jocuri electronice): Maria Hîrută, Școala generală nr. 1 din Singiorz-Băi, jud. Bistrița-Năsăud.

Premiul al II-lea (cite un casetofon «Star» cu o casetă): Cornel Nicolae, Școala generală nr. 2 din Ploiești, Prahova; Simona Radu, Școala generală din comuna Cerza, jud. Timiș; Costinel Stoichiceanu, Școala generală din comuna Tigănești, jud. Teleorman.

Premiul al III-lea (cite o bicicletă «Pegas»): Maria Agoleanu, Școala generală nr. 2 din Siliștea, jud. Neamț; Gheorghe Teodorescu, Școala generală din comuna Girov, jud. Neamț; Ramona Gavriloiu, Școala generală nr. 2 din Orăștie, jud. Hunedoara; Valentin Schipor, Școala generală din comuna Falcău, jud. Suceava; Mircea Bejan, Școala generală din Dinilești, jud. Vaslui.

S-au mai acordat drept mențiuni 600 de ceasuri de mînă.

•Telex pionieresc •Telex pionieresc•

Cutezătorii PRINTRE NOI

TEXT: E. ROSCA. DESENE: TRAIAN MARINESCU.
—DUPĂ O CORESPONDENȚĂ DE LA LAURA MOLDOVAN DIN MEDIAȘ—

**MOMENT
DE
NEUITAT**

Zi sărbătorească la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România. Aici, într-un cadru solemn, au loc tradiționalele adunări de primire în Organizația Pionierilor. Primind cravata roșie cu tricolor, acești șoimi ai patriei au devenit generația celei de a 60-a aniversări a Partidului Comunist Român, întâmpinând astfel evenimentul sărbătoresc care va avea loc în anul viitor.

În sălile muzeului, unde fiecare expонат vorbește despre drumul glorios străbătut de partidul nostru în lupta revoluționară, dorința fiecărui copil de a-și sluji patria, partidul, de a se forma el însuși ca tinăr revoluționar, devine și mai puternică.

Și în alte locuri ce vorbesc despre istoria de luptă a partidului nostru s-au desfășurat adunări de primire în Organizația Pionierilor. Citiți reportajul din pag. 5.

Focșani, oraș cu o bogată și veche istorie, a fost un puternic centru — după Iași — al luptei pentru Unire. Aici se înalță și unul dintre cele mai frumoase monumente — datorat sculptorului Ion Jalea — dedicat idealului de unitate națională de care a fost animat poporul nostru, din totdeauna, de-a lungul întregii sale istorii.

«BANCA DE ONOARE» CUTEZĂTORII — START SPRE VIITOR

Dorința de a fi mereu printre primii a devenit o adevărată carte de vizită a pionierilor Școlii generale nr. 5 din Capitală. Acțiunea «Banca de onoare», lansată recent de redacția revistelor noastre a fost îmbrățișată cu entuziasm și seriozitate de elevii acestei școli. Iată că în clasa a V-a A, distincția «Banca de onoare» a poposit pentru această lună pe pupitrul pionierelor **Ada Roșu și Maria Drăgulescu.**

— Ce înseamnă pentru tine distincția dobândită? am întrebat-o pe Ada, o fetiță cu ochi luminoși și voce plăcută.

— Mă stimulează și mă încurajează și mai mult în activitatea mea școlară și extrașcolară. Sintem în clasa a V-a, ne simțim acum mai mari, cu mai multe răspunderi. De la începutul anului am pornit într-o competiție cu noi înșine, pentru a obține rezultate tot mai bune la învățătură și în comportare. Avem materii noi, mai multe ore și mai mulți profesori. Mi-am chibzuit mai bine timpul pentru învățătură. Dau o mână de ajutor și părinților în gospodărie. Efortul este mai mare, dar și bucuria.

— Acum înțelegem mai bine că trebuie ca, zi de zi, să ne însușim temeinic cunoștințele. Ba chiar să le completăm continuu, cu altele noi. De pildă, în timpul liber, îmi place să rezolv exerciții și probleme la matematică, ne spune, îmbujorată de emoție, **Maria Drăgulescu.**

— Ce rezultate ai obținut, pină acum, **Maria?**

— Bune. La matematică, istorie, rusă, engleză. Am două note de 9 și patru de 10.

În discuție intervine și **Mircea Gheorghiu**, un băiat blond, cu zîmbetul înflorit mereu pe buze.

— Ni se cere mai mult. Eu nu mă dau bătut și doresc ca în curînd și pe banca mea să poposească distincția.

Maria Petrovici

Nota redacției

Așteptăm de la voi, dragi prieteni cititori, noi și noi relatări privind felul în care colegii voștri se autodepășesc la învățătură și în comportare în cadrul acțiunii «Banca de onoare» Cutezători — Start spre viitor.

REPORTAJ „PIONIERPRES“

RAMIPA DE LANSAIRE A PROFESIUNILOR ȘI „DISPUTA“ DIN CLASA A VII-A...

Nu se poate! Degeaba insistai, vă știu eu pe voi, fetele. Cum e ceva mai greu. gata, dați cu plinsul. Sinteți niște fri-coase!

— Nu-i adevărat! o să-ți dovedim! ...Față în față, în acest dialog se aflau doi pionieri: Manuela Olaru și Dorin Bălănean (Școala generală nr. 1, Baia-Spie).

Curînd aveam să aflăm motivul disputei. Anul trecut a luat ființă în școală un cerc de minerit din care fac parte numai băieți. Dacă veți urmări activitatea acestui cerc, veți înțelege de ce fetele sînt profund nemulțumite că nu sînt admise. Prima fotografie pe care o vedeți în pagină și care-i arată pe cei 23 de membri ai cercului, în echipament de miner a constituit în clasă «mărul discordiei». Băieții s-au fotografiat, într-o zi, după încheierea activității ca să păstreze pentru mai târziu o amintire a începutului de drum. Privind imaginea, fetele au exclamat supărate:

— Puteam să fim și noi acolo!

— Mineritul nu-i de voi, e meserie grea! Vedeți-vă de treabă! au spus băieții.

Fetele s-au supărat din nou. Cunoșcîndu-i, apoi am aflat că toți cei 23 de pionieri sînt hotărîți să-și aleagă profesiunea de miner și se pregătesc de pe

acum cu toată seriozitatea.

Dar mai bine să vedem cum se desfășoară activitatea în acest cerc pionieresc. De două ori pe lună, băieții vin la mină și deprind din tainele meseriei, printre muncitori. Acolo au înțeles repede că disciplina, simțul de răspundere sînt calități absolut necesare pentru viitoarea lor profesiune. Ca într-o adevărată întreprindere, pionierii și-au organizat munca pe două secții, alegîndu-i ca șefi pe pionierii Mircea Țuturăș și Traian Benea. Au mai ales dintre ei un inginer-șef și un director. Astfel organizați, ei lucrează deocamdată în sectoarele de la suprafață, în atelierele de întreținere, la flotare, la stația de oxigen. Și, mai târziu, vor intra în subteran.

— Ce vi se pare mai interesant din tot ceea ce faceți? îi întreb pe pionieri.

— Am învățat multe despre mină, deși părinții noștri sînt mineri, și știm și de la ei. Dar una e să auzi și alta să vezi și să pui chiar mina, adică să lucrezi, ne spune pionierul Dorel Mureșan. Pe mine, de exemplu, mă interesează utilajul minier. Nici nu vă puteți închipui ce utilaj grozav avem noi! Există perforatoare cu o lamă foarte puternică, care despică roca ușor, frumos. Apoi există un jet continuu de apă, care absoarbe praful. Avem instalații moderne

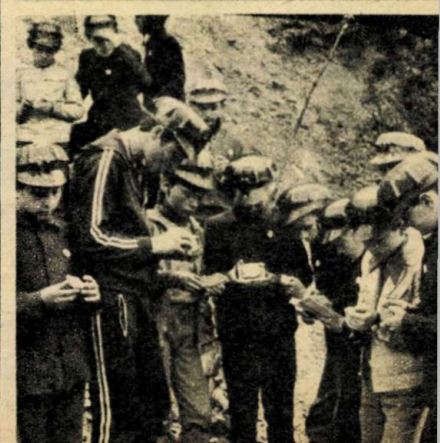
de aer condiționat.

— În minerit există multe meserii, dar pe mine mă interesează rocile metalifere și aș vrea ca mai târziu să pot descoperi noi straturi. Deocamdată, împreună cu colegii mei, învățăm să recunoaștem compoziția rocilor. Adunăm fragmente cu care alcătuim colecții pentru laboratorul școlii, ne spune Robert Anastase.

23 de băieți cu cravată de pionier legați printr-o strînsă prietenie pecetluită prin muncă, învățătură și disciplină sînt hotărîți de pe acum să lucreze în minerit. la ei acasă, la Baia Sprie. Mina este astăzi un loc modern de lucru, dotat cu o tehnologie la zi. Munca istovitoare a minerilor, crunta exploatare la care erau supuși odinioară, au rămas la noi, din fericire, numai în povestirile bunicii.

Cine cunoaște activitatea pionierescă a cercului de minerit de la Baia Sprie are pentru ea numai cuvinte de laudă. La laude, aș adăuga însă o întrebare: Nu credeți că disputa fete-băieți ar putea să dispară? Într-adevăr, mineritul este o profesiune bărbătească, dar chiar voi spuneți că la mină există neînchipuit de multe meserii. Oare pentru profesiunile care se desfășoară la suprafață nu s-ar putea pregăti și fetele?

B. Caragiale

ÎNȚIUL ANGAJAMENT FAȚĂ DE PATRIE

În conștiința poporului nostru Dof-tana a rămas un înalt simbol al forței morale de nebiruit a comuniștilor. Întemnițați și supuși celor mai crunte torturi de către regimurile burghezo-mosierești, ei și-au apărut cu demnitate convingerile, idealurile scumpe de dreptate și libertate ale poporului. Nimeni și nimic nu i-a putut învinge. Înfruntând cu dirzenie și cutezanță teroarea, ei au transformat temnița într-o înaltă școală a luptei revoluționare, înscriind prin faptele lor nemuritoare pagini de istorie a Partidului Comunist Român, pagini de un înalt patriotism.

Astăzi, Dof-tana este unul dintre locurile istorice unde, în fiecare an, mii de copii din diferite colțuri ale țării trăiesc cu emoție urcușul primei trepte a devenirii lor comuniste — primirea în Organizația Pionierilor.

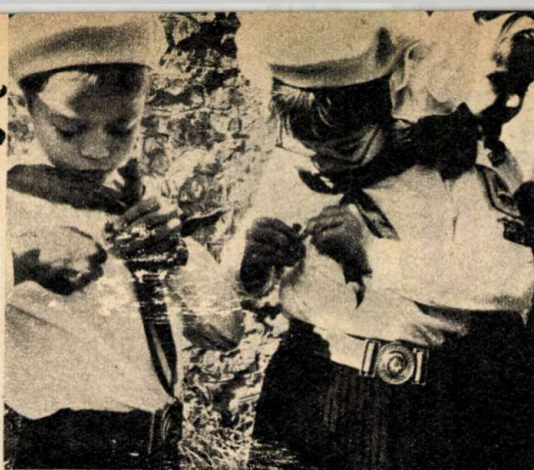
Astfel de clipe au trăit recent un grup de șoimi ai patriei de la Școala generală nr. 88 din București. Au așteptat cu nerăbdare această zi și s-au pregătit pentru ea. O dovedesc catalogul, în paginile căruia notele foarte bune oglindesc strădania la învățătură, comportarea pe care o au la școală și acasă, ca și prietenia lor frumoasă cu pionierii clasei a IV-a A cu care s-au pregătit pentru această sărbătoare. Acum pășesc cu emoție alături de prietenii lor pe poarta muzeului. Nu știm ce gândesc în aceste clipe cei zece școlari, dar obrajii le sînt îmbujorați, iar privirile caută nerăbdătoare locul pe care se va desfășura ceremonia atât de mult așteptată. Sorin Goață, comandantul detașamentului clasei a IV-a A împreună cu alți pionieri și cu tovarășa Viorica Coman, comandant-instructor, l-au și găsit. Este un platou din curtea interioară, aflat în vecinătatea fostei fierării. Pământul, odinioară bătătorit de pașii deșinților în lanțuri este acum acoperit cu un covor de iarbă mătăsoasă. Soarele blînd de toamnă mîngie chipurile luminoase ale copiilor care trăiesc cu emoție clipele de înaltă solemnitate ale primirii în organizație. Aceeași emoție se citește și pe chipurile a nenumărați părinți, cadre didactice, bunici aflați de față.

În careul pionieresc, sub faldurile drapelului tricolor Irina Alexandru, Alina Dumitrescu, Magdalena Popa, Daniela Sitaru, Andrei Manolescu, Octavian Breban, Bogdan Rădulescu, Sorin Dinu, Cătălin Țirlea și Răzvan Nichita rostesc Angajamentul pionierului. Este primul lor angajament față de patrie, față de partid ale cărui cuvinte le vor păstra în inimi întreaga viață.

„Mă angajez să-mi iubesc patria, să învăț bine, să fiu harnic și disciplinat, să cinstesc cravata roșie cu tricolor.”

Își vor iubi patria așa cum își iubesc patria comuniștii, care prin munca lor neobosită aduc cea mai înaltă cinstire calității de comunist, patriei socialiste.

Ecaterina Roșca

ANCHETA

„PIONIERPRES“

CARE S-A REÎNTORS ACOLO UNDE ÎI E LOCUL

Pe rîndul dinspre fereastră, în banca întâi din clasa a VIII-a C stă un băiat subțirel, cu trăsături fine, cu fața albă, parcă transparentă. Costumul impecabil, ținuta ireproșabilă vorbesc convingător despre grija mamei pentru fiu. Dar nu lucrurile acestea îi atrag atenția în primul rînd la elevul Constantin M. ci, mai ales, privirea lui plină de gravitate. În agitația și larma din recreație este singurul care rămîne în bancă, arătîndu-se preocupat să-și ascultă un creion, să-și răsfășoare o carte, să-și revadă notițele. Cîndva, nu de mult, era și el vesel, poate chiar prea vesel. Acum însă... Ce e acum? Se simte pur și simplu mai vîrstnic.

*

Reporter: — Nu-i greu să ne închipuim că rememorarea întîmplărilor ai căror «erou» ai fost este neplăcută, chiar dureroasă. Totuși...

Costel M.: — Totuși, vrei să vă povestesc. Deși ați aflat totul...

Reporter: — Părea că te ne interesează însă mai mult.

Costel M.: — Da, într-un fel, mă simt dator față de mine însumi, față de colegii să recunosc cît de mult am greșit.

...Îmi dau seama că totul a început mai demult și pe negîndite. De la lucruri mărunte. Un chiul de la ore, o plimbare fără rost prin parc sau prin cartier. Nu știu cum se făcea, dar parcă din pămînt răsăreau chiar atunci niște băieți mai mari care se arătau întotdeauna prietenoși cu mine, înțelegători. «Dă-o încolo de școală, oricum te trec profesorii clasa. Mai cu meditații, mai cu întrajutorare...» Mă stabilisem la cîțiva prieteni sau, mai bine-zis, ei se stabiliseră asupra mea. Unul căruia i se zice «Piticu», mai erau și «Șuşurincă» și încă vreo doi. Îmi plăcea cum povesteau ei despre «caciămalele» (nu știam ce înseamnă acest cuvînt și mi-au explicat că e păcăleală) trase unora, că-rra le luau portofelele cu bani, despre cursele făcute cu motociclete furate, despre bunătățile luate din alimentarele sparte în timpul nopții. Cum am putut fi atât de zăpăci încît să-i ascult? Cîrînd, însă, am început să am coșmaruri noaptea. «Prietenii» mă amenințau că dacă-i spun va fi vai și amar de mine. Părinții nu știau ce se întîmpla cu mine. Tata, strungar, lucrează în ture, mama e și dînsa la servicii. Din partea colegilor

Băiatul

mă bucuram de multă simpatie așa că nu făceau caz de absențele mele, ba, uneori, chiar mă acopereau. Lucrurile avansau pe negîndite. Tovarășii de plimbări încercau să-mi dea «lecții» și mă convinseseră că este un act de curaj să-i ameninț pe cei mici și să le cer bani, că îmi dovedesc «personalitatea» dacă lipsesc de acasă serile sau chiar nopțile și iau parte la «marile lor aventuri» cum spuneau ei. Era vorba, de fapt, de acte antisociale, cum am auzit după aceea la miliție că sînt numite. Numai că după primele mele încercări mi-am dat seama că nu eram chiar de capul meu. Tata, simțînd unele nereguli, aflînd de absențele de la școală, de noul meu «anturaj» nu m-a mai dojenit ca altă dată, ci mi-a aplicat pedepse mai... usturătoare. Pe de altă parte, și organele de miliție începuseră să ne supravegheze. Într-o zi, m-am pomenit la miliție. Acolo i-am revăzut pe toți «prietenii» de care v-am spus. Dar parcă nu-mi mai recunoșteam. Aveau priviri rele, se încăpățînaseră să nu vorbească, mă urmăreau cu dușmănie cum răspundeam cîntîl la întrebări. O tovarășă ofițer de miliție, Florica Boboc, deși ne vorbea cu severitate, mie îmi inspira încredere, siguranță. Printre lacrimi, am început să povestesc totul sincer și exact. Așa a fost... Acum, sînt iarăși printre adevărații mei colegi.

Din nou la școală

Deci o clasă de băieți și fete, a Școlii generale nr. 183 din Capitală. Este clasa în care învață Constantin M. Ne punem cu toții întrebarea: «Cine este cel mai vinovat?» în cele întîmplate cu Costel. Cîteva dintre răspunsuri le reproducem.

Cristina Popescu, comandanta detașamentului: Este vinovat Costel, are o fire influențabilă și prea copilăroasă.

Mariana Dumitrescu: Eu cred că sînt de vină părinții; nu l-au ținut mai din scurt. Știu că mama lui îl iubește foarte mult și nu l-a pedepsit niciodată.

Gabriel Bondoc: Prima vină o au acei tineri fără rost, «Piticu», «Șuşurincă» și alții, care l-au atras. De ce indivizi ca ei sînt lăsați să dea mereu tircoale școlii? Numai pentru că au învățat aici? Costel este un băiat inteligent, cu posibilități intelectuale deosebite, o spun și tovarășii profesori. N-aveam dreptul să-l lăsăm pe mîna oricărui derbedeu.

Valentin Petcu: L-am observat adesea cu cîtă plăcere lucrează în atelier. Este îndemînat, are răbdare, chiar pa-siune. Cu toate acestea, de multe ori lipsea. Ceilalți, adică «prietenii», erau mai convingători, se vede treaba.

Nota redacției: Nu infirmăm adevărul fiecărui răspuns dat de colegii lui Costel. Dar ar fi bine însă să mai mediteze asupra unui lucru: au și ei, oare, datoria ca buni colegi, ca prieteni și ca mici cetățeni să vegheze ca și colegul de alături să meargă cu pași siguri, lîngă ei, fără să-și înneegureze copilăria? Nu au fost indiferenți atunci cînd l-au lăsat pe Costel să absenteze, să vină cu lecțiile nefăcute la școală? Au făcut, oare, tot ceea ce un colectiv pionieresc este dator să facă? **Să intervină hotărît și la timp?** Poate că dînd răspuns acestor întrebări vor ajunge mai aproape de adevăr. Nu de alta, dar ne-a izbit un amănunt din replica de mai sus a lui Gabriel Bondoc. El spunea că tinerii în cauză au învățat cîndva la aceeași școală! Renunțăm la a mai întreba cum s-a ocupat pe atunci de ei detașamentul din care făceau parte; răspunsul este evident. Problema care trebuie să-i intereseze pe membrii de azi ai comandamentului unității, pe toți pionierii este ca în clipa de față să facă totul pentru ca de nici unul dintre colegii de azi să nu se plîngă mîine nimeni! Acest lucru nu se referă deloc doar la Școala generală nr. 183, ci la toate școlile și la toți pionierii: nu precupețiți nimic pentru ca fiecare dintre voi să devină un om adevărat.

...Acum, Constantin M. e din nou un băiat serios, care învață. Cei în drept au intervenit la timp, au stopat cursa periculoasă spre fapte nedemne, l-au ajutat să redevină un tînar pe care te poți baza. Astfel de izbînzii educative se petrec des în societatea noastră — dar la ele trebuie să contribuți și voi, cu mai multă înțelegere, curaj civic, omenie și consecvență.

Elena Mănescu